

TỦ SÁCH
TUỔI MỚI LỚN

NGUYỄN THỊ VIỆT NGÀ

Bạn bè ơi!

KIM ĐÔNG

- Tao mà là con trai, chọn người yêu, tao sẽ chọn cô nào thật xinh...

Lan Anh bĩu môi, nhòm sát mặt Hoa:

- Vâng, "lão" Trung nhà mày cũng "chết" mày chỉ vì cái xinh ấy thôi. Các cụ bảo rồi: "Cái nét đánh chết cái đẹp".

- Nhưng các cụ còn bảo "Gái tham tài, trai tham sắc" cơ mà! - Hoa vẫn gân cổ.

Chị Lành gõ thước càn cạch xuống mặt hòm:

- Thôi, be bé cái mồm chứ, mười hai rưỡi đêm rồi đấy. Đi ngủ đi...

- Được rồi, nhưng mai phải tiếp tục đấy nhé. Em cực kỳ phản đối cái Hoa. Như Lê hỏi còn có lý, đằng này... - Lan Anh cố vót vát.

- Có lý quá đi chứ. Ai mà chẳng thích người chung thủy...
- Lê hỏi giữ màn, lâu bầu.

Thủy lùn ngáp rõ to. Cuộc tranh luận chấm dứt. Linh thò cổ xuống giường Lan Anh rủ rê:

- Lên đây ngủ với tao đi, buồn quá.

Lan Anh trèo lên giường trên. Chị Lành đã chui vào màn, còn cổ ngóc đầu dậy nhìn sang:

- Tụi mày đúng là lũ đồng tính, không đêm nào rời nhau được!

Linh thò tay tắt nốt ngọn đèn cuối cùng. Cả phòng im lặng, chỉ nghe tiếng gió lùa hun hút dọc hành lang. Mơ hồ đâu đó là tiếng ghi ta bập bùng văng tới. Chắc là ở dãy nhà A7 đằng sau, tụi con trai khoa Toán "đóng đô" ở đó. Hồi mới vào

trường, đứa con gái khoa Văn nào cũng nghĩ tụi con trai khoa Toán cũng què, khô như củ, chẳng biết tí ti lãng mạn. Nhưng mới qua năm thứ nhất, đứa nào cũng biết mình nhầm. Khoa Văn chưa bao giờ thắng khoa Toán trong những trận đấu bóng, trong những lần thi văn nghệ. Thậm chí vừa tháng trước, một "nhân mạng" khoa Toán đã ôm về giải nhì cuộc thi thơ sinh viên. Các nàng khoa Văn nhìn các chàng khoa Toán với con mắt khác hẳn. Thế nhưng cả phòng 418 này lại thêm một kết luận hùng hồn rằng "Bọn con trai khoa Toán đều lắm, sở Khanh lắm" chỉ vì chuyện của Hạnh. Suốt hai năm trời yêu nhau tha thiết, dùng một cái thằng Vinh khoa Toán đá Hạnh, quay sang theo đuổi một em khoa Sử khóa sau khá xinh nếu không kể cặp mắt cận cứ lòi ra như mắt cá vàng.

Lan Anh cựa quậy rồi thì thào:

- Mà nghĩ cái gì đấy?

Linh bật cười nho nhỏ:

- Tao ngủ rồi! Sao cứ như ma xó thế? Ngủ đi.

- Khó ngủ lắm. Tối nay tao uống cà phê.

- Với anh Hoàng phải không? - Linh tò mò.

Lan Anh "suyt" rồi đưa tay bịt miệng Linh:

- Mà là ma xó thì có, sao mà biết?

- Tao đoán thôi. Này, sao anh Hoàng không rủ chị Lành nhỉ? Mà thích anh ấy phải không?

- Giời ạ! Ngủ đi, mai tao kể cho mà nghe. Tao mà thích ông Hoàng thì bà Lành xé xác ra...

Loáng cái đã thấy Lan Anh thở đều đều. Nó chúa là dễ ngủ. Có lần cả phòng chơi tú lơ khơ bơi râu, hò hét ầm ầm, Lan Anh vẫn hồn nhiên ngủ rồ say. Im lặng quá! Hải vẫn bảo: "Càng những đêm vắng, anh càng nhớ em kinh khủng". Nhớ

đến Hải, Linh lại nghĩ về cuộc tranh luận từ chấp tối của cả phòng. Có lần Linh hỏi: "Tại sao anh yêu em?". Hải véo mũi cô: "Có trời mới biết". Tình yêu của hai đứa đã tròn ba năm hai tháng sáu ngày, nhưng nhiều lúc Linh vẫn băn khoăn: Liệu hai đứa có sẵn sàng đi bên nhau suốt đời không? Ba năm qua, có nhiều tác động từ bên ngoài nhưng chưa bao giờ Linh dám tưởng tượng ra cái ngày cuộc sống của mình thiếu Hải và tội tệ hơn là có một trai nào khác đứng vào chỗ của anh...

Tối thứ bảy mất điện, ký túc xá buồn tênh. Dãy hành lang hun hút vắng hoe. Dưới sân, lác đác một vài nhóm tụ tập bên gánh cháo rong của u Hòa. Phía dãy căng tin có vẻ ồn ào hơn cả bởi có ánh đèn măng sông sáng trưng. Linh đứng tần ngần ngoài hành lang một hồi rồi lại lặng lẽ quay vào. Từ chiều đến giờ cô mong Hải, dù thừa biết anh chẳng thể nào đến được. Đã bao lần Hải nói với cô: "Lính tráng bọn anh nó thế, giờ giấc nghiêm ngặt lắm. Anh biết, em phải khổ nhiều...". Yêu anh, Linh chấp nhận tất cả, nhưng nhiều lúc cô không khỏi dằn vặt, tủi thân. Nhất là những tối thứ bảy thế này. Phòng mười đứa thì năm có người yêu. Linh có Hải, Hoa yêu Trung, Lê thủy chung với anh chàng Vinh ở quê. Chị Lành - người nhiều tuổi nhất phòng, thường được trêu là "bà già nhất Bộ đại học" vì hơn lũ đàn em lau nhau những hai tuổi - dạo này cũng đang có "vấn đề" với anh Hoàng. Lan Anh thì chắc chắn lúc nào cũng có người yêu, nhưng yêu ai thì hiện giờ cả phòng vẫn còn chưa rõ. Hồi năm thứ nhất, chín đứa trong phòng đều chóng mặt vì tốc độ thay đổi "vệ sĩ" của Lan Anh. Hôm nay nó cười rất tình với anh Long, ngày mai có thể khoác tay anh Khánh và chưa biết chừng ngày kia sẽ đi đâu đó với anh Tuấn. Chị Lành từng nhắc nó "Phải cẩn thận, rõ ràng trong tình yêu" thì Lan Anh cười rất thoải mái: "Bao giờ yêu thì em sẽ rõ ràng. Bây giờ em có yêu ai đâu?". Lan Anh

thân với Linh hơn cả dù tính nết hai đứa thực sự trái ngược nhau. Linh ít nói, thận trọng còn Lan Anh lại bộp chộp lắm lời. Lan Anh hay rủ rỉ với Linh chuyện yêu đương của mình. Có lúc đi chơi về, Lan Anh kéo Linh ra một chỗ, khóc như mưa trên vai cô, kể lể lên án anh A, anh B nào đó một hồi rồi ráo hoảnh. Có lúc cô nàng lại hí hửng ném cho Linh bao nhiêu kẹo cao su, táo, ổi và húng chí hát vang.

- Linh ơi! Hôm nay anh Hải không đến à?

Thủy lùn đang cắm cúi làm bài cạnh cây nến nhỏ xiu ngẩng lên hỏi. Linh đáp hờ hững:

- Ừ, không.

Tiếng "không" nhẹ như một thoáng thở dài. Thủy lại cúi xuống trang sách. Nó là một trong năm thành viên chưa có người yêu của phòng này. Có cảm giác Thủy lùn say mê học hơn mọi thứ trên đời. Cùng một lúc, nó theo học hai trường đại học, sư phạm và ngoại ngữ tại chức. Thế mà nàng ta còn dự định sau này học những gì, những gì nữa. Từ năm thứ nhất đến giờ, có một vài chàng trai đến rồi đi lặng lẽ. Cả phòng cứ xúm vào trêu nhưng Thủy tuyệt nhiên không biểu lộ tí xúc cảm nào. Ngay với chuyện yêu đương tí mù của những đứa trong phòng, nó cũng ừ ờ: "À, cái Hoa yêu anh Trung rồi hả? Thế cái Lê vẫn còn yêu anh Vinh chứ?". Chỉ duy nhất một lần Linh thấy Thủy quan tâm đến chuyện tình yêu là hôm Linh và Hải đi sinh nhật bạn gặp Thủy lùn dọc đường. Về phòng tự nhiên Thủy lùn leo lên chỗ Linh, rủ rỉ: "Nhìn mày với anh Hải thích thật đấy! Đẹp đôi lắm". Rồi Thủy hỏi Linh: "Đừng cho tao là tò mò, nhưng có lúc nào mày chán anh Hải không?". Linh nhìn Thủy lắc đầu. Thủy trầm ngâm: "Tình yêu của chúng mày đẹp thật đấy". Linh đã tưởng Thủy bắt đầu yêu, nhưng không phải...

- Sao mất điện mãi thế này. Đi ngủ đi!

Xuân vừa ngáp vừa rên rỉ. Phòng có mười đứa, giờ sót lại

có ba, buồn nẫu người. Chỉ có Linh ở nhà vào tối thứ bảy với những đứa còn đang là "ngôi sao cô đơn". Năm cuối, khách khứa ít hẳn. Chẳng bù cho năm thứ nhất, thứ hai, cứ nuộm nuộm suốt buổi tối. Đứa nào cũng than mình đã thành "gái già" mặc dù trừ chị Lành ra thì chưa đứa nào bước sang tuổi hai mươi ba. Những buổi tối như thế này đối với Linh thật vô vị. Hải không thể trốn khỏi đơn vị, rồi vượt quãng đường bốn mươi cây số để đến với cô vào tối thứ bảy rồi lại trở về. Đã một lần Hải liêu như thế. Hôm đó là sinh nhật Linh. Sau đó anh bị kỷ luật. Biết chuyện này, Linh khóc ròng và viết thư cho anh: "Từ bây giờ anh đừng thế nữa. Không cần phải vì em như thế. Em hiểu và chấp nhận điều đó mà". Chấp nhận nhưng Linh không nguôi buồn. Lẽ ra những lúc thế này cô phải được bên Hải, được nghe anh thủ thỉ những lời yêu thương, được thấy bàn tay ram ráp của anh vuốt tóc mình. Bè bạn trong phòng đôi lúc hỏi rất vô tình: "Hải đâu mà ngồi một xó thế kia?". Mỗi lần lắc đầu là một lần Linh thấy mình muốn khóc...

Chín giờ, Hoa đẩy cửa bước vào, thở dài: "Vẫn mù mịt như thuở hồng hoang thế này à?". Thủy lùn đang loay hoay châm nến ngẩng lên nhìn Hoa trong ánh sáng đục lờ, nhận xét:

- Mà đi đâu về mà trông buồn thế?

Hoa lắc đầu không nói. Oanh và Xuân đã ngủ tự bao giờ. Linh nằm trong màn nhưng chưa ngủ, cứ nghĩ miên man về Hải. Hoa lục súc ở góc giường mình một lát rồi cũng vội vã châm nến. Giường Linh đối diện giường Hoa nên Linh nhìn rất rõ gương mặt héo hắt của Hoa. Sao thế nhỉ? Hoa và Trung là một đôi lý tưởng. Bất cứ đứa nào trong lớp cũng đã ít nhất một lần thầm ghen tị với Hoa. Cuộc sống của Hoa như được rải toàn hoa hồng. Bố Hoa là hiệu trưởng một trường cao đẳng, mẹ là trưởng phòng kinh doanh của ngân

hàng nông nghiệp tỉnh. Hoa là út, xinh đẹp, học giỏi được biết bao chàng trai ngấp nghé. Thế nhưng suốt ba năm học, trái tim Hoa như rên bằng sắt nguội. Tất cả các anh chàng lui tới với Hoa đều ra về với con số không to tướng. Đầu năm thứ tư Hoa mới nhận lời yêu Trung. Trung cũng là một hình mẫu để bất cứ cô gái nào cũng phải ước ao. Anh là kỹ sư máy tính, cao lớn, gương mặt hao hao một tài tử điện ảnh Hồng Kông. Điều quan trọng là Trung yêu Hoa hết lòng, chăm chút cho nó từ viên thuốc ngậm ho tới túi bồ kết gội đầu. Từ ngày yêu Trung, Hoa càng xinh hơn, gương mặt lúc nào cũng ngời lên thứ ánh sáng diệu kỳ của hạnh phúc. Thế nhưng Linh để ý, khoảng nửa tháng trở lại đây, nhiều lúc Hoa hay ngồi bần thần như thể có điều gì dần vụt lắt. Bây giờ cũng thế, Hoa ngồi kia, mắt nhìn mông lung ra phía cửa. Linh gọi khẽ mà cũng khiến cô giật mình:

- Hoa ơi, ngủ đi. Chắc phải mai mới có điện.

Hoa nhìn sang, bối rối:

- Chưa ngủ à? Hoa... Hoa sang với Linh nhé.

Chẳng hiểu sao hôm nay Hoa lại muốn sang ngủ với Linh? Lan Anh đã về quê ở Hải Phòng từ sáng. Linh xoay người nằm nghiêng nhường chỗ cho Hoa. Cái giường rộng có tám tắc mà bao nhiêu đêm Linh ngủ với Lan Anh. Nằm chặt mãi cũng thành quen dù có hôm hai đứa bị muỗi đốt đỏ cả cánh tay. Đợi Hoa nằm xuống, Linh khẽ khàng:

- Nhớ nhà phải không?

Hoa nén tiếng thở dài:

- Không! Hoa mới về nhà tuần trước mà.

- Sao buồn thế.

Lại thở dài. Linh nghĩ chắc hôm nay Hoa với anh Trung giận nhau. Trong tình yêu, giận dỗi là điều khó tránh. Đứa nào chả mắc vài lần khóc như mưa, như gió, thậm chí còn

thẽ không nhìn nhau nữa. Cô cũng vậy. Một lát, Hoa nắm tay Linh:

- Có bao giờ Linh ân hận vì đã yêu không?
- Chưa. Mà sao thế? - Linh ngạc nhiên.
- Thôi, ngủ đi. Hoa buồn ngủ rồi.

Hoa quay mặt vào tường. Linh biết Hoa chưa ngủ nhưng cũng im lặng dù trong đầu còn bao câu hỏi. Hôm nay, Hoa thật lạ. Rồi Linh cũng thiếp đi trong lúc Thủy vẫn miệt mài soi cặp kính cận xuống trang sách trong ánh nến vàng đục.

Phòng đọc của thư viện đông nghẹt. Sắp thi học kỳ I nên ai cũng có vẻ mải miết. Linh và Lan Anh ăn vội bữa cơm sinh viên để lao lên thư viện chờ cửa, xí chỗ từ lúc mới hơn năm giờ tối. Sáu giờ mười lăm thư viện mới mở cửa. Cứ tưởng hai đứa đi sớm lắm, hóa ra còn sau khoảng gần hai chục người. Lan Anh lơ đãng ngó ra vòm cây phía trước một lúc lâu rồi bất chợt quay lại, giật mình:

- Thôi chết, hôm nay thứ tư, Linh nhỉ?
- Ủ! Mà lú rồi à?

Lan Anh cuống quýt:

- 'Tao có hẹn mà quên bég, giờ ă! Thôi, tao đi đây. Này, giữ chỗ cho cái Hoa nhé.

Lan Anh hối hả chạy xuống cầu thang. Chẳng biết hẹn hò với ai mà quan trọng thế. Linh không lạ gì tính nết Lan Anh. Với Lan Anh, tình yêu không khác gì một cuộc phiêu lưu, một trò chơi. Khuyên mãi, nó vẫn trơ như đá, cứ cười hì hì: "Tao quý mày vì mày dám nói thật, nói thẳng. Nhưng mỗi đứa có một quan điểm riêng. Ví như tao ở địa vị mày, tao đã chẳng đòi nào yêu lão Hải". Linh cứng họng, không biết phải

nói sao, chỉ sợ Lan Anh lại bắt đầu "tua" lại một bài ca: "Mày tính toán thế nào mà lại yêu anh Hải? Vừa thấp bé nhẹ cân vừa là bộ đội. Lấy bộ đội khổ lắm. Như chị họ tao ấy, chồng đi biển biệt, cứ một mình nuôi con. Ông chồng thì được mỗi ưu điểm là chăm viết thư về cho vợ. Nhưng tao hỏi mày, có bao giờ đem thư đi mua được gạo về nấu cơm không?". Cũng không ít lần bên cạnh Hải, Linh chạnh buồn khi nghĩ đến lời Lan Anh. Hải đoán được suy nghĩ của Linh: "Em buồn, em lo lắng cho tình yêu của chúng mình có phải không?". Linh lắc lia lịa nhưng cô hiểu Hải chẳng tin những cái lắc đầu ấy.

- Nào nào, đẹp ra, chỗ này gọn vào đi. Giời ạ, làm gì mà cuống lên thế. Lùi ra đã.

Tiếng mở khóa lách cách và giọng quát như xé vải của cô thủ thư cất lên cùng một lúc. Hai hàng sinh viên khẽ rùng mình lùi lại. Tất cả đã quá quen. Hôm nào cô thủ thư tươi cười và dịu dàng mới là điều lạ. Từ hồi còn học phổ thông, những lần ra thư viện tỉnh đọc sách, Linh đã có ấn tượng không tốt về các cô thủ thư. Vậy mà hồi nhỏ, mơ ước lớn nhất của Linh là lớn lên sẽ được giữ thư viện để tha hồ đọc sách. Ngày ấy con bé Linh gầy như cái que đan vừa biết đọc thông đã ngón ngấu đọc tất cả những mảnh giấy nào có chữ rơi vào tay mình. Thế mà lớn lên Linh lại thi sư phạm. Bây giờ, Linh vẫn là đứa ham đọc nhất phòng. Thời gian rảnh rỗi của cô chỉ giành cho việc đọc. Mối quan tâm lớn nhất của cô là Hải nhưng anh ở xa, một tháng chỉ gặp nhau có một, hai lần. Có lần nhớ anh quá, Linh lọ mọ lên thăm, không báo trước vì cô muốn Hải phải bất ngờ. Thế nhưng lại đúng tuần cấm trại của đơn vị Hải. Hai đứa chỉ gặp nhau được có một lát. Sau đó, Linh lủi thủi quay về, mắt ầng àng nước. Trước lúc quay đi, cô còn kịp thấy đôi mắt khắc khoải của Hải, nửa ân hận, nửa xót xa. Hôm đó về phòng Linh nằm khóc lặng lẽ suốt buổi tối, mặc cả phòng gạn hỏi, nỉ non. Những lúc như thế, Linh thấy hình như tình yêu trong mình đã bị lung lay. Nhưng rồi Linh

tự nhủ "Không phải tại anh ấy. Cũng tại mình không báo trước".

Nhận chỗ ngồi xong, vừa mượn được cuốn "Lâu đài" của F. Kapka thì thấy tiếng chị Lành ới ới dưới sân: "Linh ơi về có người gặp. Linh phòng 418 ơi!". Cô hồi hả ra hành lang, thò đầu xuống. Chị Lành gào: "Về ngay nhá!" rồi chạy biến, không để cho Linh kịp hỏi ai cần gặp mình. Hải? Ừ, biết đâu. Vừa đến cửa phòng, cô sững người. Không phải Hải mà là Văn "em chã". Văn đang ngồi ở giường Lan Anh, tay ve vẩy đóa hồng bọc giấy bóng kính cười híp mắt. Máy đĩa trong phòng đang xúm xít quanh giường Hạnh, mỗi đĩa vác một bắp ngô rô to. Thấy Linh, Hạnh gào:

- Về rồi anh Văn ơi! Linh ơi, anh Văn bảo...

Hạnh dừng giữa chừng bởi thấy ánh mắt Linh tối lại. Lê vẫn cười hì hì:

- Ăn ngô không? Cả bánh gai, kẹo lạc này...

Linh không nói, lặng lẽ tháo giấy. Văn khó nhọc đứng lên, lê tấm thân ục ịch đến cạnh cô, xun xoe đóa hồng bằng hai tay:

- Linh ơi, tặng em.

- Cảm ơn anh. Nhưng em không dám nhận đâu - Giọng Linh khô khốc.

Chị Lành, Hạnh, Lê nhăm nháy nhìn Linh. Chị Lành ra hiệu: cứ nhận đi, nhưng Linh dứt khoát lắc đầu. Cô quảng cặp sách lên giường mình rồi ngồi phịch xuống giường dưới của Lan Anh. Văn "em chã" chần tấm thân ục ịch ngay trước mặt cô. Linh khó chịu:

- Anh làm ơn cho em thở được không?

Văn cười hì hì:

- Anh cắm hoa vào lọ giúp Linh nhé!

- Không! - Linh bực bội.

Văn cố nhoài người lên với lọ hoa. Với không được, anh ta lấy luôn bông hoa để khêu. Choang... Chiếc lọ rơi xuống đất vỡ tan. Linh tái mặt. Đây là lọ hoa Hải tặng trong dịp hai đứa đi thăm quan làng gốm Bát Tràng. Bao nhiêu uất ức dâng lên nghẹn họng. Linh bật dậy, nhìn thẳng vào gương mặt nung núc đang đỏ mọng lên của Văn.

- Anh đừng bao giờ đến đây nữa!

Linh để nguyên chân đất chạy sang phòng bên, vẫn nghe tiếng Văn thê thảm:

- Linh, chờ anh một chút đã.

Hương - lớp trưởng lớp văn 4A của Linh - đang hí húi ghi ghi chép chép ngẩng lên:

- Vào đây Linh ơi, lớp mình có danh sách trường thực tập rồi đấy.

Hương rút ra tờ danh sách dúi cho Linh:

- Cậu là lớp phó học tập, phải lo việc xếp đoàn thực tập đấy.

Linh hờ hững cầm tờ giấy, mắt dán vào cuốn sách Hương để trên mặt hòm:

- Cậu kiếm "Nữ ca sĩ hời đầu" ở đâu ra đấy? Đọc đi rồi cho tớ mượn với.

Hương gật đầu:

- Của thầy dạy Văn phương Tây. Nài nỉ mãi mới được. Thầy bảo những khóa trước cho sinh viên mượn toàn bị mất sách thôi. Cậu đọc thì giữ cẩn thận nhé. Tớ làm luận văn môn này đấy.

Ngồi nói chuyện với Hương về học hành mà Linh cứ dỏng tai sang phía phòng mình. Khi thấy Hạnh lảnh lót: "Anh Văn về nhé. Lần sau đến mang nhiều bánh gai vào. Tụi em cảm ơn lắm" rồi cả lũ cười rộ lên thì Linh đứng dậy về phòng. Vừa thấy mặt Linh, tất cả lại cười ầm:

- Vào mà ăn bánh gai. Mày đại thế. Vừa mất toi lọ hoa, vừa phải tức.

- Chị phải lấy cho "em chã" mượn cả chổi lẫn xẻng hót rác đấy nhé. Cần thận không giẫm vào mảnh vỡ. Lão ấy quét chắc gì đã sạch.

- Đã dọn cả phòng rồi, lão "em chã" đến thì đừng có gọi người ta về... - Linh phát câu.

Chị Lành hạ giọng:

- Biết rồi, em cứ bình thường với lão ta, sợ gì.

- Thật đấy, mà bè bạn còn được nhờ, ăn quà mệt nghỉ. No quá mày ạ! - Hạnh đế theo.

Nghĩ đến lọ hoa vỡ, Linh lại sầm mặt lại:

- Lão béo vứt mảnh lọ hoa vỡ ở đâu thế?

Chị Hạnh chỉ bồ rác ngoài cửa:

- Ở đấy chứ còn đâu!

Linh cắn môi, mắt đã ầng àng nước. Lọ hoa ấy Linh nâng niu biết bao, cô chỉ giành cắm hoa Hải tặng. Màu đen ánh của men gốm làm tôn sắc trắng dịu dàng của cúc Macgorit. Linh vội vã ra phía bồ rác, nhặt lấy hai mảnh vỡ to nhất của chiếc lọ. Hạnh nhìn thấy lại ré lên:

- Mày định giữ làm kỷ niệm chắc?

- Ủ! - Linh gật đầu.

Lê véo vào tay Hạnh ra hiệu im, rồi thì thảo:

- Lọ hoa tình yêu mà lại. Anh Hải tặng đấy!

Linh leo lên giường, lại thấy bông hồng của Văn "em chã" để lù lù trên nóc hòm và một mảnh giấy nhỏ: "Xin lỗi em Linh ạ. Rồi anh sẽ đền em chiếc lọ khác đẹp hơn. Yêu em". Linh vò nát mảnh giấy, run lên vì giận. Anh ta tưởng cái gì cũng tung tiền ra mua được? Lúc nào cũng "yêu em" rồi "nhớ em" dù không ít lần Linh đã quất vào mặt hắn: "Tôi có người yêu rồi."

Tôi không bao giờ yêu anh. Đã mấy lần Văn "em chã" nhìn thấy Linh đi cùng Hải, thậm chí cô còn chìa ra cho hắn xem những tấm ảnh mình chụp chung với Hải. Vậy mà Văn không chịu rút lui. Hắn còn lì lợm tuyên bố: "Anh cứ yêu". Hồi năm thứ nhất, Văn đến tìm với danh nghĩa là học trò cũ đi thăm con của cô giáo. Thế rồi đều đặn một tuần mấy lần anh ta tới phòng Linh, "tiếp tế" cho cô đủ thứ từ đồ ăn tới đồ dùng. Mới đầu Văn còn loanh quanh nói dối rằng đi công tác về qua Thái Bình, mẹ Linh gửi quà lên. Nhưng rồi cô biết Văn nói dối. Hồi ấy Linh chưa quen Hải nên không lấy làm khó chịu lắm trước Văn. Cô chỉ mang một cảm giác mắc nợ, chịu ơn. Văn cứ cười cười: "Ngại gì, anh coi em như em gái ở nhà. Cả phòng Linh sướng rơn vì tự nhiên vợ được anh tài trợ béo lắm tiền. Không ít lần Văn "em chã" mời cả mười đứa trong phòng đi đập phá, số tiền thanh toán khiến đứa nào cũng chóng mặt. Văn tỏ ra hào phóng đến đáng ngờ khiến cho Linh chuyển từ quý mến sang đề phòng. Cô về nhà hỏi mẹ về Văn, mẹ cười bảo: "Ngày xưa nó nghịch ngợm, ngang bướng nhất lớp. Con ông chủ tịch huyện mà. Học dốt nhưng hay được các thầy cô nâng đỡ. Trầy trật mãi rồi cũng lấy được cái bằng tốt nghiệp. Nghe đâu bây giờ làm Giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Sao Mai, Sao Biển gì đó trên Hà Nội". Nghe Linh kể tuần nào Văn cũng đến chỗ cô, mẹ cười: "Thế à! Ngày xưa bố anh ta bảo: giá tôi và cô giáo là thông gia thì tốt quá". Linh đâm lung mẹ thùm thụp. Mẹ lại nghiêm giọng: "Nhưng con nhớ là phải...". "Vâng, không được lợi dụng, không được quá tin tưởng, không được... không được... đúng không mẹ, con "thuộc bài" mà". Mẹ nhìn con gái mắng yêu: "Còn bé lắm đấy mà cứ lằng nhằng như trẻ con"... Cho đến cuối năm học thứ nhất thì Văn "em chã" công khai bày tỏ tình cảm. Đầu tiên là việc chiều thứ bảy, anh ta mời cả phòng đi ăn bánh tôm Hồ Tây. Hôm đó, ba đứa đã về quê, chỉ còn lại bảy. Bảy con vịt mà chỉ có hai chiếc xe đạp. Cả lũ tính toán: Linh sẽ ngồi chung xe máy với Văn,

còn lại cứ ba đứa đi một xe. Linh giãy nảy, kiên quyết chối từ. Cô không muốn "mắc nợ" Văn thêm nữa. Thế nhưng Văn đã hào phóng rút điện thoại di động gọi hai chiếc taxi. Anh ta khỗ sỏ hứa với Linh rằng "đây là lần cuối cùng". Sáu con vịt kia thì cứ hớn hờ như đi hội. Ăn bánh tôm chán, Văn lại kéo cả lũ đi ăn kem rồi sau đó đề nghị: "Các em lên tầng hát karaoke nhé. Anh có chuyện riêng muốn bàn với Linh". Khởi nói, cả tụi cười đầy ý nghĩa và rầm rập lên tầng sạch, trơ lại Linh với Văn. Thoạt đầu, Linh tức nghẹn họng nhưng sau cô cố gắng trấn an, giữ thái độ bình thản. Linh tự hỏi Không hiểu anh ta sắp sửa nói cái gì nữa đây". Văn cứ xoay tẩn thân quá khổ một cách khó nhọc trên ghế và đột ngột nói: "Linh ơi, anh... rất mến em". Linh "vâng" rất nhạt nhẽo. Văn tiếp: "Anh yêu em!". Tự nhiên Linh thấy buồn cười. Tỏ tình mà anh ta loanh quanh đến khổ, còn không dám ngược lên nhìn cô nữa. Thấy Linh im lặng, Văn hỏi lí nhí: "Thế còn em?". Linh thẳng thắn: "Em thì không. Chắc chắn là không. Thôi, em đi về trường đây". Văn đưa bảy đứa về tận phòng với vẻ mặt thê thảm nhất trần đời. Cứ tưởng anh sẽ chẳng bao giờ đến nữa, cả phòng Linh đã tiếc hùi hụi vì mất đi một nhà tài trợ béo hảo tâm, thì tuần sau đó, Văn lại lù lù dẫn xác đến. Anh ta vẫn cười rất tươi. Ngoài bọc quà cho cả phòng, Văn còn mang thêm một bông hồng tặng Linh. Bông hồng đỏ thắm, dài ngoẵng để trong hộp mica trong suốt. Lúc Văn về, Lan Anh cứ xuýt xoa rằng: "Hoa hồng Pháp đấy. Đắt lắm. Có lẽ phải mấy chục nghìn". Linh không nhận hoa, Văn cứ để trên giường cô. Cuối cùng Lan Anh tìm ra giải pháp hữu ích nhất: "Đưa đây, tối nay tao phải đi sinh nhật con bạn bên trường Luật". Linh đưa bông hoa cho Lan Anh, thở phào như vừa trút xong gánh nặng.

Càng ngày, Linh càng ghét Văn, đã có lần cô thẳng thừng bảo: "Anh đừng đến đây nữa. Càng đến nhiều, em càng có ấn tượng không tốt về anh", thế mà Văn vẫn bỏ ngoài tai. Hơn ba

nam rồi cô phải "chịu đựng" sự xuất hiện của Văn. Văn không còn chút rụt rè lúng túng như xưa. Anh ta cứ trơ trơ trước phản ứng của Linh. Chị Lành bảo: "Kẻ mà cười được cả khi người khác mắng chửi mình là phải coi chừng đấy Linh ạ". Lan Anh thì tặc lưỡi: "Tình yêu đặt nhầm chỗ. Tiếc thật". Nhiều lúc Linh có cảm giác mình sắp phát điên vì Văn, cô kể với Hải, anh chỉ điềm tĩnh bảo: "Kệ anh ta em ạ. Rồi anh ta sẽ chán thôi". Linh cũng khấn thầm cho Văn nhanh chán, nhưng không có chuyển biến gì. Nhiều lúc chị Lành tếu táo: "Linh ơi, hay để chị *cưa Văn "em chĩa" cho*". Lan Anh gào lên: "Thế bà để lão Hoàng cho ai gặm đây? 'Thôi, Linh ơi, để anh béo cho tao vậy'. Chị Lành đỏ mặt lên khi nhắc đến anh Hoàng, còn cả phòng thì sôi lên ầm ầm khi mang Văn ra làm đề tài giải trí.

Mẹ viết thư lên cho Linh, nhắn: "Chủ nhật tới về nhà nhé! Cả nhà mong con. Có việc này mẹ muốn nói với con". Linh băn khoăn. Có việc mà mẹ lại nhắn mình về? Cũng đã một tháng, Linh chưa về qua nhà. Nhớ hồi mới nhập học, mới xa nhà có một tuần mà cô thấy nhớ bố mẹ đến phát cuồng. Nhà có bốn người, anh Hùng làm ở công ty xây dựng ngay thị xã, cách nhà chưa đầy 2 km mà cứ đi biệt biệt, nhiều khi đêm khuya vẫn chưa về. Lăn lộn với các công trình, trông anh gầy vêu, đen nhẻm. Cả nhà gọi anh là "cột nhà cháy". Linh là con út, được mọi người chiều chuộng. Bố và mẹ là giáo viên cùng trường cấp ba. Bố dạy Địa, mẹ dạy Toán, vậy mà không hiểu sao con gái lại có thiên hướng văn chương. Từ ngày Linh lên trường, nhà vắng hoe. Bố dạy sáng, mẹ dạy chiều, lúc nào nhà cũng chỉ có một người, hết ra lại vào, buồn tênh. Anh Hùng cứ đảo qua nhà một tí, lại đi, nhiều lúc không kịp uống cốc nước mẹ pha. Linh về chơi, giục: "Hay là anh lấy vợ đi, cho nhà đỡ vắng". Anh cười phá lên, xoa đầu Linh: "Mày chỉ được cái hay đùa". Anh hơn Linh những sáu tuổi, lại đi học sớm một năm, công việc ổn định, thừa tiêu chuẩn lấy vợ rồi, nhưng

vẫn cứ coi đó là chuyện trên mây. Với anh Hùng, chỉ có những công trình xây dựng là đáng quan tâm nhất. Bố thì bảo: "Mai sau chia đôi nhà, cho hai anh em mỗi đứa một nửa, ở cả đây cho nó vui". Từ ngày Linh lên học đại học, mẹ quan tâm đến đời sống nội tâm của con gái hơn. Thư mẹ viết lên cho Linh thật nhiều tâm sự. Mẹ kể về những tháng ngày qua của mẹ, kể về thời sinh viên như Linh bây giờ, nhiều vất vả gian nan hơn nhưng vẫn ngập tràn mơ ước và lãng mạn. Thậm chí mẹ còn kể với Linh về mối tình đầu của mẹ, về tình yêu với bố. Đọc những lá thư của mẹ, không lần nào Linh khỏi ngỡ ngàng. Hóa ra bao nhiêu năm rồi, Linh chưa hiểu những gì ẩn chứa trong vẻ dịu dàng nhưng cũng rất nghiêm khắc của mẹ. Qua thư, Linh hiểu mẹ còn muốn kín đáo nhắc nhở, khuyên răn con gái. Mẹ hướng Linh tới những khát vọng đẹp, những ước mơ chân chính, động viên con gái trong học hành. Có đêm, Linh nằm ôm lưng mẹ, thủ thỉ: "Mẹ này, giả sử bây giờ con có người yêu, mẹ sẽ nghĩ gì?". Mẹ im lặng rất lâu như ngỡ ngàng rồi bảo: "Con phải dẫn anh ta về cho bố mẹ gặp mặt chứ". Linh cười: "Con nói đùa đấy, ai thèm yêu con đâu. Con ở với mẹ suốt đời nhé". Thế nhưng hình như mẹ chưa tin là Linh chỉ nói đùa. Bao nhiêu lần mẹ gợi ý: "Con chẳng có bạn trai thân gì cả. Hay có mà giấu mẹ?". Anh Hùng bô bô: "Thì mẹ cứ nói thẳng là người yêu có hơn không. Linh này, thằng nào làm em rể anh mà là phải biết uống rượu đấy nhé. Không là vút đi đấy, miễn nói nhiều". Bố thì chỉ nhìn mấy mẹ con, tủm tỉm cười. Linh chưa dám nói với bố mẹ chuyện của mình với Hải. Tự trong thâm tâm cô cảm thấy sợ. Yêu nhau một khoảng thời gian không nhỏ rồi, nhưng Linh vẫn pháp phởng một linh cảm chẳng lành về tình yêu ấy. Cô và Hải ở xa nhau quá. Bạn bè đứa nào cũng bảo: tình yêu sinh viên khó thành lắm. Linh sợ bố mẹ và anh Hùng phản đối. Cả bố và mẹ đều là nhà giáo nên cách nhìn nhận, đánh giá con người có phần khắt khe. Linh tin Hải, tin vào con người, vào tư cách của anh, nhưng không hiểu sao mỗi lần trước bố mẹ,

bao nhiêu dự định về việc sẽ "báo cáo" chuyện tình yêu đều tan biến hết. Những đêm nằm thủ thủ tâm sự cùng mẹ. Linh chỉ dám xa xôi hỏi: "Nếu mai này con yêu ai đó ở thật xa, bố mẹ có đồng ý không?". Mẹ bảo: "Các cụ dạy rồi: Con gái mà gả chồng xa, một là *mất giỗ*, hai là *mất con*. Con gái mà gả chồng gần, có bát canh cần nó cũng mang cho". Linh gặng: "Nghĩa là bố mẹ không đồng ý cho con yêu người ở xa?". Mẹ hỏi lại: "Con yêu rồi phải không?" thì Linh lại chối đây đẩy: "Không! Là con nói thế thôi". Để rồi lúc lên trường, lúc ngồi bên Hải, cô lại thầm ân hận, rằng tại sao mình không đủ can đảm để tâm sự thật với bố mẹ, với anh Hùng.

Thư của mẹ làm Linh nóng ruột. Cô băn khoăn không hiểu có việc gì mà mẹ nhấn về. Chị Lành bảo: "Chắc là u nhớ con gái nên gọi về thôi". "Nhưng có bao giờ mẹ em nhấn về chỉ vì nhớ đâu". "Thì cứ về rồi biết. Đúng là con út có khác. Nhận được vài dòng thư mẹ mà cứ sôi sùng sục. Thôi, không lẩn tẩn nữa nhé". Linh gật đầu với chị Lành mà vẫn chưa thể gạt bỏ những băn khoăn. Chợt trong óc cô lóe lên ý nghĩ: "Hay là anh Hùng sắp lấy vợ? Cô thấy phấn khởi hẳn lên. Anh Hùng đã gần ba mươi rồi, lấy vợ là quá hợp lý.

Linh quyết định xin nghỉ học thứ bảy để về nhà sớm. Thời khóa biểu thứ bảy cũng chỉ vốn vẹn ba tiết học. Nhà trường hiểu tâm lý lũ sinh viên xa nhà nên xếp thời khóa biểu hôm thứ bảy rất gọn. Học xong, sinh viên vẫn có thể ra bến xe về nhà, nếu như quê ở không xa lắm.

Chị Lành đưa Linh ra bến xe, tranh thủ ghé bưu điện. Lúc nhận được giấy báo lĩnh bưu phẩm, chị Lành cứ như trẻ con được quà. Linh thấy rõ niềm vui lấp lánh trong mắt chị. Cô bảo: "Chắc lại anh Hoàng chứ gì? Lâu lâu không gặp nhau nhớ nhau thì gửi quà". Chị Lành cứ cười. Linh lại thấy ân hận vì mình đã gieo cho chị một niềm vui mà cô biết chắc là không thể có. Mới tuần trước Hoàng còn đưa Lan Anh đi chơi. Chị Lành không biết vì chị về nhà. Cả phòng cũng không biết

nội Lan Anh chỉ kể cho Linh. Mà giả sử Lan Anh không kể, Linh cũng lờ mờ đoán ra. Thoạt tiên, anh Hoàng là bạn chị Lành. Hai người quen nhau từ đâu chẳng rõ. Chỉ biết rằng chị Lành thích anh Hoàng ra mặt. Thời gian đầu, anh cũng hay đến chơi với chị. Cả phòng cứ âm ỉ ghép đôi hai người. Chị Lành cười, đỏ mặt vì sung sướng, còn anh Hoàng không tỏ thái độ gì. Từ chỗ trêu chọc chuyển sang tất cả nghiêm nhiên coi họ đã là của nhau. Cứ động nói đến anh Hoàng là mọi người bảo: "Chị Lành ơi, anh Hoàng của chị...". Một đôi lần cả lũ ngớ ngẩn hỏi nhau: "Không biết ông Hoàng với bà Lành chính thức yêu nhau chưa nhỉ?". Công bằng mà nói, đặt chị Lành cạnh anh Hoàng, người ta chỉ thấy sự tương phản chứ không thấy nét nào xứng đôi. Chị Lành lùn, đen, dáng hơi thô kiêu đàn ông với đôi vai rộng cứ bè bè ra. Chị để tóc dài, lại hay buông xõa, nhờ thế nhìn mềm mại hơn một chút. Anh Hoàng lại rất điển trai, dân thành phố, ăn chơi sành sỏi. Sành sỏi từ bộ ria mép kiểu cách đến chiếc áo sơ mi đắt tiền và mảnh mùi xoa lúc nào cũng phảng phất nước hoa trong túi áo. Từ ngày có anh Hoàng, chị Lành chải chuốt hơn nhiều. Chị đã biết tô son, đánh phấn mỗi lúc anh đến chơi, hoặc đến chỗ anh chơi. Chưa từng dùng son phấn nên chị Lành cứ lóng nga lóng ngóng. Trong khi đưa nào trang điểm trước khi đi chơi cũng vác phấn, vác gương ra tận giữa cửa soi soi, trát trát để cho thật mặt thì chị Lành lại cứ dấm dúi xó giường như ăn vụng. Công bằng mà nói, giá chị cứ để gương mặt mộc còn dễ nhìn hơn. Chín đứa trong phòng luôn tế nhị khi đề cập đến những chuyện dễ khiến chị chạnh lòng như: sắc đẹp, tình yêu hay điểm chác, học hành (chị học kém nhất phòng). Chị Lành có nhiều điều kém lữ "chíp hôi" nhưng đứa nào cũng yêu quý, kính trọng chị bởi lẽ chị sống hết mình vì mọi người. Chính Linh cũng đã bao lần xuýt xoa: "Em mà là con trai, chỉ mong có người vợ chu đáo như chị". Chị Lành bảo: "Khéo nịnh", nhưng Linh thấy chị rất vui. Chị có vẻ hay tâm sự với Linh hơn cả. Những chuyện gia đình, chuyện riêng tư chị ít khi ngỏ

cùng ai, nhưng thỉnh thoảng sang giường Linh nhỏ to tâm sự. Cũng chính vì thế Linh mới khá tương tặc về những mối tình "vắt vai" trước đây của chị. Ngay lần đầu tiên chị Lành đưa anh Hoàng về "ra mắt" phòng, Linh đã có linh cảm rằng anh Hoàng sinh ra không phải để dành cho chị Lành. Linh không thổ lộ cùng ai ý nghĩ ấy, trừ Hải. Anh bảo: "Em quan tâm nhiều đến chuyện của người khác mà riêng việc dẫn anh về "báo cáo" bố mẹ em lại không dám". Gần đây chẳng hiểu sao anh Hoàng quay ngoắt sang Lan Anh. Chỉ có mình Linh biết chuyện ấy bởi rất vô tình cô và Hải gặp họ khá tình tứ bên nhau trong công viên Bách Thảo - nơi rất nên thơ và vắng vẻ. Lan Anh với Hoàng cùng quê, nhưng họ mới biết nhau sau lần chị Lành dẫn anh Hoàng về phòng chơi. Hôm đó hai người rối rít nhận đồng hương, Lan Anh còn đùa: "Chị Lành muốn làm dâu đất Hải Phòng thì phải liệu mà nịnh nọt em nhé! Qua sông nên phải lụy đò mà". Linh đắn đo mãi mới dám hỏi Lan Anh về Hoàng, nhưng Lan Anh chỉ nói: "Bạn thôi Diên mà đi yêu lão ấy". Linh không tin lắm việc họ chỉ là bạn của nhau, bởi sau lần ấy, cô biết nhiều lần Lan Anh đi chơi với Hoàng. Lan Anh cứ dặn Linh thật nhiều rằng: "Đừng có nói chuyện tao đi chơi cùng Hoàng với ai. Tao không muốn chị Lành hiểu lầm, chị ấy cả nghĩ lắm". Linh cứ thấy bứt rứt không yên. Chị Lành yêu anh Hoàng thực sự. Cứ nói đến anh Hoàng là má chị hồng lên, mắt long lanh. Vài món quà nhỏ anh Hoàng tặng từ khi mới quen nhau được chị nâng niu, gìn giữ hơn báu vật. Biết chuyện anh Hoàng và Lan Anh, không hiểu chị Lành sẽ như thế nào?

Rẽ vào bưu điện, chị Lành hối hả: "Em gửi xe nhé! Chị vào một lát thôi". Linh dựng xe ngay cổng, đứng luôn đấy. Cô sợ muộn giờ ô tô. Dọc đường Linh bảo: "Hay lúc về chị hãy vào bưu điện", chị Lành không nghe. Chị sốt ruột muốn biết ai gửi quà gì cho mình. Linh biết chị đoán chắc là quà của anh Hoàng, và cô hơi buồn. Anh Hoàng mới đi chơi với Lan Anh chủ nhật trước, thế mà anh nói với chị Lành rằng tháng này

phải theo đội thi công cầu đường lên tận Sơn La khiến chị Lành cứ xuýt xoa thương nghề anh vất vả, nay đây mai đó. Chắc chị lại nghĩ một cách lãng mạn rằng ở xứ núi rừng heo hút ấy, anh ta nhớ chị nên đã gửi quà về. Linh chưa kịp nghĩ xong, chị Lành đã ra, vẻ mặt kém tươi hơn. Biết thừa, nhưng cô vẫn hỏi lấy lệ: "Quà của anh Hoàng hả? Cái gì đấy chị". Chị Lành lắc đầu: "Không! Đứa bạn trên trường sư phạm II gửi trả cuốn sách nó mượn từ đợt hè". Dọc đường chị Lành ít nói hẳn, một lát lại nhìn đồng hồ. Linh mãi nghĩ miên man về bố mẹ nên cũng chẳng nói chuyện gì. Đích thân chị Lành chen vào mua vé cho Linh, mặc cho cô quây quây: "Chị cứ về trường đi, em mua vé quen rồi, kệ em". Chị lúc nào cũng chu đáo vậy. Đội Linh ngồi yên trên xe, xe sắp chuyển bánh, chị mới chịu ra về. Linh nhìn theo mãi đến khi bóng chị hòa lẫn với dòng người tấp nập trên phố. Quay vào xe, Linh giật mình khi bên cạnh là sắc áo bộ đội. Cứ như là Hải bất ngờ hiện diện bên cô. Cứ như cô được trở lại ngày đầu tiên hai đứa gặp nhau. Anh chàng bộ đội xây lưng lại phía Linh, cô không nhìn rõ mặt. Hồi ấy, trên "chuyến xe tình yêu", Hải cũng ngồi như vậy. Có điều phía trước mặt Linh không phải là hai cô gái trẻ mà là hai tên thanh niên bặm trợn. Chúng cứ quay xuống nhìn cô liên tục khiến cô phải ngó lơ ra cửa sổ? Linh rất khó chịu khi có người nhìn mình kiểu ấy. Rồi sau đó, oái ăm thay, anh chàng bộ đội trắng trẻo môi hồng như con gái ngồi bên cũng liên tục liếc sang chỗ Linh. Linh cứ có cảm giác ghế của mình có gai. Cô cố tình cau mặt lại, biểu thị sự khó chịu vô cùng. Một trong hai gã thanh niên bắt đầu đứng dậy, rời chỗ, tiến đến phía sau Linh. Cô nghĩ thầm: "Lạy trời cho thằng kia đi nốt. Rồi cả gã công tử kia nữa chứ...". Không hiểu tại sao Linh không có chút cảm tình nào với những anh chàng bộ đội. Có thể do ngày xưa, lúc vừa tròn sáu tuổi, cô đã chứng kiến cảnh chú Vân cùng khu tập thể đánh vợ là cô Hoài. Từ đó ấn tượng của Linh về những anh chàng bộ đội chỉ là nóng nảy, khô khan đến khó chịu. Lúc xe đi vào quãng đường xóc, Linh ngả người vào

thành xe, vừa kịp nhìn thấy tên bặm trợn đằng sau đưa tay định vuốt tóc mình. Cô lại cau mặt, nhìn lên. Hắn vờ quay đi. Tự nhiên anh chàng bộ đội nháy cô và nói to: "Em lạnh à? Đói chỗ cho anh nhé" rồi anh ta tiếp ngay: "À thôi, lấy tạm chiếc khăn này quàng cổ vậy". Linh còn đang ngơ ngác, anh ta đã quàng vào cổ Linh chiếc khăn mặt bông vẫn vắt ở ba lô kèm theo cái nháy mắt nghiêm nghị như ra lệnh. Linh sợ, chẳng hiểu vì sao. Một ý nghĩ rất nhanh lướt qua: "Xe còn rất đông người, chúng dở trò gì mình sẽ kêu toáng lên". Thế nhưng hành khách trên xe không ai để ý đến họ, trừ hai gã bặm trợn đang khoạm mặt lại tức tối. Tên phía sau Linh nhổ bọt phì phì ra cửa sổ xe. Anh chàng bộ đội bên cạnh liền thoáng: "Không biết đến bến có ai đón tụi mình không em nhỉ? Phải đi xích lô thì ngại quá. À, hay chúng mình đi xe buýt?". Linh im, quay đi, nhưng cứ run lên, nghĩ: "Anh ta điên chắc!". Anh chàng bộ đội tiếp tục dai như đũa: "Vẫn tức anh à? Quay vào đây xem nào". Đến khi xe dừng giữa đường, hai gã bặm trợn tót xuống xe, anh chàng bộ đội cười hiền: "Xin lỗi em nhé. Nhưng cho anh xin lại cái khăn". Linh cau: "Đùa kiểu gì thế. Vớ vẩn!". "Không đùa đâu, em nhìn lại mình đi, tí nữa thì bị chúng nó giật mất dây chuyền. Đi xe ô tô thế này mà mặc áo hở cổ, khoe cái dây chuyền vàng chóa ra. Nói thật, hôm nay không có cái khăn của anh thì có lẽ giờ em đang khóc đấy". Linh bàng hoàng sờ lên cổ. Sợi dây chuyền vàng 99,99 mẹ cho con gái vẫn còn đây. Bây giờ cô mới hiểu những ánh mắt và thái độ của hai gã thanh niên bặm trợn nhìn mình. Hú vía. Linh đưa trả chiếc khăn mặt, nhìn anh bạn đồng hành với cặp mắt thân thiện hơn nhưng vẫn dăm dảng: "Cho mượn khăn thôi, còn đóng kịch làm gì khiến em tưởng gặp phải kẻ khủng". Anh ta lại cười: "Em vẫn ngây thơ. Không đóng kịch thế để chúng nó 'thanh toán' anh à? Chuyện hai đứa bắt đầu từ đó. Về sau, mỗi lần nhắc lại, Hải cứ trêu Linh: "Ghét của nào trời trao của ấy. Ghét bộ đội nên được yêu ngay một anh bộ đội". Linh cãi: "Phải yêu chứ không phải được yêu". Nhanh thật, thế mà cũng đã

mấy năm rồi. Tình cờ làm sao trên chuyến xe này, cô lại ngồi bên một 'chú bộ đội'. Giá như người ngồi cạnh Linh lúc này là Hải. Chẳng biết đến bao giờ cô mới được cùng anh về quê. Năm học cuối cùng sắp trôi qua rồi. Linh chợt thấy âu lo. Hải và cô sẽ thế nào đây? Không! Chắc lần này về nhà mình sẽ tâm sự thật cặn kẽ với mẹ...

Linh về đến nhà cũng là lúc mẹ đi dạy về, trên tay còn ôm chồng bài kiểm tra to tướng. Linh ríu rít: "Mẹ! Bố con chưa về à? Có việc gì mẹ gọi con về thế? Có phải anh Hùng sắp cưới vợ không?". Mẹ vui mừng nhìn Linh: "Mẹ cứ nghĩ tối nay con mới về. 'Thôi, vào nhà đi, chưa gì đã cuống lên'. Vẻ bí mật trong nụ cười của mẹ làm Linh sốt ruột: "Mẹ nói đi, chuyện gì thế? Anh Hùng giới thiệu người yêu hả mẹ?". Mẹ vẫn chỉ cười rồi đi vào phòng trong. Linh ngồi xuống ghế, thở ra một hơi dài, thấy người nhẹ nhõm, khoan khoái hẳn. Bao nhiêu mệt nhọc bay biến hết. Bao giờ về đến nhà cô cũng có giấc yên bình, thư thái thế. Thế mà anh Hùng cứ đi biệt. Có lần Linh về nhà suốt hai ngày mà anh em chẳng gặp nhau. Đến lúc cô chuẩn bị lên ô tô trở lại trường mới thấy anh phi xe hối hả tới, cúi vội vào tay em ít tiền, bẹo má em rồi đẩy lên xe... Nghe tiếng thìa va vào thành cốc thủy tinh lạnh canh tù trong nhà bếp, Linh nũng nịu: "Con không uống nước chanh đâu. Con chỉ uống nước lọc thôi". Tiếng mẹ êm êm: "Lấy chồng đến nơi rồi còn thế. Mai này ai chiều được". Linh ngả người, lười biếng nằm hẳn ra đi văng: "Thế mà có người đang muốn chiều chuộng con chưa được đấy mẹ ạ". "Ai vậy?". Cô đùa: "Anh chàng Văn 'em chã', học sinh cưng của mẹ ngày xưa đấy. Hay là con yêu quách anh ta, mẹ nhé, tha hồ sướng". Mẹ mang nước ra, giọng nói chẳng có vẻ gì là đùa cả: "Nó cũng mới về hôm qua đấy, có ghé lại đây chơi, cho bố con cả đóng rượu chai kia kia". Linh nhóm vội dậy: "Mẹ có bảo anh ta là hôm nay con về không?". "Có. Vì nó cứ hỏi thăm mãi". "Trời ạ! Thế nào anh ta cũng đến ám con cho mà xem! Sao lại xui thế...". Mẹ đặt cốc nước lên bàn tủm tỉm: "Báu lắm đấy mà người ta phải xán

lần vào. Linh cầu nhàu: "Con kể mãi mà mẹ chưa hiểu anh ta đeo đẳng làm khổ con thế nào sao?". Bỗng dưng mẹ cắt ngang câu chuyện: "Thôi, con nghỉ một lát rồi xuống bếp chuẩn bị cơm nước giúp mẹ. Thức ăn mẹ mua từ sáng để trong chạn ấy. Trưa nay anh Hùng ăn cơm nhà đấy, nhưng bố con lại đi ăn đám cưới. Mẹ phải qua bác Song có tí việc. Linh nhìn theo mẹ, phụng phịu một mình: "Nhà có mỗi bốn người, lại chẳng bao giờ được đông đủ".

Linh đang nhặt rau sống thì anh Hùng về. Thấy Linh, anh vui vẻ hét to: "Ái chà! Về sớm thế! Lại còn nấu cơm nữa. Chắc trời sắp mưa. Mẹ đâu?". Linh lườm anh: "Làm như người ta lười lắm. Ngày xưa, ai suốt ngày phải giặt quần áo cho anh?". Anh Hùng cười hì hì rồi nện giày rầm rầm lên gác. Vài phút sau đã thấy tiếng nhạc vang lên chát bùm đến điếc tai. Anh đi thì chớ, cứ về đến nhà là nghe nhạc, mà toàn loại nhạc kinh khủng được mở thật to. Mẹ mắng thì anh bảo: "Con ở công trường nghe tiếng máy móc quen rồi nên nhạc này vẫn còn êm tai chán". Cũng may, anh ít ở nhà chứ không đến phát cuồng vì nhạc nhẽo của anh. Nhưng chỉ vài phút sau, bản nhạc chát chúa ấy tắt phụt. Anh Hùng lại rầm rầm đi xuống ngõ đầu vào bếp:

- Mẹ đâu Linh?

- Mẹ sang nhà bác Song làm gì ấy!

Anh Hùng dứt tay túi quần đi lại vắn vơ, đá tung cả nắm gốc rau dưới sàn:

- Trưa nay anh có hẹn với thằng Phong mà quên mất. anh giờ tay nhìn đồng hồ - Mười một giờ xừ nó rồi.

Linh nghiêm giọng:

- Không hẹn hò gì cả. Anh ở nhà thôi. Nhà có mấy mống người, lại cứ xách xe đi suốt.

Anh Hùng cười chế nhạo:

- Người lớn nhỉ! Chuyện làm ăn của anh, mà biết gì mà

cầm đoán. Nhưng thôi, giờ cũng muộn rồi. Dành chịu cho nó phạt vậy.

- Phạt cái gì? Sao lại phạt?

- Thì bìa chứ cái gì. Lỡ hẹn với nó...

Chợt nhớ ra điều mình băn khoăn, Linh nhìn anh Hùng dò hỏi:

- Mẹ viết thư báo em về. Có việc gì anh nhỉ?

Anh Hùng lắc đầu vô tư:

- Việc gì? Anh có thấy mẹ nói đâu. Mà có việc quái gì. Mẹ nhớ "công chúa út" nên gọi về chơi cho vui. Mà cũng có hiếu lắm cơ, cứ phải chờ bao giờ mẹ gọi mới về, đã thế, mai này lấy chồng chắc mất hút luôn.

- Thế mà em cứ tưởng lần này về để chuẩn bị cho anh cưới vợ.

Anh Hùng phá lên cười ha ha:

- Cho mày viết cổ tích được đấy! Cố mài răng cho sắc chờ mười lăm năm nữa, nhé!

Mẹ về, Linh cũng vừa nấu cơm xong. Bữa cơm có anh Hùng nên sôi nổi hẳn. Anh cứ oang oang kể chuyện công trường. Mẹ nghe, thỉnh thoảng gấp thức ăn cho cả hai đứa. Hình như trong mắt mẹ, cả Linh và anh Hùng còn rất nhỏ, mặc dù anh Hùng bên cạnh mẹ là một "ông con" cao hơn mét bảy, rất phong trần. Còn Linh, chẳng gì cũng sắp tròn hai hai tuổi. Nghe chán chuyện công trình của anh, Linh sốt ruột cắt ngang:

- Anh thì lúc nào cũng bê tông, cọc móng, xà, dầm. Thế chưa "cưa cắm" được cô nào thật à?

Anh Hùng trợn mắt:

- Lại chuyện ấy? Mày yêu thằng nào rồi hả?

Mẹ nhìn Linh dò hỏi. Cô chống chế:

- Đừng trả lời thế. Em hỏi anh cơ mà.

BẠN BÈ OI!

Anh Hùng đặt bát xuống mâm, cốc đầu Linh:

- Nhóc con không được nói chuyện tình yêu, cũng đừng giục già anh mày. Khỏi cô theo tôi tới đây, có điều anh chưa duyệt.

- Ừ, củ tam thất cũng phải gọi bằng củ. 'Thằng Chương có con rồi đấy! - Mẹ phì cười.

Chương là bạn học với anh Hùng. Hai anh chơi khá thân suốt những năm học cấp I, cấp II. Nhưng lên đến lớp 12, không hiểu sao cứ nhạt dần. Anh ta ít đến nhà Linh chơi hẳn. Mẹ hỏi, anh Hùng chỉ bảo: "Nó đang yêu một em lớp mười. Con can, thế là nó giận". Bây giờ, nghe mẹ nhắc đến anh Chương, anh Hùng cười mỉa mai:

- Vâng, nó có con rồi, sướng lắm. Lúc nào qua cũng thấy nó cắm mũi vào chậu quần áo giặt dở. Hôm qua, con còn gặp nó chạy xe như ma đuổi, bảo đi mua thuốc đi ngoài cho thằng nhóc.

Mẹ nhìn theo anh Hùng lên gác, mắng yêu:

- Cứ toang toang như thế, không trách được...

Cả nhà vừa ăn cơm xong đã thấy Văn lù lù đẩy xe vào cổng. Anh Hùng trở mắt, hỏi thăm Linh: "Thằng nào mà béo thế nhỉ?". Đang câu, Linh cũng phải phì cười. Văn ôm theo một lẵng hoa hồng to bự. Quái quỷ thế, lúc nào đến, anh ta cũng mua hoa hồng. Chỉ vì Văn "em chã" mà Linh đâm ra ghét hoa hồng, kể cả những bông đẹp nhất. Cô luôn bị ức chế khi nhìn những bông hồng anh ta mua. Văn "em chã" lại bắt đầu buổi tối khủng khiếp bằng tiếng cười "hì hì" ngắn tũn mà Linh ghét cay ghét đắng. Bố đáp lại lời chào của chàng béo một cách xã giao rồi lên gác. Anh Hùng vừa đánh giày vừa huýt sáo nhưng mắt cứ chăm chăm nhìn Văn như dò xét, thỉnh thoảng lại quay đi. Linh biết chắc anh khoái chí vì cô em gái được một anh chàng to lù lù như đồng rom đến tán tỉnh. Mẹ pha nước xong, toan đứng lên, Linh nhìn mẹ khẩn khoản khiến bà lại

ngồi xuống. Văn "em chã" cứ hỏi Linh dồn dập như hỏi cung. Linh trả lời nhát gừng, thầm mong anh ta chán mà về sớm.

- Em về trưa nay hả Linh?

- Vâng!

- Chắc là mệt nhỉ? Cô bảo em hay say xe.

- Không ạ!

- Sao không bảo anh một câu. Tuần nào anh chả về nhà. Từ giờ muốn về, cứ phôn cho anh, anh chở tận nơi. Đi xe máy vừa nhanh, vừa tiện lợi, không mệt như ô tô đâu.

- 'Thôi ạ!

Cách trả lời nhăm nhắng của Linh khiến anh Hùng cũng phì cười. Văn "em chã" cứ vô tư trò chuyện. Mẹ Linh hiểu ý con gái, bèn nhìn Văn "em chã" để lái câu chuyện sang hướng khác:

- Đạo này Văn có hay gặp bạn cũ không?

- Bạn cũ nào hở cô? - Văn ngạc nhiên.

- Những bạn lớp mình ngày xưa ấy. Hôm lâu cô gặp cái Hạnh. Đạo này con bé có vẻ xinh hơn trước. Nghe đâu chồng nó mới từ Đức về...

Động đến chuyện này, Văn "em chã" cứng họng ngồi im. Hạnh là cô bé lớp trưởng lớp Văn ngày xưa. Hạnh xinh xắn, hát hay, Văn "em chã" mê như điên đảo. Thế nhưng Hạnh lại rất ghét cậu bạn lùn tịt, béo ú và lười học ấy. Lần nào Văn "em chã" lân la lên bàn Hạnh nói chuyện là Hạnh chạy biến lần ấy. Giờ sinh hoạt lớp, Hạnh phê bình Văn gay gắt, đủ các tội trạng: ăn quà vặt, hút thuốc lá, không thuộc bài, bỏ tiết, chửi bậy... Thế mà Văn cứ đều đặn viết thư cho Hạnh, tỏ tình một cách trắng trợn, thô lỗ. Hạnh đem hết những thư ấy nộp cho cô giáo chủ nhiệm. Chồng Hạnh bây giờ chính là cậu bạn học lớp 12B với nhau. Hạnh có cảm tình với anh bạn năng nổ

nhưng hiền khô ấy. Biết chuyện này, Văn "em chã" đã từng đón đường, gây sự với cậu bí thư kia hàng bao nhiêu lần, rốt cuộc cũng chỉ làm trò cười cho lũ bạn cùng trường. Ngày Hạnh cưới, cả hai người còn mang thiệp mời đến tận nhà Văn. Văn tím cả mặt nhưng cố tình hỏi xỏ: Cưới xong rồi hai người sống bằng gì? Ý Văn muốn chê họ nghèo. Chồng Hạnh thẳng thắn: "Cám ơn! Chúng tớ không bao giờ phải ăn bám người khác". Văn lại tím mặt lần nữa. Lúc bấy giờ, anh ta vẫn ngồi nhà ăn bám ông bố quan to. Gợi đến chuyện Hạnh, Văn "em chã" không nói thêm câu nào. Linh đã được nghe mẹ kể về "thiên tình sử" ấy nên đặc chí nhìn Văn rồi vờ hỏi:

- Hạnh nào hả mẹ? Có phải cái chị xinh xinh lớp trưởng lớp mẹ chủ nhiệm ngày xưa không?

Mẹ gật đầu, tủm tỉm cười. Bà thừa biết Linh không nhớ ai vào ai trong bao nhiêu lứa học trò của bà, hướng chỉ ngày ấy Linh còn nhỏ. Mỗi lần học trò đến nhà chơi, lũ con gái cứ rối rít khen: "Em Linh giống cô, xinh thế". Lũ con trai thì nhân nhở: "Cô có nhận em là... con rể không?". Văn "em chã" ngày ấy không đùa, chỉ nhăm nhăm nhìn xem Hạnh chạy chỗ nào. Nhanh thế! Bao năm trôi vèo như chớp mắt. Linh nhìn Văn "em chã" ngồi bối rối, hỏi thêm câu nữa:

- Mà hình như ngày xưa anh Văn thích chị Hạnh lắm?

Văn đâm hoảng, chối lia lịa:

- Không... không đâu... Ai bảo em thế?

- Mẹ em còn giữ cả nắm thư tình kia kìa. Em lấy ra trả cho anh nhé!

Mẹ Linh lườm con gái, như muốn nói "vừa vừa thôi". Văn đỏ bừng cả mặt. Câu chuyện của cậu ta trở nên rời rạc hẳn. Và đúng như Linh dự đoán, chỉ một lát sau, Văn "em chã" đã đứng lên cáo từ. Bó hoa hồng nằm vô duyên trên bàn. Bước ra đến cửa, Văn còn quay vào vót vát.

- Hôm nào em lên trường hả Linh? Anh sang đón em đi cùng nhé!

Linh thờ ơ lắc đầu. Mẹ cô phải đỡ lời:

- Thôi, em nó đi ô tô quen rồi.

Vẫn 'em chã' vừa nổ máy phóng xe ra khỏi cửa, anh Hùng đã cười rặc lên:

- Giời ạ, mày vớ được tạ thịt mỡ ấy ở đâu thế? Nhìn ngấy quá!

Mẹ trở vào, mắng yêu:

- Ăn với nói, hay hóm lăm đấy. Anh nhìn lại mình đi, gầy như que tăm thì đẹp, phải không?

- Con cơ bắp thế này mà mẹ bảo là gầy à?

Anh Hùng cười hì hì, vừa nói anh vừa giơ tay lên gân. Linh cười:

- Toàn gân thôi ông ạ! Cơ bắp cái nổi gì...

Mẹ xua hai đứa đi ngủ. Nằm bên mẹ, Linh lại vùi vĩnh:

- Mẹ gọi con về có việc gì thế mẹ?

Mẹ trở mình, vỗ nhẹ vào lưng con gái:

- Chẳng có việc gì cả. Lâu rồi con không về. Mà ngày mai nhà có khách đấy!

- Khách nào hả mẹ? - Linh tò mò.

- Cô Hương, bạn học của mẹ từ hồi phổ thông...

- À, con biết rồi, cái cô mà đi trọ học cùng mẹ cứ nằng nặc đòi sẽ gạo cho mẹ, ăn bột khoai giúp mẹ phải không?

Giọng mẹ trở nên bồi hồi:

- Ủ... Ngày ấy mẹ còn ít tuổi hơn con bây giờ. Nhà ông bà ngoại nghèo lắm. Nhà cô Hương có khá hơn. Cô ấy với mẹ coi nhau như chị em gái, chẳng lúc nào rời nhau.

- Nhưng cô ấy ở tận trong Đà Nẵng cơ mà. Hay là cô ấy ra đây có việc gì?

- Ờ... Mẹ chưa kể nhĩ. Chồng cô Hương mất đã ba năm. Bây giờ cô ấy ra Hải Phòng sống với cậu con trai cả. Con trai thứ hai của cô Hương cũng đang làm ở Hà Nội đấy.

- Làm gì hả mẹ? - Linh hỏi cho có chuyện.

- Làm ở Nhà xuất bản Giáo dục. Lần trước cô Hương dẫn anh ấy đến nhà mình chơi nhưng con không ở nhà. Chắc ngày mai, cả hai mẹ con cùng đến. Thằng bé nhanh nhẹn, sáng sủa lắm!

Linh vô tâm, không hỏi gì thêm. Cô choàng tay qua lưng mẹ, hít hà hương chanh, hương lá sả trên tóc mẹ và mơ mơ ngủ. Gương mặt Hải hiện lên chập chờn. Bao giờ trước khi đi ngủ cô cũng nghĩ đến anh và luôn thầm hỏi: "Giờ này anh ấy có nhớ đến mình không?". Đã qua một buổi tối mà Linh chưa nói được gì với bố mẹ và anh Hùng về Hải. Chỉ còn ngày mai nữa thôi. Cũng có lần Hải giận dỗi, bảo: "Hay em không tin anh". Linh tin, tin như chưa bao giờ cô tin ai đến thế. Nhưng không hiểu sao cứ nghĩ đến chuyện công khai tình yêu của mình, cô lại ngại ngùng. Sẽ phải mở đầu thế nào đây? Bố mẹ và cả anh Hùng nữa sẽ đón nhận Hải ra sao? Có chấp nhận hay không? Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu âu lo. Trong con mắt của bố mẹ và anh Hùng. Dường như Linh vẫn là một cô bé. Mỗi lần đi xa về, cô vẫn được mọi người yêu chiều, săn sóc từng li, từng tí. Anh Hùng bận là thế mà có khi nửa đêm rồi em thèm ăn ô mai, cũng sốt sắng hỏi luôn: "Mua ở đâu? Ô mai gì?". Chính vì thế mà Linh cứ sợ khi phải dẫn Hải về. Lỡ mọi người khe khắt với anh. Bố mẹ luôn muốn ở gần Linh để chăm sóc cho cô con gái út. Linh cứ phập phồng lo sợ rằng nếu công khai mối quan hệ giữa cô và Hải, cô sẽ bị mọi người ngăn cản...

Vừa sáng, mẹ đã lay Linh dậy:

- Dậy thôi con, còn giúp mẹ đi chợ nữa.

Linh quay mặt vào tường, giọng ngái ngủ:

- Ừ, còn sớm. Để con ngủ lát nữa...

Mẹ vẫn lay vai con gái rượu của mẹ:

Anh Hùng đã gõ giày cồm cộp ngoài hiên, gào lên:

- Công chúa châu Phi còn ngủ à? Thế này thì ế chồng là cái chắc!

Nghe đến cụm từ "công chúa châu Phi", Linh bật dậy như lò xo, giọng tỉnh queo:

- Có muốn "công chúa châu Phi" nữa thôi? Anh không nhớ móng tay em dài à?

Anh Hùng thường trêu Linh là "công chúa châu Phi" bởi nước da không được trắng trẻo của cô. Cái thời Linh mới học cấp II, còn đen thui đen thui, nghe thấy thế cô đã khóc òa, chạy lại cào chí mạng vào sườn anh. Kết quả là em thì khóc còn anh cứ nháy Choi Choi vì đau quá. Anh Hùng trề môi ngó vào trong phòng:

- Ừ thì bây giờ là "Bạch Tuyết", sướng nhé!

Linh tròn mắt:

- Anh đi đâu mà đóng bộ sớm thế?

- Sớm? Cứ ngủ vui như cô thì có mà tiền chui vào ví như nước ngay. Sinh viên gì lười thế. Anh mày đi làm đây...

- Chỉ ở nhà em mới ngủ muộn thế, ở trên trường em dậy sớm cực kỳ - Linh phụng phịu.

Anh Hùng sắp ra đến cổng còn ngoái lại:

- Ai lên trường mà kiểm tra các cô được.

Mẹ hỏi với theo:

- Trưa nay có về ăn cơm không con?

Anh Hùng lưỡng lự một chút rồi gật đầu:

BẠN BÈ ƠI!

- Con sẽ cố gắng. Làm việc lắm mẹ ạ. Phải hết tháng này may ra...

Chỉ có mỗi việc về ăn cơm hay không mà cũng phải cố gắng. Nhiều lúc Linh nghĩ tiếng là anh Hùng ở cùng bố mẹ, cơ quan lại ở gần nhà mà quá ở xa. Lúc nào cũng thấy anh đi. Lúc nào cũng vội vội vàng vàng. Anh kể có khi vừa phải gặm bánh mì trên công trường đầy bụi, vừa phải chỉ đạo công nhân. Chẳng thế mà càng ngày anh càng gầy. Nhu cầu xây dựng lại luôn luôn tăng. Mẹ xót con trai, nhiều khi mắng: "Tham công tiếc việc vừa thôi. Phải nghĩ đến thân nữa chứ". Anh Hùng cứ hề hề: "Nghề của con mà thích nhàn rồi thì không thể được. Mẹ yên tâm đi, càng làm nhiều con càng trẻ ra". Bố thì chỉ dặn: "Làm ăn nghiêm túc con ạ. Nghề gì cũng cần nghiêm túc. Nghề của con lại càng cần". Anh Hùng vẫn chỉ cười: "Thì bố xem, trường của bố chúng con vừa xây năm ngoái, nhưng con đảm bảo một trăm năm nữa vẫn vững chãi như mới". Anh bảo Linh: "Bao giờ cô em lấy chồng, anh sẽ xây tặng hẳn một cái nhà, không lấy một xu tiền công nào".

Ăn sáng xong, mẹ đã giục Linh đi chợ cùng. Bố đứng đỉnh ra mảnh vườn con trước nhà chăm lữ cây, hoa cảnh, chiếc quạt giấy phe phẩy trên tay như thể để làm duyên. Không hiểu tại sao mẹ có vẻ quá quan tâm đến chuyện khách khứa hôm nay. Đánh rằng đó là bạn thân từ ngày xưa của mẹ, nhưng trong thái độ của mẹ, Linh thấy một sự hồi hộp khác thường. Chắc mẹ vui vì sắp được ôn lại bao nhiêu là chuyện cũ. Mình chưa thể hiểu được tâm trạng mẹ lúc này. Cô chợt nghĩ, không biết mấy chục năm nữa, mình ở vào độ tuổi mẹ bây giờ thì sẽ thế nào? Có thể con gái mình cũng bằng mình bây giờ. Và Hải...? Cô chợt đỏ bừng mặt khi nghĩ rằng Hải là chồng mình, là cha của những đứa con mình. Chợt mẹ bảo:

- Con nhớ nhắc mẹ mua hoa nhé! Mùa này hoa hồng đang đẹp.

Linh reo thẳm trong bụng: lại còn mua hoa nữa. Bó hoa Văn 'em chã' mang đến vẫn đang rũ rượi trên bàn. Chỉ đón cô Hoàng đến chơi mà mẹ chu đáo thế. Cô hỏi dò:

- Cô Hoàng có đến cùng ai không mẹ?

- Có, chắc là cùng con trai cô ấy!

- Thế mà con cứ nghĩ cùng đi với cô ấy phải là một nhân vật quan trọng nữa cơ. Ví dụ như... người yêu cũ của mẹ chẳng hạn.

Mẹ phì cười:

- Khéo tưởng tượng!

Hai mẹ con đi chợ về đã hơn tám giờ. Vừa vào đến cổng, mẹ Linh đã reo to:

- Cô Hoàng đã đến rồi!

Linh thấy chiếc xe máy lạ trong sân, tiếng bố hồ hởi trong nhà. Cô toan xách làn đi thẳng xuống bếp thì mẹ đã kéo tay: "Vào chào cô đã con". Lúc mẹ chỉ Linh: "Đây, con gái đây", Linh mới nhìn rõ mặt cô Hoàng. Cô Hoàng người đầy đà chứ không thon thả như mẹ. Gương mặt cô được trang điểm khá kỹ và khéo léo khiến cô có vẻ trẻ hơn tuổi thực. Cô reo lên:

- Lớn ghê nhỉ? Con gái giống mẹ thế! Lần trước cô có xem ảnh của con rồi, nhưng bên ngoài con khác nhiều lắm.

Cô Hoàng gọi Linh là con một cách tự nhiên. Một chàng trai lạ hiện ra trước cửa, cô hồ hởi:

- À đây, anh em làm quen với nhau đi. Đây là Xuân, con trai cô đấy. Đây là em Linh, mẹ kể cho con rồi.

"Tên gì mà như con gái thế". Linh nghĩ thẳm và ngượng ngừng chào Xuân khi thấy anh ta nhìn mình có vẻ chăm chú. Xong màn chào hỏi, Linh định lui vào phòng trong thì mẹ gọi: "Ngồi đây nói chuyện với cô, con ơi". Linh lại ngạc nhiên. Từ hồi bé tí, mẹ vẫn dạy rằng khách của bố đến nhà, Linh chỉ chào, mời nước rồi rút lui mà. Cô ngồi rụt rè bên mẹ. Anh

BẠN BÈ OI!

chàng Xuân ngồi đối diện, nhìn quanh nhà chán lại nhìn thẳng vào Linh. Tự nhiên Linh cứ thấy ngại ngùng. Cô Hương ân cần hỏi chuyện học hành, một điều 'cô', hai điều 'con' hết sức ngọt ngào. Rồi cô giới thiệu về con trai, lát sau ngoảnh sang Xuân nói như ra lệnh:

- Thỉnh thoảng phải vào trường thăm em, con nhé. Chết thôi, hai anh em, đưa đi làm, đưa đi học ở Hà Nội mà mẹ bây giờ mới biết nhau.

Xuân cười cười. Linh cũng chỉ biết cười, rồi thầm đánh giá về Xuân. Cao ráo, điển trai, rất điển trai là đằng khác. Nụ cười của anh ta giống một ai đó mà cô đã gặp nhưng nghĩ mãi chẳng ra. Nói chung Xuân có vẻ đẹp rất đàn ông. Anh ta mà xuất hiện ở phòng cô thì chín con vịt kia chắc sẽ ào lên bình luận. Rồi không thiếu đưa xin xỏ: "Cho tao làm chị dâu mày nhé". Dĩ nhiên phải giới thiệu anh ta là anh trai rồi. Kiểu người thế này, Lan Anh chắc cũng mê tí. Linh thấy buồn cười cho trí tưởng tượng của mình. Cô xin phép xuống bếp nấu cơm. Cô Hương sai Xuân:

- Xuống phụ giúp em một tay đi con...
- Thôi ạ, cháu làm quen rồi... Linh vội vàng.

Cô Hương cười:

- Anh em chúng mày phải làm quen với nhau đi chứ. Phải thân nhau như cô với mẹ mày ngày xưa ấy. Thân hơn được thì càng tốt...

Xuân nghe mẹ, lẻo đẻo theo Linh xuống bếp. Lúc này anh ta mới cười làm quen thực sự:

- Em cứ phải chia việc cho anh đấy nhé!

Sự cởi mở của Xuân khiến Linh không còn ngại ngùng như lúc đầu. Xuân nói chuyện tự nhiên và chân tình. Nhưng rồi cô vẫn ý tứ "đuối khéo" Xuân ra khỏi bếp:

- Thôi, anh lên nhà chơi đi. Đàn ông không cần vào bếp. Em nấu một chút là xong.

Xuân nghe lời với nụ cười hiền. Đến khi ăn cơm xong thì Linh cảm thấy có gì đó không bình thường. Mọi người cứ bắt Linh ngồi cạnh anh ta lúc ăn cơm. Cô Hương cứ nhắc Xuân chăm sóc Linh những ngày sắp tới. Nói gì về Xuân, cô cũng bảo "Anh con". Linh đi rửa bát cô cũng sai Xuân "ra nói chuyện với em cho đỡ buồn". Rửa bát xong, mẹ lại gọi Linh lên nhà trò chuyện nhưng cô vờ kêu đau đầu để cáo lui. Cô Hương bảo con: "Ra ngoài kia mua dầu gió cho em". Linh lắc đầu lia lịa: "Cháu có rồi ạ", rồi chạy lên gác. Anh Hùng chặn ở cầu thang, cười khi khi:

- Thế nào?

Linh guồn mặt nhìn anh:

- Cái gì "thế nào"?

- Thằng con cô Hương ấy? Anh thì thảo.

- Hỏi gì mà vô duyên. Anh ta thì liên quan gì tới em. Cùng cánh đàn ông, sao anh không xuống chơi với anh ấy? - Linh ngúng nguẩy.

Anh Hùng cười to, rồi lại thì thảo:

- Ngây thơ thế. Kế hoạch của các cụ đấy!

- Kế hoạch gì? - Linh ngơ ngác.

- Anh nghe trộm bố mẹ bàn nhau cho em gặp con cô Hương. Hai bà bạn cũ muốn thành thông gia đấy. Họ quyết xe duyên cho hai đứa...

- Thật à? - Linh sưng sờ.

Anh Hùng trề môi:

- Thế mà không đoán ra. Anh thèm nói dối.

Linh giận dỗi ngồi xuống. Hóa ra là thế. Cô nghĩ đến Hải, biết chuyện này chắc anh buồn và trách mình lắm. Đã bao lần Hải giục cô nói chuyện với bố mẹ về anh. Thôi được, nhất định mình sẽ nói hôm nay. Nhất định là như thế...

Mẹ con cô Hương ở chơi đến chiều. Ruột gan Linh nóng như lửa đốt. Cô bồn chồn không yên. Linh cứ quanh quẩn mãi mà không có cơ hội nói chuyện riêng cùng bố mẹ. Cô thấy khổ tâm vô cùng khi thấy cô Hương cứ xua Xuân: "Con ra nói chuyện với em Linh đi. Kệ hai bà già này". Anh Hùng lại phóng xe đi, hí ha hí hửng vì mới trúng thầu xây dựng một trường trung học. Cứ lát lát Linh lại nhìn đồng hồ. Bốn giờ chiều còn phải ra bến xe trở lại trường. Ngày mai là thứ hai, không thể bỏ học được. Thấy Linh tỏ vẻ giận dỗi, ngồi gấp lại quần áo cho vào ba lô, mẹ cười:

- Con không lo, có người đưa lên tận trường.

Linh càng xịu mặt. Chắc mẹ lại định nói tới Văn "em chã". Nhưng cô Hương đã nhanh nhẩu:

- Ủ. Để anh Xuân đưa đi. Đằng nào nó cũng lên cơ quan. Cô ở đây chơi với mẹ con đến mai, rồi cô đi ô tô về Hải Phòng. Lên Hà Nội, anh em chúng mày nhớ thăm nhau thường xuyên đấy.

Linh muốn từ chối nhưng không thể được. Xuân chỉ cười cười. Chắc anh ta nghĩ Linh chỉ ngúng nguẩy điệu đà như các cô gái khác. Anh Hùng hót hải phi xe về, bảo: "Để đưa công chúa châu Phi ra bến xe". Thấy Linh và Xuân chuẩn bị lên đường, anh ngạc nhiên rồi ngay sau đó hiểu ra, bên nháy mắt với Linh đầy ngụ ý.

Quãng đường từ thị xã Thái Bình lên Hà Nội hôm ấy dài hơn gấp mấy lần...

Tháng mười một, trời se se lạnh. Cả phòng nháo lên bàn tán chuyện sẽ may gì, mặc gì trong mùa đông sắp tới. Vừa mới có vài đợt gió heo may nhẹ nhẹ lùa qua, Lan Anh đã cuống quýt bôi tung cả bốn vali quần áo rồi ngồi thừ mặt, càu nhàu: "Chẳng có cái nào mặc được" làm cả lũ còn lại phì cười. Nó là đứa có nhiều quần áo nhất phòng, có khi một ngày thay

đến vài ba bộ, vậy mà vẫn kêu là chẳng biết mặc gì. Chị Lành mua được hai cuộn len màu xám tro về, cứ hỏi hết đĩa này đến đĩa kia là "có đẹp không?". Lê bảo: Màu này nhìn xấu lắm, chị mua làm gì? Ở hàng bà Cườm béo có len màu hồng phấn đẹp cực kỳ, sao chị không mua?". Chị Lành bẽn lẽn bảo: "Nhưng mà đan khăn cho con trai". Thủy lùn thật thà giương cặp kính cận lên, hỏi: "Chị đan khăn cho bố chị à?". Hạnh đập chiếc gối bông to xuống đầu Thủy lùn: "Giời ạ, ngần này tuổi đầu mà ngu. Đan khăn len thì chỉ có để tặng anh Hoàng thôi, bố nào lại được cái diễm phúc ấy". Chị Lành đỏ mặt, không phản đối. Linh nhìn nhanh xuống chỗ Lan Anh, thấy cô nàng ngồi đục mặt bên một đống quần áo, chắc là cũng nghĩ đến anh Hoàng. Linh thấy bứt rứt vô cùng khi không nói ra được chuyện này. Chị Lành yêu anh Hoàng, mà anh Hoàng với Lan Anh lại thân thiết quá mức bình thường, như thể họ yêu nhau rồi. Linh đoán thế, nhưng Lan Anh cứ chối. Nếu không yêu, có gì Lan Anh lại van vỉ Linh đừng nói chuyện nó hay đi chơi với anh Hoàng, sợ chị Lành buồn. Lan Anh còn bảo chị Lành yêu anh Hoàng, nhưng chỉ là yêu đơn phương. Anh Hoàng cũng thấy khó xử, không biết nên nói thế nào cho tiện. Thật chẳng ra sao... Chị Lành đã tỉ mỉ ngồi đan những mũi len đầu tiên cho tấm khăn tình yêu. Linh không biết kết cục của câu chuyện bộ ba này thế nào nhưng cứ nhìn vẻ mặt hân hoan của chị Lành trong lúc đan len, tự nhiên, Linh thấy thương chị đến nhói lòng. Ngay từ đầu, Linh đã nghĩ họ không bao giờ thuộc về nhau được bởi ngay ở bề ngoài họ đã khác nhau quá xa. Rồi cô lại nghĩ: biết đâu họ hòa hợp với nhau về mặt tâm hồn? Nhưng càng ngày cô càng thấy sự tồi tệ của Hoàng - đúng, phải nói chính xác là tồi tệ. Linh chẳng biết mình phải làm gì giúp chị Lành. Một vài lần Linh ướm hỏi: "Chị và anh Hoàng thế nào rồi?", chỉ thấy chị cười ngượng ngịu và ánh mắt bùng lên. Rồi Linh cố hỏi: "Em hỏi thật nhé, chị và anh Hoàng yêu nhau thật chưa?". Chị Lành thoáng bắn khoăn và rồi ngập ngừng: "Chưa đi đến đâu cả, em ạ". Chỉ thế thôi, Linh không dám hỏi gì thêm khi chị không muốn kể.

Hải viết thư nói là chủ nhật sẽ về Hà Nội thăm Linh. Thế là tròn một tháng hai đứa mới được gặp nhau. Anh báo đến chúc mừng cô giáo tương lai luôn thể, vì hôm đó đúng là ngày 20 tháng 11. Linh hồi hộp đếm từng ngày. Hải tỏ ra buồn khi biết lần về nhà vừa rồi, Linh chưa báo cáo bố mẹ chuyện hai đứa. Linh chưa dám kể với anh chuyện anh chàng Xuân với những dự định của bố mẹ và cô Hương. Linh thấy mình có lỗi trong mọi chuyện. Từ hôm ấy, Xuân đã đến thăm Linh tới hai lần. Lần thứ nhất anh vừa về, cả phòng đã âm ỉ gào lên: "Sao ông anh mày đẹp giai thế hả Linh ơi?", "Mày mới mọc ông ấy ở đâu ra thế? Suốt ba năm học trước tao có thấy ông ấy xuất hiện đâu?". Linh phải khốn khổ thanh minh mãi rằng anh ta mới nhận công tác ở Hà Nội, cả lũ mới tạm tin. Nhưng đến lần thứ hai Xuân đến, Linh không có nhà, cả phòng đã moi được thông tin rằng anh ta không phải con bác Linh, mẹ anh ta và mẹ Linh chỉ là bè bạn. Cả lũ lại sôi lên sùng sục. Chúng nó cứ nhất quyết rằng: "Chắc anh ta định tán tỉnh mày đây. Mà tại sao mày phải nói dối thế?". Lan Anh còn bỏ bùa: "Kể ra yêu lão Xuân này cũng được đấy Linh ạ". Linh thấy giận Lan Anh ghê gớm. Cô sẵn giọng: "Tao không thể bỏ ai cũng yêu được". Lan Anh lại cười hì hì: "Đùa một tí thôi mà cũng tức". Linh chỉ lo chủ nhật Hải tới, không may lại đụng mặt Xuân thì thật không hay, dù cô chẳng có lỗi gì trong chuyện này. Văn "em chã" vẫn không ngừng tấn công bằng hoa hồng và bánh kẹo. Thành thử trong phòng bây giờ, Linh là người bị "ám quẻ" nhiều nhất. Tối nào cô cũng lên thư viện, ngồi lì ở đó đến tận gần mười giờ đêm. Có lần Linh còn thấy Văn "em chã" lẫn tấm thân phục phịch của mình lên tận tầng ba thư viện tìm, nhưng cô gan lì ngồi im, không thêm ngoảnh mặt ra. Lần nào Văn "em chã" đến phòng, cũng thấy bó hoa hồng anh ta tặng Linh hôm trước rũ rượi ở góc phòng. Linh kiên quyết để chất đóng ở đó, cố tình cho Văn nhìn thấy, nhưng anh chẳng hề nản chí. Từ nhỏ đến giờ, cô thực sự chưa thấy ai lì bằng Văn.

Ngày nhà giáo Việt Nam 20/11, ký túc xá tấp nập ngay từ tối hôm 18. Lượng khách tăng đến mức không ngờ. Phòng nào cũng nhạc xập xình, trang trí rõ đẹp và hoa cắm khắp mọi nơi. Linh và Lan Anh được phân công "phù phép" cái vỏ chăn màu xanh nước biển của Lan Anh thành cái phong thật oách. Lan Anh cứ rên rầm: "Giời ạ. Ai mà giặt được cái vỏ chăn to tổ bố thế này". Chị Lành trợn mắt: "Không giặt được cũng phải 'tuân lệnh'. Hay là mày thích đi chợ mua đồ thì đổi cho tụi cái Oanh". Lan Anh lười biếng lại giãy lên: "Không. Em ở nhà làm phong với cái Linh cũng được". Chị Lành là "tổng chỉ huy", chạy lăng xăng khắp chốn. Vừa thấy chị cầm chổi, hét quang quác ngoài hành lang, lát sau đã lại thấy xách giỏ rác đi tung tăng dưới sân ký túc. Rồi chị lại hỗn hển vào, tay chống háng, đứng nhìn Linh và Lan Anh cắt cắt, dán dán. Loay hoay suốt buổi chiều, hai đứa cũng hoàn thành nhiệm vụ. Hoa lá, trăng sao dán đầy trên phong, nhìn vừa rối mắt vừa thấy ngồ ngổ. Riêng dòng chữ lớn trên phong thì cả phòng phải tranh luận kịch liệt một hồi. Đứa đòi ghi tiếng Anh, đứa đòi ghi tiếng Việt, đứa thích đơn giản, đứa muốn cầu kỳ. Cuối cùng, chính Chị Lành là người phán quyết: "Không lồi thoi, cứ như năm trước, cắt chữ. Kỷ niệm 20-11 dán vào. Miễn là vui vẻ với nhau chứ cầu kỳ làm gì". Vừa bò ra tấm vỏ chăn trải phẳng dưới nền nhà để dán chữ, Lan Anh vừa thì thào hỏi Linh: "Lão Hải" có xuống chơi được không?. "Có. Nhưng phải đúng hôm hai mươi cơ...". "Thì mai rồi còn gì. Chờ đợi nhiều nên mày lú hả?". Linh nhìn Lan Anh thăm dò: "Liệu tối nay... anh Hoàng có đến chơi không nhỉ?". Lan Anh lúng lờ: "Biết làm sao được" nhưng mắt cô nàng lại lộ rõ sự tự lự. Linh im lặng, cặm cụi làm. Hai đứa vừa hoàn thành "tác phẩm nghệ thuật", đang lúi lại ngắm nghía thì Linh chợt giật mình khi Oanh gào lên từ ngoài hành lang: "A, anh Văn". Linh ước giá như có thể tàng hình, độn thổ hay bay hơi được để đừng phải gặp Văn "em chã" lúc này. Thế nhưng Văn đã lù lù lẩn đến cửa phòng. Linh vẫn thản nhiên đứng xoay

lưng ra ngoài, ngắm nghía tấm phong. Lan Anh quay ra nhìn nhờ. Xin chào anh Văn yêu quý nhất trần đời của phòng 418. Anh xách gì mà nặng thế kia, có cần em giúp một tay không? Văn "em chã" cười hì hì, đưa cho Lan Anh túi quà nặng trĩu để cả Oanh, Hạnh và Lê cứ rú lên sung sướng: "Sao anh mua lắm thế hả anh Văn?". Văn "em chã" dúi vào tay Linh một bó hoa hồng to như cái chổi rom: "Anh tặng cả phòng nhân dịp 20-11. Chúc các em...". Linh ấn trả bó hoa, dửng dưng: "Tặng cả phòng thì anh phải chờ chị Lành về để trao cho chị ấy. Em có phải là trưởng phòng đâu". Rồi cô đi thật nhanh ra phía sau, vào nhà tắm, vẩy vôi nước hết cỡ như để xả bụi bặm. Rửa mặt, rửa tay chân chán, Linh vẫn ở lì trong nhà tắm với hi vọng Văn "em chã" nhanh về, nhưng lại thấy tiếng Lan Anh gào rõ to: "Hoan hô đồng chí Văn". Linh chợt dạ, đoán ngay Văn "em chã" lại giờ trò nịnh nọt "đút lót" gì cho phòng. Y như rằng, chị Lành thò đầu vào nhà tắm thì thào: "Mày chui vào đây làm gì hả hấp. Có ai ăn thịt mày đâu. Này, Văn "em chã" đang mời cả phòng mình đi ăn đấy!". Linh tròn mắt: "Điên à mà đi?". Chị Lành nhăn nhó: "Thì mày ra từ chối đi. Chị chẳng biết nói thế nào cả".

Cuối cùng Văn "em chã" không thể rủ rê được phòng 418 đi ăn, người phản đối lời mời của anh ta kịch liệt nhất là Linh. Văn "em chã" không nản lòng, vẫn cười hì hì, hứa hẹn: "Thế dịp khác nhé!", rồi lại quay sang Linh: "Mình xuống căng tin uống nước đi em!". Linh cười nhạt: "Cám ơn anh, nhưng em không khát". Văn nhăn nhó: "Sao dạo này Linh khó tính với anh thế. Anh đáng ghét lắm à?". Linh vẫn thản nhiên buông từng lời chậm rãi: "Chưa bao giờ em dễ dãi với anh, anh Văn ạ". Rồi cô lại nghĩ thầm: "Ừ, giá như có thể bảo thẳng vào mặt anh ta được rằng anh ta vô cùng đáng ghét đối với mình". Hai người ngồi đối diện một lúc, Linh chẳng nói gì, còn Văn "em chã" cứ cố tình gọi chuyện. Chị Lành biết ý, liền "trưng dụng" anh ta vào việc chung là nhờ Văn "em chã" treo tấm vỏ chăn làm phong lên. Đáng người ngăn ngừa của Văn "em chã" cứ cố kiêng, cố kiêng để treo được một đầu phong vào móc. Lợi

dụng cơ hội Văn "em chã" đang say sưa ba hoa với chị Lành về các kiểu chữ in, chữ hoa. Linh chạy thẳng sang dãy nhà A5 đối diện vào phòng các em năm thứ hai chơi. Chưa đầy nửa tiếng sau, chị Lành lại vội vã chạy sang: "Linh ơi về đi". Linh lắc đầu quây quây: "Còn việc gì ở phòng chị làm nốt cho em với. Em ngán Văn "em chã" lắm rồi". "Nhưng mà có khách. Anh Xuân đến". Linh giật mình: "Ì hật à?". Chị Lành tong tả quay về, không quên dặn với: "Tao nói dối làm gì. Về mau". Cô bé Trang học sau Linh hai khóa, cùng quê, ngồi đung đưa chân trên giường, cười toe: "Chị Linh lắm bạn nhỉ. Sướng thế. Em cứ ngồi mồm lên ở đây chẳng có ma nào nhòm đến". Linh nhanh trí kéo Trang: "Thì mà sang phòng chị chơi". Trang la oai oái nhưng Linh vừa kéo vừa rủ rê. Cuối cùng nó ngán ngừ giao hẹn: "Để em chải đầu đã. Em sang một tí thôi đấy nhé. Bạn chị ở bên đấy, ngại lắm".

Xuân đến thật. Anh cũng mang theo bó hoa to tướng và một hộp quà khá lớn. Linh bối rối. Cô không muốn nhận, nhưng Xuân rất khôn ngoan, nói tranh: "Anh mua hoa chúc mừng Linh và cả phòng. Còn gói quà này là mẹ anh gửi tặng em. Anh làm "bưu tá" thôi". Văn "em chã" ngồi lù lù ở giường Lan Anh, nhìn Xuân không chớp. Mấy đứa ngồi bố dứa ở góc phòng cứ nhăm nháy cười với nhau. Linh thấy khó xử thực sự. Cô mời Xuân ngồi mà cảm thấy bức mình vì ánh mắt của Văn. Trang chạy biến ra cửa, liến láu: "Để em xem cái này một tí rồi về luôn. Linh buộc lòng phải giới thiệu Xuân và Văn "em chã" với nhau. Văn kiểu cách chìa bàn tay múp míp đeo tới ba cái nhẫn ra trước. Xuân đành phải chìa tay theo. Cái bắt tay xã giao lỏng lẻo, hững hờ. Xuân nhìn sang Linh rất nhanh, nhưng Linh hiểu ánh mắt của anh có nghĩa là: "Em mà cũng quen, cũng chơi với những người như thế ư?". Linh ngượng ngượng, chỉ lo Xuân hiểu sai về mình. Văn "tấn công" Xuân bằng những câu hỏi dồn dập: "Anh làm ở đâu?", "Quê anh ở đâu?", "Hiện nay anh ở chỗ nào?", "Anh với Linh quen nhau lâu

chưa? Đến nước này thì Linh không còn chịu nổi, cô thẳng thắn: "Anh đã hỏi xong chưa hả anh Văn? Hay anh Xuân đưa cho anh ấy xem nốt tập lý lịch của mình?". Văn "em chã" lại cười, nụ cười nhạt thếch và vô duyên hết mức. Xuân tinh ý, chêm thêm: "Chắc đây là bệnh nghề nghiệp của anh. Anh là cảnh sát điều tra à?". Văn "em chã" ngu ngốc tưởng được dịp ba hoa bèn huênh hoang: "Ồ không, mình là giám đốc công ty trách nhiệm hữu hạn Sao Mai. Công ty của mình...". Xuân cắt ngang: "Xin lỗi anh, thế mà anh không giới thiệu trước". Muốn cứu Xuân khỏi sự tra tấn của Văn, Linh cứ rối rít hỏi thăm anh về công việc, về gia đình. Văn "em chã" như bị bỏ quên. Thỉnh thoảng liếc sang, Linh thấy hấn ta có vẻ cực kỳ khó chịu. Cuối cùng Xuân là người chủ động chấm dứt cuộc nói chuyện tay ba đày ải bằng lời mời: "Thôi, cũng tối rồi, mình đi ăn chút gì đi". Linh không ngờ Văn "em chã" trơ tráo nhận lời. Cô khổ sở cầu cứu đến chị Lành: "Chị đi với em nhé!". Chị Lành lắc đầu: "Không được, còn một đồng việc. Chưa dọn dẹp chuẩn bị xong đâu. Khách khứa cũng sắp đến rồi". Linh nhăn nhó thì thảo: "Em van chị đấy". Chị Lành đành gật đầu. Văn "em chã" ì ạch đi theo sau như một cái đuôi. Linh ái ngại thay cho anh ta. Không hiểu sao anh ta lại trơ lì đến thế. Bữa ăn diễn ra tẻ ngắt. Văn "em chã" chống đũa, ngao ngán bảo: "Anh không quen ăn cơm sinh viên.". Linh cố kìm giọng: "Thế mà em cứ nghĩ người béo như anh là dễ nuôi lắm". Chị Lành phì cười, còn Xuân quay đi, chắc cũng để giấu một nụ cười. Văn "em chã" đuôn mặt, lấp bắp: "Anh anh giảm được... một cân rồi rồi". Linh vẫn không tha: "Thế tốn mấy trăm nghìn học phí lớp thể hình?". Chị Lành kín đáo nhéo Linh một cái. Cô cười thầm. Không hiểu Văn còn biết tự ái hay không?

Trời tối hẳn, khách nườm nượp. Phòng Linh phải huy động ba cái xô to dùng để cắm hoa mà không xuể. Văn "em chã" cứ ngòilì ra như thi gan với Xuân. Xuân ra hiệu cho Linh ra cửa phòng, hỏi nhỏ: "Em muốn thoát khỏi "chàng béo" phải

không?". Linh gật khẽ. "Thế thì anh em mình đi đâu đó chơi đi". Linh lưỡng lự. Cô không bao giờ đi chơi riêng với người con trai nào, ngoài Hải. Đường như hiểu được suy nghĩ của Linh, Xuân gợi ý: "Đừng ngại, em rủ thêm bạn đi. Loanh quanh một chút thôi". Linh lại vào van ví chị Lành. Lần này thì chị dứt khoát chối từ với lý do: Chị còn nhiều bạn hẹn đến. Linh toan không đi nhưng thấy Văn cố thủ ở góc giường Lan Anh, cô lại nhận lời.

Xuân hỏi: "Em muốn đi đâu chơi?". Linh lắc đầu: "Em thích đi trên đường thế này thôi". Kỳ thực cô sợ phải vào một quán cà phê nào đó với Xuân. Xuân đùa, nhưng nói trúng phóc tâm trạng của Linh: "Chắc là em sợ đi với anh có người hiểu lắm phải không?". Linh không chối: "Vâng, như thế thì không hay chút nào cả". Xuân khẽ cười: "Được rồi, anh cứ đi, bao giờ hết những phố chính của Hà Nội thì anh lại trả em về trường, được chứ?". Hà Nội về đêm rục rờ đèn. Linh lơ đãng nhìn hai bên hè phố, cố để đầu óc thanh thoi. Nhưng rồi câu hỏi của Xuân lại khiến Linh phải nghĩ: "Anh hỏi thật nhé, em có người yêu chưa?". Linh ngớ ngàng: "Sao anh lại hỏi em vậy?". "Anh xin lỗi vì hơi tò mò, nhưng em phải trả lời thật đấy!". Linh đùa: "Anh đoán đi xem nào". "Ừ, thì đoán. Em có người yêu rồi, đúng không?". Linh vẫn buống: "Tại sao anh đoán thế?". "Thì căn cứ vào thái độ của em thôi. Chưa có người yêu thì dù có ghét anh chàng Văn béo đến đâu, em cũng không tỏ vẻ quá khó chịu đến thế. Rồi khi anh rủ đi chơi, em cũng không đến nỗi phải lưỡng lự, phân vân, thậm chí còn không dám vào một quán giải khát nào cùng anh. Anh chàng đó chắc cũng hay ghen?". Linh lập lờ: "Thì cứ cho là như thế". Xuân tiếp tục thăm dò: "Thế mà mẹ anh và mẹ em cứ quá quyết rằng em chưa có người yêu". Linh giật mình, nhớ ngay đến lời thì thào của anh Hùng: "Hai bà bạn cũ muốn thành thông gia". Cô bèn nghiêm giọng: "Thế anh tin em hơn hay là...". Xuân cười to: "Anh nói đùa thôi. Tất cả những chuyện đó đều không ảnh hưởng đến tình bạn của anh em mình, đúng không?". Linh nhủ thầm trong bụng:

"Cầu mong là như thế".

Khi Xuân đưa Linh về, phòng vẫn đông khách nhưng Văn "em chã" đã về. Chị Lành thì thảo: "Anh ta có vẻ bức lắm. Cứ hỏi chị mãi anh Xuân là thế nào với em". "Thế chị bảo sao?". "Còn sao nữa, chị cũng nói anh ấy là anh họ nhưng nghe chừng Văn 'em chã' không tin, cứ hỏi đi hỏi lại là 'có thật không?'. Linh tặc lưỡi: "Mặc kệ hấn ta. Mà tối nay anh Hoàng đến chưa?". Chị Lành bối rối: "Rồi. Nhưng lại đi ngay. Anh ấy bảo có việc gấp lắm". Linh nhìn quanh phòng, chẳng thấy Lan Anh đâu. Cô toan hỏi chị Lành nhưng lại thôi. Có lẽ nào Lan Anh lại đi chơi với anh Hoàng? Trên mặt hòm chị Lành là một bó hồng vàng khá đẹp, có phải của anh Hoàng tặng không? Linh thấy mệt rũ người, chỉ muốn khách khứa về hết để được tự do nghỉ ngơi. Càng những ngày nhộn nhịp thế này, cô càng nghĩ về anh và cảm thấy day dứt vô cùng.

Mười một giờ đêm ký túc xá mới tạm yên. Lan Anh cũng đã về, mặt hí hửng, tay ôm một hộp quà to tướng. Gần như cả chín đứa trong phòng cùng gào lên: "Đi đâu về? Ai tặng đấy?". Cô nàng chỉ ngoác miệng cười: "Bí mật". Oanh chêm thêm một câu: "Của anh số 3, số 4 hay số 9, số 10 hả Lan Anh?". Lan Anh chỉ toe toét. Có lẽ hôm nay nàng vui lắm. Chị Lành đóng cửa phòng, vào nâng niu bó hồng vàng đến năm, bảy phút rồi quay ra bán khoán: "Nên cắm vào lọ hay treo lên cho khô nhỉ?". Lê vừa thu dọn vừa chặc lưỡi: "Xót ruột nhỉ, ngần này hoa là bao nhiêu tiền đấy. Chỉ ngày mai là vứt đi hết!". Oanh nhanh môi: "Nhưng không ai tặng hoa thì lại buồn, lại chán đời. Biết thế nào cho vừa lòng các mợ?". Lan Anh uốn éo trước gương, nói bô bô: "Giá như mỗi khách đến chỉ tặng một bông hoa gọi là, còn bao nhiêu cho cả vào phong bì thì tốt quá". Hạnh cầm cây chổi, đập luôn vào mông Lan Anh: "Thực dụng! Lúc nào cũng tiền. Thế mà cũng đâm đầu vào học khoa Văn cơ đấy!". "Ờ, thế mày có thích tiền không? Thích quá đi ấy chứ, có điều không nói ra thôi". Suýt nữa thì cuộc tranh luận lại bùng nổ

nêu như không có ý kiến của Thủy lùn: "Bóc quà công khai đi". Tất cả hưởng ứng. Cứ theo thứ tự từ ngoài vào thì Lan Anh là người đầu tiên. Cả lũ xúm xít quanh. Món quà đầu tiên: Một chiếc lược sừng. Oanh ré lên cười: "Của anh Trung à? Chắc anh ấy muốn ám chỉ đầu mày lúc nào cũng rối bù như tổ quạ". Món thứ hai: Một lọ nước hoa. Lan Anh thoáng bần thần: "Của anh Phương đấy!". Anh Phương là người yêu cũ của Lan Anh. Lê vồ lấy lọ nước hoa, ngấm nghĩa: "Ga lăng nhỉ. Bỏ nhau rồi vẫn tặng quà". Thủy lùn cũng vớ lấy rồi chột cười ngật nghèo: "Nỡm ơi... giờ ả, anh ấy mua tặng mày nước hoa xịt toa lét". Cả lũ bán tín bán nghi, giằng nhau lọ nước hoa to như lọ keo xịt tóc. Thủy lùn chỉ dòng chữ tiếng Anh trên nhãn: "Đây này, khi ả. Chắc anh ấy không đọc rồi". Chín cái miệng ngoác đến mang tai. Lan Anh thừ mặt giật lấy lọ nước hoa, xăm xoi một hồi rồi bật lên: "Đồ đểu". Linh nén cười, bảo: "Biết đâu anh ấy vô tình". Thủy lùn lại đổ thêm dầu vào lửa: "Ít ra người bán hàng cũng phải biết chứ". Tưởng Lan Anh nổi đóa, nhưng nó chỉ thần mặt ra một lát, rồi tặc lưỡi: "Để mai đem vào toa lét. Rồi toa lét phòng mình thơm nhất ký túc cho mà xem". Tự nhiên chẳng đứa nào hào hứng với trò mở quà tập thể nữa. Tất cả lặng lẽ rút lui về chỗ của mình bóc bóc, xem xem từng hộp quà to nhỏ. Linh ngáp dài, gạt tất cả xuống cuối giường, định bụng đi ngủ ngay. Lan Anh lại thò đầu lên rử rử: "Xuống ngủ với tao đi". Chẳng cần chờ Linh đồng ý, nó vút lên giường trên cả đống hoa với quà tặng rồi kéo tuột Linh xuống, giơ bàn tay trái ra, thì thào: "Đẹp không?". Đến lúc này Linh mới thấy ngón tay áp út của Lan Anh có thêm một chiếc nhẫn vàng lấp lánh mặt ngọc tím hình trái tim. Lan Anh là đứa lập kỷ lục đeo nhiều nhẫn trong phòng: Sáu chiếc trên hai bàn tay, giờ lại thêm chiếc thứ bảy. Linh ngó thêm cái nữa, thờ ơ: "Tao nhìn cứ hoa cả mắt vì mày đeo nhiều quá. Mới mua à?". Lan Anh liếc nhanh lên giường chị Lành, kéo Linh lại gần, thì thào: "Được tặng đấy". Linh thấy hết cả buồn ngủ. Cô ặn Lan Anh xuống giường tra

khảo: "Của ai?". Lan Anh rối rít xua tay, ra hiệu cho Linh nói nhỏ: "Mắc màn đi, tí tao kể cho". Chị Lành vẫn lục sục với bó hồng vàng. Chị quyết định treo lên và đang loay hoay tìm chỗ. Lan Anh nằm xuống cạnh Linh, thở dài: "Mệt quá, ngủ đi mày". Linh nhéo nó một cái, cảnh cáo: "Đừng có đánh trống lảng" rồi cô hạ giọng, nói thật nhỏ vào tai Lan Anh: "Anh Hoàng phải không?". Lan Anh nhéo trả vào sườn cô đau điếng: "Cứ như ma xó ấy". "Thế tối nay mày đi chơi với anh Hoàng à?". "Không... Mà thôi, ngủ đi. Mai tao kể tiếp cho mà nghe". Chỉ một lát sau Lan Anh đã ngủ thật. Linh thấy thêm cái vô tư của nó. Không hiểu sao cô cứ trần trọc mãi. Bao nhiêu chuyện cứ khiến Linh phải nghĩ.

Sáng 20-11, Linh dậy sớm nhất phòng. Hải đã gọi điện báo hôm nay sẽ xuống trường thăm cô từ chuyến xe đầu tiên. Linh muốn ra đường đón anh. Cả phòng còn đang lười biếng nằm dài trong màn. Thấy Linh lục sục dậy, Lan Anh mở mắt hỏi bằng giọng khê nong: "Mày đi đâu mà dậy sớm thế?". Linh lắc đầu, không muốn đánh thức mọi người dậy. Lan Anh vui đầu ngủ tiếp. Chị Lành là người bò dậy thứ hai. Chị nhảy 'uych' từ trên giường tầng xuống, vắn mình răng rắc rồi ngáp rõ to: "Hơ... hôm nay mới chính thức là 20-11. Chúc mừng cả phòng nhé". Thủy lùn cầu nhàu: "Mới sáng ra 'bà' đã rống to thế. Không cho ai ngủ à?". "Ngủ là ngủ thế nào? Sắp bảy giờ rồi, dậy, dậy hết, còn dọn dẹp nữa. Hôm nay vẫn còn có khách cơ mà. Bữa bún chả trưa nay có định tiến hành không?". Nhìn quanh không thấy ai nhúc nhích, chị Lành tiếp tục gào rõ to: "Dậy nào, không ngủ nữa". Thủy lùn lồm cồm ngồi dậy, quờ tay lên mặt hòm vơ vội cặp kính cận gắn vào mắt, nhìn chị Lành, thiếu não: "Mãi một giờ sáng em mới đi ngủ, thế mà...". "Ai bảo mày cứ đi mũi vào sách, giục mãi không chịu thôi, kêu gì. Mà Linh, mày chuẩn bị đi đâu sớm thế?". Hoa cũng bản thân sang giường Linh rồi khê khàng: "Đón anh Hải phải không?". Linh gật đầu, công khai niềm hạnh phúc ngập tràn. Chỉ ít phút nữa

thời cô sẽ được gặp Hải, sẽ được nghe anh nói, nhìn anh cười và huyền thuyên đủ thứ chuyện trên đời. Linh biết Hải sẽ mua tặng cô bó hoa cúc Macgorit trắng xinh xinh gói trong giấy bóng kính màu tím, anh sẽ dịu dàng vuốt tóc cô... Đi bên cạnh bộ quân phục chững chạc của Hải, Linh thấy mình nhỏ bé biết bao. Nghĩ tới Hải và những đóa hoa, Linh lại giật mình. Lọ hoa anh tặng Văn 'em chã' đã làm vỡ tan. Mọi kỷ niệm của Hải, Linh đều nâng niu trân trọng, từ một tấm bưu ảnh tới chiếc khăn mùi xoa nho nhỏ. Ngay hôm sau làm vỡ lọ hoa của Linh, Văn 'em chã' xách đến một chiếc bình pha lê to đến thô thiển. Cô kiên quyết không nhận, Văn lì lợm cứ vút ở giường. Đến khi anh ta về, cả phòng xúm lại vô lấy xem. Dưới đáy bình còn nguyên chiếc tem đề giá. Giá tiền được tính bằng đô la Mỹ, Lan Anh cứ xuýt xoa Văn 'em chã' chịu chơi, còn Linh hậm hực nhìn chiếc bình như thể món nợ đời. Lăn lóc nơi góc nhà chán, chiếc bình hoa quý giá được chị Lành tuyên bố là 'bổ sung vào công quỹ', đến khi ra trường sẽ tặng lại ký túc xá cho đỡ phí. Linh chẳng có ý kiến gì.

Người Linh đón đầu tiên không phải Hải mà là anh Hùng, ông anh trai yêu quý. Linh trố mắt nhìn anh ngạc nhiên. Anh Hùng búng mũi cô rõ đau: 'Sao ngày ra như ngổ rùng thế. Không cho anh mày vào phòng à?'. Cả phòng 418 túa ra, hò la ầm ĩ. To nhất vẫn là mồm Lan Anh: 'Úi giới! Hơn một năm rồi mới lại được chiêm ngưỡng ông anh'. Cả lũ xúm vào kéo tay, kéo túi xách, lôi tuột anh Hùng vào phòng. Linh còn chưa hết ngẩn ngơ: 'Anh... đi đâu thế?'. 'Ờ... cái con ngốc này, lên thăm mày chứ đi đâu'. 'Sao... tự nhiên lại lên thăm em? Anh lúc nào cũng kêu bận'. Anh Hùng cười khùng khục: 'Thì vẫn bận. Tao nhắc nguyên văn lời mẹ nhé. Lên với em một tí con ạ. Ở nhà bố mẹ có học sinh đến chúc mừng đầy nhà, nó trên đấy khéo chẳng có ai. Nghe thùng vắn đề chưa? Đây này, quà của bố

mẹ". Cả chị Lành, Lan Anh, lần Oanh, Lê đều đồng thanh: "Thế quà của tụi em". Anh Hùng nhìn chị Lành, nháy mắt: "Quà à, có chứ. Bảo yêu anh thì cứ giãy lên không chịu, lại cứ đòi quà. Chê dân xây dựng chứ gì?". Chị Lành đỏ mặt: "Ai chê, chờ mãi mà anh chẳng nói gì". Anh Hùng lại cười hì hì. Từ hồi năm thứ nhất, chị Lành đã tếu táo "đăng ký" với Linh: "Cho chị làm chị dâu nhé. Chị với anh Hùng hợp tuổi cực kỳ". Linh về hót với anh Hùng câu ấy, anh ậm ừ: "Được, để anh lên xem mặt "trưởng phòng" em xem thế nào". Lên thăm Linh lần thứ nhất về, anh phán: "Không được, anh phải yêu một cô xinh hơn thế gấp năm lần" làm Linh tự ái. Nhưng trước mặt chị Lành trong mỗi lần lên thăm Linh, anh Hùng vẫn đùa cợt, rủ rê: "Yêu anh đi, anh xây nhà lầu cho mà ở". Riêng Linh thì không dám trêu chị Lành với anh Hùng nữa, vì cô thừa biết tính chị vừa hiền lành thật thà vừa cả tin. Hạnh xung xung túm tay anh Hùng: "Quên chị Lành đi, anh yêu em đây này. Anh mà động đến chị Lành bây giờ anh Hoàng anh ấy đánh cho cụt tay". Anh Hùng khoát tay bất cần: "Anh chấp hết. Hay là anh yêu cả chín cô". Cả lũ ré lên cười rồi hăm hờ nhào vào bịch trái cây anh Hùng vừa lôi ra. Linh băn khoăn nhìn đồng hồ. Cô vừa vui vì thấy anh Hùng đến, lại vừa bối rối. Hải sắp tới. Liệu khi biết Hải là người yêu của em gái, anh Hùng sẽ nói, sẽ nghĩ gì? Rồi chắc chắn anh sẽ về kể với bố mẹ. Bố mẹ sẽ phản ứng ra sao. Thấy Linh cứ nhấp nhúm, anh Hùng hỏi ngay: "Định đi đâu mà quần áo chỉnh tề sớm thế?". "Vâng". "Anh chờ đi nhé!". Lan Anh bô bô: "Anh Hùng may nhé, lên hôm nay vừa đúng dịp được gặp em rể tương lai". Linh toan ngăn lời Lan Anh nhưng không kịp. Anh Hùng nửa tin nửa ngờ: "Thế à? Thành nào thế?". Linh có cảm giác mình đỏ mặt. Vẫn là Lan Anh tông tọc kè: "Chưa biết thật à anh Hùng? Linh ơi, sao mày giấu kỹ thế? Nhìn mặt Linh, chị Lành hiểu ra vấn đề, đập bốp vào vai Lan Anh: "Ăn đi. Lắm mồm thế". Anh Hùng quay sang Linh, hỏi bằng một giọng cực kỳ nghiêm chỉnh: "Lão béo à?". Linh phì cười: "Còn lâu".

Hải đến ngay sau đó. Đứng như Linh đoán, anh ôm theo bó cúc Macgorit trắng dịu dàng và tinh khiết. Cả phòng lại âm âm lên, lời kéo, trêu chọc. Linh rụt rè hơn mọi lần vì có anh Hùng đang ngồi 'dò xét'. Mãn làm quen diễn ra chóng vánh. Linh âu lo khi thấy anh Hùng có vẻ như lãnh đạm với Hải. Cô tự nhủ lòng: 'Họ chưa quen nhau nên thế'. Cứ nghĩ sau bao ngày xa cách, cô sẽ được ngồi thật gần Hải ở một nơi yên tĩnh nào đó, được giận hờn trách móc làm duyên... Vậy mà giờ Linh phải ngồi làm 'trọng tài' trong cuộc 'chạm trán' giữa anh Hùng và Hải. Cuộc nói chuyện ba người trong căng tin tẻ ngắt. Có lúc Linh thấy mắt mình ầng ậng nước khi nghe giọng hồ hững, dửng dưng của anh Hùng. Hải cũng thấy bối rối. Lát sau, anh Hùng hỏi thẳng băng: 'Anh xin lỗi, nhưng anh ưa nói thẳng, nói thật. Có phải hai đứa yêu nhau không?'. Linh im lặng, đưa tay di di những vệt nước trên bàn thành những đường ngoằn ngoèo, còn Hải khe khẽ: 'Vâng, anh ạ'. Anh Hùng tiếp tục hỏi như hỏi cung: 'Thế đã lâu chưa?'. Hải rụt rè: 'Dạ, cũng... lâu rồi ạ'. Giọng anh Hùng khô khốc: 'Thế à? Bây giờ anh mới biết đấy. Bố mẹ thì lại càng không biết'. Linh có cảm giác Hải nhìn mình trách móc. Hải vẫn khe khẽ: 'Em có lỗi. Lẽ ra...'. 'Cậu có lỗi gì. Anh muốn nói cô Linh kia. Bí mật quá cũng không hay'. Rồi anh Hùng đi, cũng đột ngột như lúc đến. Linh giữ thế nào anh cũng không ở lại thêm, chỉ bảo: 'Anh còn nhiều việc'. Tiễn anh ra cổng ký túc xá, Linh khóc: 'Anh giận em đúng không? Anh cứ quát, cứ mắng em đi'. Anh Hùng vuốt tóc cô, đẩy vào: 'Chuyện đó nói sau. Vào đi, anh về đây'. Linh tần ngần nhìn theo anh, thấy lo lo trong lòng.

Chị Lành nghỉ học, nằm lì trong phòng, ai hỏi cũng chỉ lắc đầu, không nói. Cả phòng vội đi học nên ào ào kéo nhau đi sạch sau khi í ới dặn với một vài câu: 'Chị nhớ hứng nước cho cả phòng nhé'. 'Cài cửa vào không thì ngủ quên đấy'. 'Thủy lùn còn cố ngoái lại: 'Hay bà này thất tình?'. Oanh ngheu ngao: 'Yêu làm chi cho cuộc đời đau khổ, thà để tiền ta tắm bố còn hơn...'. Lan Anh lênh khênh trên đôi giày cao gót chín phân.

gỗ cồm cộp trên những bậc cầu thang quay lại bảo Linh: "Nhanh lên, tao kể cho mày cái này hay cực kỳ". Thủy lùn lại nâng kính cận làu nhàu: "Suýt thì làm tao ngã, giày gì mà cao như đôi cà kheo. Mày với con Linh lúc nào cũng thì thọt như buồn bạc giá ấy". Cả lũ ào ào đi, ào ào trò chuyện. Linh túm tay Lan Anh: "Chuyện gì thế?". Lan Anh lôi Linh bước dần lên, tách khỏi tụi bạn trong phòng rồi thì thầm vẻ quan trọng: "Mày có biết vì sao bà Lành nghỉ học không?". "Làm sao tao biết được. Hay là bà ấy bị ốm?". Lan Anh lắc đầu, ra vẻ bí mật: "Thôi, đi nhanh lên, lát nữa ra chơi, tao kể cho mà nghe. Hay ra phết". Linh thấy tò mò cao độ. Cô bám theo Lan Anh giục: "Không! Mày nói ngay cơ". Lan Anh nắm tay Linh, nhìn lại phía sau rồi nói khẽ: "Anh Hoàng đã nói lời 'chia tay hoàng hôn' với chị ấy!". Linh sững người: "Nghĩa là...". "Là thôi nhau. Mày không hiểu à?". Lan Anh tót lên cầu thang giáng đường, mặc kệ Linh ngơ ngác đứng dưới.

Ra chơi, Lan Anh xuống hành lang tầng một đã thấy Linh đứng chờ. Nó rủ rê: "Hay tụi mình bỏ học tiết này?". Linh lắc đầu: "Không được. Đang giờ Văn học Việt Nam. Thế chúng mày đang học gì?". "Hán Nôm chứ còn cái gì. Chán chết!". Linh kéo Lan Anh ra phía cuối hành lang rồi nôn nóng: "Nào, kể đi". Lan Anh nhìn Linh nghi ngờ: "Chuyện chị Lành liên quan gì mà mày tỏ ra sốt sắng thế hả?". "Sao lại không. Chị ấy là người thiên hạ chắc?". Rồi Linh hạ giọng: "Mà tao thấy thương chị ấy lắm. Hình như chị ấy chưa được yêu thật sự bao giờ". Lan Anh chép miệng tỉnh bơ: "Biết làm sao được. Mình có lỗi đâu cơ chứ. Tao nghe thấy anh Hoàng bảo đã viết thư cho chị Lành. Anh ấy chỉ muốn là bạn, nhưng chị Lành thì. Mày thấy đấy, chị ấy không biết che giấu tình cảm của mình, lại sẵn sóc anh Hoàng quá đáng. Tối hôm 20-11 mày không ở nhà nhỉ, lúc anh Hoàng đến, chị Lành cứ rối cả lên...". Linh thở dài, nhìn thẳng vào mắt Lan Anh: "Bây giờ mày nói thật với tao đi, mối quan hệ giữa mày với anh Hoàng là thế nào?". Lan Anh quay đi.

tránh cái nhìn của Linh. Chuông vào lớp đã reo. Như vớ được cứu tinh, Lan Anh hồi hã: "Tao nói sau, vào lớp rồi, tao lên đây". Mặc Lan Anh chạy trước, Linh lững thững đi sau. Cô thấy buồn lây cho chị Lành. Cả phòng đều biết chị Lành yêu anh Hoàng biết bao.

Đánh vật với ba tiết Văn học Việt Nam mệt nhoài. Ra chơi tiết ba, thầy giáo vừa đi khỏi lớp thì cô Sen giáo vụ khoa đã ló đầu vào thông báo một câu gọn lỏn: "Lớp nghỉ hai tiết cuối. Thầy giáo bận". Bốn mươi cái mồm cùng gào lên. Đứa nào cũng thấy sướng. Thoát được hai tiết ngoại ngữ trời đầy thật là số đỏ. Tất cả ào ào ôm cặp định về. Anh chàng Xuân bí thư lùn tịt ngoi lên bục giảng, nói cả bằng miệng lẫn tay chân, yêu cầu lớp ở lại để sinh hoạt Đoàn. Tự nhiên Linh muốn về, dù cô là lớp phó học tập kiêm phó bí thư. Cô đứng lên nhắc nhở: "Tớ có việc cực kỳ gấp. Xin phép vắng mặt nhé". Hương lớp trưởng phẩy tay: "Ừ, cứ về đi", còn Xuân bí thư nhìn Linh ra khỏi lớp với cặp mắt đầy nghi ngờ. Linh vội về ký túc xá. Đang trong giờ học nên cả tầng bốn vắng hoe, tầng này chỉ toàn dân khoa Văn năm cuối trú ngụ. Cửa phòng Linh đóng chặt. Cô vừa gõ, vừa gọi, mãi mới thấy chị Lành ra mở. Hình như chị vẫn đang khóc, mắt đỏ mọng và tóc xổ tung. Chị không hỏi Linh câu nào, lặng lẽ quay vào, leo lên giường quay mặt vào tường. Linh vẫn thấy vai chị rung rung theo từng cơn nức nở cố nén. Cô thấy lòng se thắt. Trong phòng này, chị Lành là chị cả, là người chăm lo nhất cho lũ đàn em chín đứa, mà mỗi đứa một tính, một nết. Đứa nào có chuyện buồn, chị ân cần hỏi han, an ủi, sẻ chia. Đứa nào đau ốm, chị chăm sóc đến nơi đến chốn, từ việc mua thuốc, nấu cháo đến giặt quần áo giúp. Thế mà bây giờ chị nằm kia khóc một mình... Linh chợt thấy giận Lan Anh ghê gớm. Thay quần áo xong, Linh sang giường chị Lành, khẽ khàng: "Chị Lành ơi, sao thế?". Chị Lành vẫn lặng im. Linh cầm tay chị: "Có chuyện gì, chị nói cho em biết với!". Chị Lành nấc lên: "Không! Không có gì

BẠN BÈ ƠI!

đâu. Thật mà. Chẳng có chuyện gì đâu". Linh buồn bã: "Em đoán ra rồi. Chị buồn vì anh Hoàng phải không?". Chị Lành òa lên nước mắt. Linh cũng thấy bối rối, lập đi lập lại mấy câu hỏi vô duyên: "Tại sao hả chị? Cụ thể là có chuyện gì?". Chị Lành quàng tay ôm lấy Linh, thổn thức: "Chị... chị khổ lắm. Đây này, Linh". Chị lật gói đưa cho Linh một lá thư. Lá thư viết bằng mực xanh lá cây (màu mực mà Linh rất ghét) có nhiều chữ đã nhòe. Linh lật trang thư cuối, không có chữ ký và tên người viết, nhưng cô thừa hiểu tác giả của nó chính là anh Hoàng. Hoàng viết: "Anh hiểu tình cảm của em Lành ạ. Nhưng chúng ta mãi mãi chỉ có thể là bạn. Anh biết điều đó với em thật khó, nhưng buộc phải vậy. Nếu không em hãy quên anh đi. Cứ coi như chưa bao giờ chúng ta gặp nhau, chưa bao giờ chúng ta quen biết nhau". Linh đọc xong, nắm chặt lá thư trong tay. Nhưng rồi sợ nó nhàu cô lại trải xuống chiếu, vuốt lại và gấp ngay ngắn, bỏ trả vào phong bì. Cô lay vai chị Lành: "Em xin lỗi vì có thể hơi tò mò. Nhưng em muốn hỏi chị và anh Hoàng đã thực sự yêu nhau chưa?". Chị Lành chỉ trả lời Linh bằng tiếng nấc. Mãi sau chị mới mở hòm, lôi ra một xấp thư. Toàn là thư anh Hoàng viết cho chị.

"Thiên tình sử" giữa chị Lành và anh Hoàng đến bây giờ đưa nào cũng thuộc như bài học thuộc lòng dù trước đây chị giấu. Họ quen nhau do sự tình cờ thú vị. Mỗi khi hết năm học, sinh viên thường gọi mấy bà đồng nát vào bán sách vở cũ. Trong mớ vở cũ chị Lành bán có cả mấy bài kiểm tra học trình. Một lần anh Hoàng ngồi ăn xôi trên vỉa hè, thấy trong xấp giấy gói xôi của bà bán hàng có một bài kiểm tra chín điểm đỏ chói với lời phê: Cảm thụ tốt. Bài kiểm tra ghi đầy đủ họ tên, lớp, trường. Chẳng hiểu tại chữ chị Lành đẹp quá, tại chị phân tích bài "Tôi yêu em" của Puskin hay quá mà anh Hoàng đã viết thư làm quen chị Lành. Nhận thư, chị Lành vui lắm, nhưng vẫn giấu. Thư đi thư lại được vài lá, đúng lúc anh Hoàng nằng nặc hỏi địa chỉ phòng ở của chị Lành để đến chơi

thì lại phải đi thi công cầu tặn Nghệ An. Suốt năm tháng, cầu mới xong. Thời gian ấy, hai người thư từ thường xuyên lắm. Thấy chị Lành hay nhận thư, lại dấm dúi cười một mình, cả phòng sinh nghi, tra hỏi ráo riết, chị mới kể. Rồi sau đó, anh Hoàng tìm đến phòng chơi. Linh vẫn nhớ hôm anh Hoàng hẹn đến, chị Lành cứ cuống lên. Thực ra chị cuống lên từ bao ngày trước đó. Đứa nào cũng trêu chị. Chị chỉ cười, vui và hạnh phúc lắm. Lúc chị Lành đi vắng, Lan Anh bô bô: "Hy vọng là anh ấy không đẹp trai lắm. Hoặc xấu trai cũng được". Thấy cả phòng ngạc nhiên, nó giải thích: "Vì nếu đẹp trai thì anh ta chắc gì đã yêu bà Lành nhà mình". Đứa nào cũng gật gù cho là đúng. Thế nhưng ngay giây phút đầu tiên anh Hoàng xuất hiện trước cửa phòng, cả chín đứa đều hiểu cái hy vọng của Lan Anh là không tưởng. Anh Hoàng vạm vỡ, đẹp trai, có duyên, trông như một tài tử điện ảnh Hồng Kông. Cả phòng bám nhau chuồn sạch, để cho hai người được tự do. Tuy "sơ tán" hết sang phòng bên cạnh nhưng trí tò mò của đứa nào cũng cựa quậy. Cuối cùng cả lũ lại cử Lan Anh thập thò, do thám. Lan Anh cứ đứng ở hành lang, khui sau cánh cửa mở ra, cố căng mắt nhòm qua khe cửa, bao nhiêu đứa bầu đảng sau. Tí lại có đứa lôi tuột nó về phía sau, thì thào: "Hôn nhau chưa?". "Hôn cái con khỉ, mỗi thằng ngồi một giường, nhìn nhau cứ chòng chọc". "Họ nói cái gì đấy, có nghe rõ không mày?" "Chẳng nghe thấy gì cả. Bà Lành ỏn ẻn quá đi mất". Đến khi anh Hoàng ra cửa để đi về, cả lũ chạy như vịt...

Linh thận trọng mở từng lá thư của anh Hoàng. Lá nào cũng phẳng phiu, được đánh số cẩn thận và được sắp xếp theo ngày tháng trước sau. Linh bỏ qua gần chục lá thư đầu, vì biết trong đó chỉ là lời hỏi thăm, làm quen xã giao. Lá thư thứ chín đã thấy anh Hoàng viết: *"Anh chờ thư em đỏ cả mắt. Đêm nào anh cũng mơ thấy em dù chưa một lần chúng mình gặp mặt"*. Lá thư thứ mười anh viết: *"Lành ơi, em có tin không lúc nào anh cũng nghĩ về em. Lúc nào anh cũng nhớ đến em"*.

Lá thư thứ mười một: "Biết bao giờ anh mới trở về Hà Nội, mới được gặp em nhỉ? Bây giờ anh thấy ngày cứ dài đằng đằng". Lá thư thứ mười hai: "Em chưa chịu gửi ảnh cho anh, em bảo em sẽ không gửi... Anh mong được nhìn thấy em lắm. Anh đã vẽ chân dung của em trong óc rồi". Lá thư thứ hai mươi nòng nân hơn: "Anh biết, em sẽ là người không thể thiếu được trong cuộc sống của anh". Và rồi đến lá thư thứ hai lăm thì Linh đã tìm được điều cần tìm. Dòng chữ "Lành ơi, anh yêu em" được viết bằng mực đỏ và tô đậm. Họ yêu nhau qua thư. Yêu nhau mà chưa một lần gặp mặt. Thế mà Lan Anh cứ khẳng định anh Hoàng chưa bao giờ yêu chị Lành, tất cả đều do chị Lành chỉ tưởng tượng. Lan Anh nghĩ thế hay Hoàng nói với Lan Anh vậy? Lá thư này là minh chứng hùng hồn nhất. Nhưng để làm gì? Chính Linh cũng đã từng nghĩ rằng anh Hoàng không thể yêu nổi chị Lành, bởi lẽ chị quá cọc cạch về hình thức khi đứng cạnh anh ta và cũng bởi anh Hoàng luôn thích các cô gái xinh đẹp, sôi nổi. Việc anh ta "kết" ngay với Lan Anh cũng vậy. Chị Lành thật thà, mộc mạc lại không xinh đẹp gì, đâu phải kiểu người mà anh ta say mê, gắn bó?

Linh tần ngần xếp lại bó thư. Cô cố lựa lời: "Thôi chị ạ. Tình yêu là duyên số. Buồn nhiều làm gì". Chị Lành nức nở: "Sao cái số chị nó chán thế hả em?". Linh định nói: "Người như anh Hoàng chị đừng tiếc làm gì" nhưng rồi lại thôi. Cô biết, chị Lành còn khóc nghĩa là còn yêu anh Hoàng lắm. Chỉ thấy khó hiểu cho Lan Anh. Giữa nó và anh Hoàng là thế nào? Nó có vai trò gì không trong chuyện này? Và Linh khấn thầm rằng không. Phòng có mười đứa, hơn ba năm rồi yên ả. Lẽ nào bây giờ...?

Đến khi cả phòng lục tục kéo về, chị Lành cũng thôi khóc. Chị cố tỏ ra bình thản, xuống hứng nước ở bể cho cả phòng, rồi tắm giặt, giục già mọi người đi ăn cơm nhưng nhìn đôi mắt đỏ mọng của chị, đứa nào cũng cảm thấy ái ngại. Tuyệt nhiên không ai hỏi han hay dă động gì đến chuyện chị Lành bỏ học. Có lẽ mọi người sợ chị buồn hơn. Lúc

đi ăn cơm, Lê lùi lại phía sau thì thảo với Thủy lùn: "Việc quái gì mà phải khóc nhỉ? Không yêu nữa thì thôi. Cắt xoẹt luôn". Thủy lùn bĩu môi: "Thế hôm nọ đứa nào khóc tồ tồ mãi. Bố trời đổ cũng không được". Lê ngượng nghịu: "Tao khóc vì lý do khác". Lan Anh đập vào hai đứa, khễ gầm gừ: "Im ngay. Cấm bàn tán lung tung". Xuống nhà ăn, cả phòng vẫn ngồi hai bàn như mọi hôm nhưng Linh để ý thấy hôm nay Lan Anh tránh không ngồi cùng bàn với chị Lành mà tranh chỗ của Hạnh ở bàn bên. Nhưng trong bữa ăn, nó hay ngẩng lên nhìn chị Lành với thái độ là lạ. Linh nghĩ thầm: "Chắc chắn có chuyện gì. Chắc chắn Lan Anh sẽ phải kể với mình". Từ ngày hai đứa ở cùng phòng, mọi chuyện dù vui, dù buồn, Lan Anh đều túm Linh ra một góc để kể lể, giải bày, thậm chí hỏi ý kiến. Nhưng với riêng chuyện này thì sao?

Anh Hùng gọi điện lên cho Linh báo: "Tuần này em về nhà nhé?". Linh ngập ngừng: "Có việc gì phải không anh?". Anh Hùng tỉnh bơ: "Có về được không? Nếu em bận thì thôi cũng được". Linh phải năn nỉ mãi anh mới tiết lộ: "Mẹ bảo có chuyện gì mẹ muốn nói riêng với em". "Anh Hùng này, em rủ cả... anh Hải về chơi nhé". "Tùy em". Linh có cảm giác anh Hùng không thích Hải, không thích mối quan hệ của cô với Hải. Nhưng cô không hỏi gì thêm, chỉ nói nhỏ: "Vâng, thứ bảy em về" rồi gác máy. Sự thực thì cô và Hải cũng đã bàn nhau và quyết tâm lần này hai đứa sẽ cùng về. Hải hỏi: "Em sẽ giới thiệu anh thế nào với bố mẹ đây?". Linh nhíu mày nghĩ ngợi: "Em giới thiệu là bạn, được chứ?". "Không được, phải giới thiệu là bạn trai. Mà anh biết nói thế nào để xin phép bố mẹ nhỉ?". Linh vờ vĩnh không hiểu: "Xin phép cái gì cơ?". Hải véo mũi cô: "Xin phép được yêu cô con gái cưng của bố mẹ chứ còn xin phép gì nữa". Giọng Linh nũng nịu: "Yêu từ bao giờ rồi còn vờ lễ phép xin phép cơ. Như thế người ta gọi là gì anh biết không?". "Kệ, anh không biết. Anh cứ thật thà, thẳng thắn trình bày, chắc bố mẹ vui vẻ thôi, em đừng lo". Nói là đừng lo nhưng Linh biết Hải

đang rất lo, nhất là từ hôm gặp anh Hùng, thấy thái độ có vẻ lạnh nhạt của anh. Linh an ủi: "Anh Hùng bị bất ngờ đấy. Em chưa kể gì, nên anh ấy giận. Hai anh em không giấu nhau chuyện gì mà...". Hải cứ bần khoản: "Lẽ ra mình phải thưa chuyện với bố mẹ sớm hơn. Tại em cứ ngại ngùng. Bố mẹ anh thì biết lâu rồi. Các cụ cứ nhấn rằng bao giờ được nghỉ vài ngày, đưa em về chơi. Anh cũng đang cố sắp xếp thời gian. Chúng mình lớn rồi, em thì sắp học xong, phải tính chuyện tương lai dần đi". Linh thấy hơi thẹn thẹn, nhưng cố hỏi: "Chuyện tương lai là chuyện gì?". Hải tỉnh bơ: "Là chuyện anh cưới em về làm vợ ấy mà...". Linh đỏ mặt đấm lưng anh thùm thụp. Cô vừa hạnh phúc lại vừa cảm thấy âu lo bởi con đường trước mặt. Cho đến bao giờ thì lời Hải nói thành sự thực? Cho đến bao giờ thì hai đứa vĩnh viễn thuộc về nhau?

Văn "em chã" đến phòng tìm khi Linh đang chuẩn bị đồ để mai về sớm. Văn cười cầu tài: "Mai em về quê hả. Mai, anh cũng về nhà có tí việc. Anh đón em về cùng nhé". "Không. Cám ơn anh, em đi ô tô". Văn rối rít: "Không được. Mẹ em bảo em hay say xe lắm mà. Hay là mai mình đi taxi vậy". Linh vẫn lắc đầu: "Em có kế hoạch riêng rồi". "Kế hoạch gì cơ?". Lan Anh ở giường dưới cười nụ cười miễn cưỡng bảo Văn: "Thì anh cứ ngồi xuống đây đã. Anh đứng lù lù trước mũi em thì em thở làm sao? Xuống đây đi chứ Linh, mày để anh Văn thế này à?". Linh miễn cưỡng xuống. Cô ngán ngẩm thở dài. Có vẻ lòng kiên nhẫn của anh ta là vô tận. Ngồi mãi chẳng có chuyện gì để nói, Văn "em chã" rủ Linh đi uống cà phê. Anh ta ngạc nhiên khi Linh đồng ý liền. Văn hấp tấp ra cửa xỏ giày, còn Linh bám Lan Anh: "Đi cùng tao nhé". Lan Anh lắc đầu: "Tao có hẹn, sắp đi đây". Có vẻ không "cầu cứu" được ai, Linh đành đi theo Văn "em chã". Cô muốn nói thẳng mọi chuyện với Văn và yêu cầu anh ta đừng quấy rầy mình nữa.

Văn "em chã" nhấp nhóm tấm thân quá cỡ trong chiếc ghế xinh xắn của căng tin. Anh ta nhìn Linh chòng chọc như

thế cô vừa từ trên trời rơi xuống, lại cười hì hì thật đáng ghét:

- Em uống cà phê nhé?
- Không! Em không quen.
- Thế uống nước cam vậy. Nước cam, nhiều sinh tố, đẹp da lắm!

Linh phì cười vì cái vẻ thông thái dóm của Văn "em chã". Chưa kịp để cô uống được hớp nước nào, Văn đã năn nỉ:

- Mai về với anh đi. Chưa lần nào em đi cùng anh cả. Chẳng lẽ anh đáng ghét thế sao?

Linh nghĩ thầm "Giá mà có thể nói thẳng với anh ta như vậy". Ánh mắt của Văn "em chã" làm Linh cứ thấy gai gai người. Lại bài ca cũ mèm:

- Anh lúc nào cũng muốn chu đáo với em, sao em lại từ chối? Anh khổ tâm lắm!

Linh nhìn đi chỗ khác, giọng cứng ngắt:

- Anh có biết vì sao không?

Văn "em chã" gần như chồm người qua bàn, vồ lấy tay Linh mà lắc một cách thô bạo:

- Vì sao vậy? Em nói đi. Anh hứa sẽ...

Linh giật tay về làm Văn mất đà suýt nhào ra phía trước. Cô kê lại ghế, nhích ra xa hơn:

- Em sẽ nói. Hi vọng anh sẽ giữ lời hứa, sẽ làm theo ý em. Em đã nói biết bao lần rồi, em không hợp với anh đâu. Em đã có người yêu rồi. Anh đừng đến chỗ em nữa...

Mặt Văn sầm lại, giọng nặng như chì:

- Vẫn là cái thằng bộ đội ấy hả?
- Anh đừng ăn nói kiểu ấy - Linh phát cáu.
- Em yêu nó vì cái gì mọi được chứ?
- Anh không cần biết, chỉ nên biết rằng em yêu anh ấy

BẠN BÈ ƠI!

và ngày mai anh ấy về nhà cùng em.

- Thật... thật à? - Văn lắp bắp.

- Em nói dối anh làm gì.

Văn "em chã" găm mặt xuống bàn, một lúc lâu sau mới ngẩng lên:

- Thế hẳn ta có gì hơn anh cơ chứ?

Linh không muốn lằng nhằng mãi với Văn "em chã". Cô đứng lên, dứt khoát:

- Rất có thể anh ấy chẳng hơn anh cái gì. Nhưng em yêu anh ấy. Thôi, chào anh!

Cô bước đi, thấy nhẹ lòng. Có lẽ mọi chuyện sẽ chấm dứt, cô sẽ không còn bị anh ta quấy rầy.

Về đến cửa phòng, Linh thấy Hoa đang đứng vịn vào tường, mắt nhắm nhắm nhìn xuống sân ký túc. Cô nhón chân đi tới, đưa tay vỗ vai Hoa. Bị bất ngờ Hoa giật mình, kêu "giời ơi" thật to. Quay lại thấy Linh, cô nàng đâm túi bụi vào lưng Linh:

- Đồ khỉ gió. Làm người ta hết cả hồn. Hôm nay lại đi chơi cùng "em chã" cơ đấy!

Linh cười. Chợt nghe ai khóc tức-tức trong phòng. Cô đẩy cửa nhìn vào. Vẫn là chị Lành. Chị gục đầu trên mặt hòm, tóc xoắn tung. Xung quanh toàn thư là thư. Hoa thì thào:

- Hình như vẫn là chuyện lão Hoàng. Chị ấy đọc suốt buổi tối rồi quay ra khóc...

- Gay nhỉ! Phòng mình ngọt ngào quá. Chẳng đứa nào dám cười nữa. - Linh thở dài.

- Trong những nỗi đau của con người thì thất tình có lẽ là ghê gớm nhất - Hoa triết lý.

Linh nhìn Hoa đầy nghi ngờ:

- Cậu đã biết mùi vị nó thế nào chưa?

- Nếu tớ nói là rồi thì sao?

- Thì tớ cũng không tin chứ sao?

Tự dung Hoa buồn hắt, thở dài rồi kéo Linh vào phòng. Linh ái ngại nhìn chị Lành. Giá như san sẻ được bớt cho chị. Nếu như ở vị trí của chị Lành lúc này, có lẽ Linh cũng chỉ biết khóc.

Mười một giờ Lan Anh mới về, hí hửng như trẻ con được quà. Thấy chị Lành khóc, cô nàng sưng lại. Đang gào lên một câu hát tiếng Anh, nó im bật rồi ngó lên giường Linh thì thảo:

- Lâu chưa?

Linh gật khe khẽ. Lan Anh cố thêm câu nữa:

- Vì sao đấy?

Linh lắc đầu, không nói. Tự dung thấy ghét Lan Anh kinh khủng. Rõ ràng Lan Anh biết chuyện chị Lành với anh Hoàng, vậy sao nó cứ nhón nhơ thế kia? Cả tối nay, Linh chắc rằng Lan Anh vừa đi chơi với anh Hoàng về. Thế mà cô vẫn phải im lặng bởi lời nài nỉ của Lan Anh. Đến giờ thì Linh quá rõ giữa Lan Anh với Hoàng không thể là bè bạn bình thường được. Lan Anh kiễng chân nhòm lên giường Linh, rủ rê:

- Hôm nay lại ngủ chung nhé!

- Không được. Mai tao phải ra bến xe sớm lắm - Linh lãnh đạm.

- À đúng rồi, lần này dẫn anh Hải về ra mắt bố mẹ vợ tương lai. Có hồi hộp không?

Thủy lùn rời mắt khỏi trang sách, gật khẽ:

- Đừng bô bô cái mồm nữa. Nửa đêm rồi.

Nó chỉ tay lên phía giường chị Lành. Lan Anh lau bầu: "rách việc" rồi xách khăn ra nhà tắm. Linh nhắm mắt mà không tài nào ngủ được. Cô nghĩ đến bố mẹ, anh Hùng và Hải. Không biết bố mẹ sẽ tỏ thái độ thế nào với Hải? Anh Hùng cũng chưa có vẻ cảm tình gì. Hải cũng lo nhưng anh luôn giấu cô những nỗi lo như thế. Linh hiểu bố mẹ là nhà giáo nên cũng có phần khắt khe, nghiêm khắc trong chuyện

đánh giá con người. Nhưng cô lại tin ở con người của Hải. Nghĩ thế, nhưng Linh vẫn thấy lo vô cùng.

Bố mẹ Linh tiếp Hải lịch sự, chu đáo nhưng không mấy niềm nở. Mẹ nghiêm nghị hơn mọi ngày. Linh không còn cảm giác thoải mái như những lần trước về nhà. Thỉnh thoảng cô lại nhìn Hải như chia xẻ, như động viên anh. Linh thấy rất rõ là Hải âu lo, hồi hộp, nhưng anh cố gắng trấn tĩnh. Anh Hùng vẫn đi suốt, thỉnh thoảng đảo qua nhà, hỏi một hai câu rất ơ hờ: "Bao giờ lên trường?". "Sắp thi học kỳ chưa?". Bố ngồi ở bàn uống nước, hỏi căn kẽ về gia đình Hải như công an điều tra lý lịch. Linh thầm cầu trời cho mọi chuyện suôn sẻ. Tối thứ bảy, cô bấm Hải, ra hiệu cho anh thưa chuyện cùng bố mẹ, Hải ngần ngại: "Nhưng anh Hùng đi vắng. Chờ lúc nào anh ấy về". Linh thì thào: "Mặc kệ anh ấy. Anh ấy đi suốt, có khi mấy ngày cũng chẳng thèm về". "Thế em phải ngồi cạnh anh, lúc anh nói chuyện với bố mẹ cơ. Cho anh đỡ run". Linh nguyệt Hải, đỏ mặt: "Kệ anh" rồi tót xuống bếp. Hải ngần ngại mãi rồi cũng lấy hết can đảm vào nhà, ngồi đối diện với bố mẹ Linh. Linh lại lân la lên hè, nghe xem Hải "trình bày" những gì. Anh vừa kịp: "Thưa cô chú, hôm nay cháu muốn..." thì đã thấy Văn "em chã" ầm ầm phi xe máy vào sân. Linh tức đến run người. Cô bỏ ngay vào trong bếp. Văn bô bô: "Em chào thầy cô. Thầy cô có khỏe không ạ?". Linh cắn môi, mắt đã ầng àng nước. Không hiểu sao Văn "em chã" luôn luôn xuất hiện để phá quấy cô. Lúc nào sự có mặt của anh ta cũng mang lại bực bội cho cô. Linh rút khăn lau mặt rồi lầm lì đi lên nhà. Hải đang dán mắt vào ti vi. Từng chạm trán mấy lần, anh không lạ gì Văn "em chã". Thấy Linh, Văn lại cười hì hì:

- Em về lâu chưa? Đi đường có mệt không? Anh có cái này tặng Linh đây.

Hải vờ không nghe, không thấy, chăm chú dõi lên màn hình ti vi. Linh lãnh đạm nhìn đi nơi khác. Văn "em chã" loay

hoay rút ra một gói gì nho nhỏ dúi vào tay cô. Cô hất tay Văn:

- Thôi đi. Tôi không bao giờ nhận cái gì của anh cơ mà.

Cô đã chuyển cách xưng hô từ 'em' sang 'tôi'. Văn 'em' chĩa' chung hững nhìn gói quà rơi dưới đất. Hải quay lại nhìn Linh như nhắc nhở. Mẹ Linh nhìn bố Linh rồi khe khẽ lắc đầu. Rồi mẹ Linh lại phải gọi chuyện trước tiên:

- Đạo này Văn hay về nhà nhỉ?

Văn 'em chĩa' cười xun xoe:

- Vâng, đi xe máy nhanh mà cô. Em mới đổi con xe này ngon hơn. Cũng phải các thêm kha khá. Con trước em mới đi chưa đầy hai nghìn cây, thế mà phải chịu khấu hao gần chục triệu.

Linh chun mũi, không thể chịu đựng được giọng điệu sắc mùi tiền nong khoe khoang của Văn. Cô vùng vằng đứng dậy, lên gác, vẫn còn kịp thấy ánh mắt của Văn nhìn theo nhột nhột sau lưng. Linh bực bội kéo ghế ra ban công ngồi, không thèm bật điện. Cô cố căng tai để nghe xem Văn 'em chĩa' ba hoa những gì mà không nổi. Hình như tất cả đều ngồi im, chỉ nghe thấy tiếng ti vi đều đều. Cô bỗng thấy ân hận bởi hôm trước đã nói thật với Văn rằng cô cùng Hải về nhà. Chắc Văn đến với một 'âm mưu' gì đó. Linh lại vào nhà bật điện. Đến bên giá sách của bố, cô rút đại một cuốn rồi lại nhét trả ngay lập tức. Hình như có tiếng Hải, rồi tiếng bố, lại cả mẹ nữa. Linh rất muốn xuống nhà, nhưng cứ nghĩ đến Văn 'em chĩa', cô đành ngồi lại. Cuối cùng, Linh mở cuốn sổ ghi chép của bố ra đọc cho đỡ sốt ruột.

Văn 'em chĩa' về nhưng không chào to như mọi bận. Anh ta còn rú ga xe máy thật to như xả bót cay cú trong lòng. Xuống nhà, Linh thấy nét mặt Hải đầy căng thẳng. Bố cô nhích vào trong, nhường chỗ cho con gái, chậm rãi:

- Con ngồi đây. Chuyện này, bố nghĩ cần phải có ý kiến của tất cả mọi người.

Linh thoáng ngơ ngác nhìn Hải. Chẳng lẽ anh đã nói? Hải nháy mắt kín đáo. Linh đọc thấy trên mặt mẹ sự bất ổn âu lo. Tự dưng cô lại thấy run. Bố vẫn là người nói trước:

- Linh, bố mẹ đã nghe Hải nói chuyện. Thật sự là bố mẹ cũng thấy bất ngờ. Hải có xin phép... ừ, báo cáo thì đúng hơn, về việc hai đứa yêu nhau. Bố mẹ rất hiểu. Thế nhưng bố muốn hỏi hai đứa đã cân nhắc kỹ chưa? Linh yêu không chỉ đơn thuần là sự hòa hợp về tâm hồn mà còn phụ thuộc vào rất nhiều điều kiện thực tế khác...

Linh cúi đầu, nói nhỏ:

- Con cân nhắc kỹ rồi bố ạ!

Mẹ thở dài kín đáo, nhưng Linh nghe rõ lắm. Cô thấy nặng trĩu lòng. Tại sao mẹ lại thở dài, tại sao mẹ chẳng nói gì? Mẹ không vừa ý? Hay mẹ buồn điều gì? Vẫn là lời của bố:

- Bác tin cháu, Hải ạ. Lẽ ra, Linh phải giới thiệu sớm hơn. Bác chỉ dặn thêm điều này, yêu nhau có nghĩa là thực sự tôn trọng nhau. Chắc cháu và Linh đều hiểu...

Linh muốn mẹ nói điều gì, nhưng mẹ không nói. Bốn người im lặng một lúc lâu. Dường như ai cũng muốn đứng lên, nhưng rồi lại chẳng ai đứng lên trước. Chương trình tivi gần hết thì anh Hùng về. Anh nện giày cồm cộp, ào ào:

- Sao nhà thức khuya thế. Mẹ ơi, con đói quá. Xuống bếp nấu cho anh gói mì, Linh ơi.

Mẹ tắt tả đứng lên:

- Để mẹ nấu cho. Mày cứ thế chả trách gây vêu. Làm gì đến tận bây giờ mới về?

Anh Hùng cười hì hì:

- Việc của con, có nói mẹ cũng chẳng hiểu đâu. Con vừa đi gặp ông Kiên, phó giám đốc bệnh viện để nhận công trình. Con uống bia rồi, nhưng chưa ăn gì.

Hải cố hỏi anh Hùng một câu như để nhắc nhở sự có

mặt của mình:

- Anh Hùng bận nhĩ? Cứ phải đi suốt.

- Ừ, nghề của anh nó thế. Chú mày cứ lên ngủ trước đi. Anh còn ăn cái đã. Đừng chờ anh, anh thức khuya lắm, phải xem lại mấy thứ...

Đêm, Linh nằm bên mẹ, cứ định hỏi ý kiến mẹ về Hải mà cuối cùng lại không dám. Cô vẫn canh cánh với cảm giác mẹ không thích Hải. Cuối cùng, mẹ hỏi một câu khiến Linh trối lòng:

- Anh Xuân có hay đến chỗ con chơi không?

Linh "có" nho nhỏ rồi quay mặt vào tường. Cô không muốn mẹ nhắc đến Xuân trong lúc này. Cô vờ ngáp rồi nói nhỏ: "Con buồn ngủ quá", nhưng thực ra Linh còn thức rất lâu. Ngay cả khi nghe tiếng mẹ thở đều đều. Biết rằng mẹ đã ngủ, Linh vẫn thốn thức với ý nghĩ: mẹ không vui vẻ trong mối quan hệ giữa cô và Hải.

Lan Anh nằng nặc kéo Linh xuống căng tin mặc cho Linh quyết liệt từ chối. Cô nàng nài nỉ: "Tối nay thôi. Tao có chuyện muốn kể với mày". Linh nhìn Lan Anh nghi ngờ: "Hi vọng là không phải chuyện mày với...". Lan Anh vội cắt ngang: "Cứ đi đi đã nào...". Chắc nó cũng đoán được Linh muốn "lục vấn" về anh Hoàng. Cứ nhìn chị Lành rũ rượi, đứa nào trong phòng cũng thấy náo cả lòng. Thơ thất tình chị đã chép đầy những tờ giấy dán tường. Cái Lê cứ lảm nhảm lên án anh Hoàng là đồ đểu giả. Hoa thận trọng hơn: "Biết đâu anh Hoàng không thấy yêu chị ấy thực lòng. Trong trường hợp ấy thì chia tay là hợp lý". Tất cả cứ rối bòng bong. Chị Lành vẫn cứ khóc và ủ rũ. Những lời khuyên đều không khiến chị Lành thay đổi. Linh chỉ biết nói với chị một cách sách vở rằng: "Rồi tất cả sẽ qua, và tất cả sẽ bắt đầu chị ạ". Chỉ duy nhất Lan Anh im lặng.

BẠN BÈ OI!

Lan Anh gọi hai ly cà phê đen. Linh lắc đầu:

- Uống cà phê sợ mất ngủ.

Lan Anh gọi đổi một ly nước cam cho Linh. Nó khuấy mãi ly cà phê, vẻ ưu tư:

- Đi với anh Hoàng, tao vẫn uống cà phê.

- Lúc nào cũng anh Hoàng. Mà đã thấy chị Lành thế nào chưa? - Linh cau mày.

Lan Anh nói nhỏ:

- Thì tao đang định nói chuyện ấy đây.

- Thế nào? Mà với anh Hoàng làm sao...

- Mà nghĩ thế nào nếu tao yêu anh ấy?

Suýt nữa thì Linh làm rơi ly nước cam. Cô nhìn thẳng vào mắt Lan Anh xem nó nói thật hay đùa. Vẻ mặt Lan Anh vô cùng nghiêm túc.

- Hỏi thật đấy. Tao chỉ nói với mày thôi...

Linh biết, kèm theo đó sẽ là lời đề nghị: "Mày đừng nói với ai nhé. Nhất là với chị Lành". Giọng cô khô khốc dù đã tu hết nửa ly nước cam:

- Mày đủ cam đảm để yêu anh ấy thật à?

- Tại sao mày hỏi thế? - Lan Anh lí nhí.

Linh thấy giận Lan Anh thực sự. Cô nghĩ đến những giọt nước mắt của chị Lành và chồng thư anh Hoàng viết cho chị. Cô gay gắt:

- Mày thừa hiểu tại sao rồi còn phải hỏi làm gì? Chị Lành lẽ ra không phải vật vã thế, nếu như mày và anh Hoàng... Anh Hoàng với chị Lành yêu nhau trước cơ mà. Mày cũng ở trong phòng, mày lạ gì tình cảm của chị Lành với anh Hoàng. Chị ấy sống hiền lành và có trách nhiệm, có làm mất lòng ai bao giờ đâu...

- Mày cứ mắng tao, mắng nữa đi Linh ạ. Mày nguyên

rũa tao cũng được, nhưng xin mày hãy hiểu tao - Lan Anh khóc.

- Đến bây giờ thì tao chịu - Linh lắc đầu.

Lan Anh tỏ ra đau khổ thực sự.

- Mày thừa biết thế nào là tình yêu. Tao yêu anh Hoàng thực sự và anh ấy cũng yêu tao...

Linh định nói: "Tao không tin đây là tình yêu" nhưng nhìn Lan Anh khóc, cô thấy động lòng. Mãi sau, Linh dịu giọng:

- Sao mày không yêu ai khác ngoài anh Hoàng? Mày có biết bao người theo đuổi. Còn chị Lành, chị ấy chỉ có một mình anh Hoàng...

Lan Anh nhìn Linh dăm dăm:

- Tao biết chứ. Nhưng nếu như tao từ chối, anh Hoàng cũng không yêu chị Lành cơ mà.

Linh thở dài:

- Thôi, về đi. Tao chẳng biết nói gì nữa. Rồi bạn bè sẽ nghĩ về mày ra sao?

Bốn tầng cầu thang hôm nay đối với Linh sao dài thế. Cả phòng đang rất trật tự. Đứa nào cũng đang cúi mũi vào sách vở. Chưa đầy một tuần nữa là thi. Năm nay chị Lành "ban bố sắc lệnh" mới, rằng ai mất trật tự trong khi đang học ôn sẽ phải nộp tiền phạt, mỗi lần là năm nghìn đồng. Tuyệt nhiên không đứa nào dám ho he gì. Chị Lành đang ngồi chăm chú trước cuốn sách. Mái tóc xõa che mất một phần gương mặt hơi thô khiến cho chị có vẻ dịu dàng mềm mại hơn. Linh lặng lẽ leo lên giường mình, bật đèn bàn, lôi cuốn "Lịch sử Đảng" trên giá sách xuống, nhưng cô thừa biết mình sẽ chẳng thể ngón nổi một trang. Không ai xui mà Linh cứ nghĩ lan man về chuyện của bộ ba Lan Anh - Hoàng - Lành. Chắc chị Lành không thể ngờ sự thật lại oái oăm đến mức ấy. Chính chị Lành là người nhờ Lan Anh tìm đến nhà anh

Hoàng đưa giúp chị túi quà và một lá thư cho anh Hoàng. Nhà Lan Anh với anh Hoàng cùng ở Hải Phòng, cách nhau có hai dãy phố. Lần ấy nghe đâu anh Hoàng về thăm nhà, bị ngã xe máy. Đứng dịp Lan Anh về Hải Phòng, rủ chị về cùng để tiện thể ghé thăm anh Hoàng, chị Lành muốn lắm nhưng không đi nổi vì vướng đám cưới anh trai. Chị rủ Linh ra chợ, tần ngần mãi trước hàng bánh kẹo bởi một bản khoăn: "Không biết anh ấy thích ăn loại nào". Lan Anh đã phải hét toáng lên khi chị Lành tiến chân nó ra ga với túi quà to dùng gửi đến anh Hoàng, lại còn kèm thêm một bó lưu ly tím. Cả phòng đã xúm lại động viên Lan Anh rằng: "Cố lên. Vì sự nghiệp yêu đương của bà chị chúng mình". Đứa nào cũng nghĩ hẳn anh Hoàng phải cảm động phát khóc trước sự chu đáo của chị Lành. Linh nhớ lần ấy ở Hải Phòng lên, Lan Anh đã úp úp mở mở nói rằng: "Ông Hoàng của bà Lành đa tình và đáo để ra phết". Lần khác Lan Anh lại tâm sự là hôm nó mang quà của chị Lành đến, anh Hoàng chẳng hỏi thêm câu nào về chị Lành mà cứ rối rít hỏi nhà Lan Anh ở đâu. Lúc ấy, Linh nghe với thái độ rất thờ ơ. Không hiểu giữa Lan Anh và anh Hoàng có một tình yêu đích thực không? Lần đầu tiên Linh nghe Lan Anh nói nghiêm túc rằng nó yêu, rằng nó không thể sống thiếu người yêu. Thế còn những anh Trung, anh Cường, anh Thắng trước đây của nó? Đã không ít lần Linh nghĩ Lan Anh sẽ chẳng thực sự yêu ai bởi nó luôn luôn chạy theo những kẻ hào nhoáng bên ngoài. Lan Anh lại hay cân đo đong đếm những điều kiện vật chất kèm theo tình yêu. Nó cứ lý luận ngang như cua mỗi khi bị cả phòng lên án: "Thử hỏi chúng mày có thể uống nước lã mà yêu nhau suốt đời không?". Đến khi cùn lên, cô nàng còn bảo: "Mỗi người có một quan điểm riêng về tình yêu cũng như về các vấn đề khác của cuộc đời. Tại sao chúng mày cứ phê phán tao khi tao không đồng quan điểm với chúng mày?". Tất cả đành im lặng. Với Linh, những cuộc tranh cãi bao giờ cũng là vô bổ, nhất là những cuộc tranh cãi về tình yêu, về người yêu... Thế nhưng

trong chuyện của Lan Anh với Hoàng, Linh cứ thấy bứt rứt, khi mình biết tất cả lại không được nói ra. Giá như chị Lành đừng đau khổ quá, chắc hẳn Linh cũng thấy nhẹ nhõm hơn. Đàng này... Suốt một tuần trước, cả phòng cứ bảo nhau phải canh chừng chị Lành, đứa nào cũng sợ chị đau khổ quá rồi sẽ có quyết định gì đại đột. Nếu biết thêm Lan Anh với anh Hoàng yêu nhau, không hiểu rồi chị sẽ thế nào?

Mẹ viết thư lên cho Linh. Chưa bao giờ mẹ viết dài đến thế. Suốt tám trang giấy học trò, mẹ chỉ nói về chuyện Linh và Hải. Linh đọc thư vội vã, rồi lại đọc lại từ đầu, thấy rõ có điều gì đó đang đổ vỡ trong lòng làm cô hụt hẫng. Mẹ không vòng vo mà nói thẳng: "Mẹ không thích cho con yêu Hải". Lý do thì có nhiều lắm. Mẹ viết rằng: "Mẹ không chê Hải đâu, cậu ta lịch sự, đàng hoàng và sáng sủa. Nhưng bố mẹ không muốn con yêu một chàng trai ở xa như vậy. Rồi con sẽ ra trường. Mẹ muốn con về trường mẹ dạy, ngôi trường mà con đã học bao năm. Mẹ chỉ có con và anh Hùng, mẹ không muốn và không thể ở xa đứa nào...". Mẹ còn nhắc tới anh Xuân nhà cô Hương, nhắc tới lời hứa hẹn của mẹ và cô: "Mẹ hiểu không thể ép buộc được con. Nhưng mẹ muốn con nghĩ lại. Mẹ lo và buồn khi thấy con ngày càng xa rời vòng tay mẹ dù điều đó cho mẹ biết rằng con đã trưởng thành.". Đó có phải những lời trách móc kín đáo của mẹ không? Linh gấp thư mà rung rung nước mắt. Điều cô lo lắng đã trở thành sự thật. Hải biết chuyện này thì anh sẽ nghĩ thế nào? Cũng đã có lúc Linh nghĩ rằng nếu thiếu Hải, mình sẽ ra sao? Nhưng cô không đủ can đảm để tìm câu trả lời. Chỉ biết rằng cô yêu anh bằng tất cả niềm tin và lòng chung thủy. Hải không giàu có như Văn, không có được lời hẹn hò của hai bà mẹ như Xuân, nhưng Hải cần cho cô. Một tháng gặp nhau có hai lần, nhưng Linh có anh trong từng bữa ăn, giấc ngủ. Tính nết hiền lành, vóc dáng tiểu thư, tình yêu chân thành của anh... Linh có còn là mình không nếu như thiếu Hải? Nhưng mẹ chưa hiểu ra điều ấy. Khoảng cách địa lý giữa quê Hải và quê Linh sao bỗng

dừng lại trở thành trở ngại? Ngay cả anh Hùng cũng đã công khai tỏ thái độ không thuận lòng. Bố thì nghiêm nghị trước cả Linh và Hải khiến cả hai phập phồng lo sợ. Hải đã từng an ủi Linh rằng: "Em phải vững tin và dũng cảm lên. Mình yêu nhau thật lòng thì sẽ đến được với nhau". Linh tin lời Hải nhưng mỗi lúc nhớ nhà, nhớ mẹ, cô lại thấy âu lo. Mẹ chiều con gái nhưng vô cùng nghiêm khắc. Liệu mẹ có dễ dàng thay đổi quan điểm hay không?

Thi học kỳ đến môn thứ ba thì chị Lành lẫn ra ốm. Linh thi xong, tranh thủ tạt qua chợ. Đúng mười ngày nữa là sinh nhật Hải. Cô muốn mua tặng anh một chiếc áo sơ mi màu xanh thật đẹp. Hải rất thích màu xanh. Loay hoay chọn lựa một hồi, vẫn chưa chọn được chiếc áo ưng ý. Linh ra về, thầm nhủ chiều nay hoặc mai sẽ rủ Lan Anh đạp xe vào mấy cửa hàng lớn trong thành phố. Lan Anh chúa thích la cà mua sắm quần áo. Có khi chỉ đi mua một đôi tất mà nó hứng chí mặc thử đến một nửa sạp quần áo của người ta. Có khi định đi mua giày thì nó lại mất cả buổi chiều để xem quần bò, phải mua sách thì cứ mãi mê chúi mũi vào đóng đồ văn phòng phẩm và tranh ảnh lưu niệm. Mỗi khi Lan Anh rủ đi mua đồ, đứa nào cũng lắc đầu nguây nguẩy. Thế nhưng khi ai đi mua gì rủ rê, cô nàng đồng ý luôn.

Linh về đến sân ký túc đã thấy cả lũ trong phòng rỗng rần xuống nhà ăn, chỉ thiếu Lan Anh và chị Lành. Lê gào: "Mày chết dí ở đâu thế, chúng tao chờ mãi, đói meo rồi". "Thế chị Lành với Lan Anh đâu?". "Bà Lành đang rên hừ hừ trên giường ấy. Còn mụ Lan Anh biến đâu luôn từ lúc thi xong". Thủy lùn kéo tay Linh khi thấy Linh còn ngần ngừ: "Đi ăn luôn chứ còn gì nữa. Lát nữa về mua cháo cho bà Lành sau". Linh bần khoản: "Sao lại ốm? Tao vừa nhìn thấy chị ấy hớn hờ lắm mà, chắc là làm bài tốt nên cứ cười toe toét". Hoa gật gù: "Chắc là

trúng gió. Tỉ nữa tụi mình cạo gió cho chị ấy là xong. Ốm bây giờ để mà chết à. Còn chín môn nữa chưa thi".

Ăn xong, Linh hồi hả lên phòng, mặc kệ tụi bạn còn í ới chờ nhau mua cháo cho chị Lành. Tự dưng cô cứ có cảm giác chị Lành ốm chính là do chuyện của Lan Anh với anh Hoàng. Đã bao lần Linh muốn tâm sự với chị, muốn nói thật mọi chuyện để chị nhận rõ bộ mặt của Hoàng. Nhưng rồi cô không dám. Người đa cảm, thật thà như chị Lành sẽ bị sốc lớn khi hiểu hết mọi điều. Cô đã từng nói như van với Lan Anh rằng nếu không dứt bỏ được anh Hoàng thì cũng đừng công khai mối quan hệ ấy trong năm học này. Đừng để cho năm học cuối cùng xảy ra những chuyện buồn. Lan Anh hứa chắc như đinh đóng cột. Đến bây giờ biết đâu chuyện ấy đã đến tai chị Lành? Linh đẩy cửa vào phòng, gọi đến mấy câu mà chị Lành vẫn trằm chằm nằm im, quay mặt vào tường. Linh biết chị vờ ngủ bởi bờ vai còn thoáng rung rung. Cô lên giường lay chị:

- Chị Lành ơi, ốm à?

Chị Lành cố vùi mặt vào trong gối:

- Chị chỉ hơi mệt thôi.

Linh kiên nhẫn tỉ tê:

- Chúng nó đang mua cháo cho chị dưới kia kìa. Mình còn thi những chín môn nữa. Chị không cố lên là chết dở đấy.

Bỗng dưng chị Lành òa lên nước nở:

- Chị không thể chịu đựng nổi Linh ơi!

Linh có cảm tưởng cả giường tầng rung lên. Cô cũng rơm rớm nước mắt:

- Em hiểu chuyện gì rồi. Đừng khóc nữa, chị!

Chị Lành càng khóc to hơn. 'Tụi Hoa, Thủy, Lê... đã rống rần về đến phòng. Linh ra hiệu cho tất cả im lặng. Thủy lún ngơ ngác kiễng chân hỏi:

- Chị đau à, chị Lành?

BẠN BÈ OI!

Chị Lành vùng dậy, nước mắt chan chứa:

- Chị phải về nhà đây. Đừng hỏi chị nữa!

Linh giằng tay chị:

- Chị điên à? Mai thi rồi. Chị đạp xe về Hà Đông làm gì? Cứ ở đây, cuối tuần về.

- Không! Kệ, cho chị về.

- Thế làm sao mới được chứ? Chị không ốm à? - Lê sốt ruột.

Chị Lành sụt sùi vợ sách vở, tổng đại vào ba lô. Biết ngăn chị không được, Linh quyết định:

- Em sẽ đưa chị về.

- Không! Chị về được. Mà không sợ chị đâm quàng vào ô tô đâu.

Chị Lành về thật. Đứa nào cũng bắn khoăn: "Quái, cái bà này làm sao ấy nhỉ", trừ Linh. Cô thấy cần phải nói với mọi người. Biết chuyện Lan Anh yêu anh Hoàng, đứa nào cũng phần nộ.

- Cái Lan Anh nó điên à? Nó yêu lãnh nhăng ở đâu không biết, chứ lãnh nhăng với cả anh Hoàng thì còn ra cái thể thống gì... - Lê tức tối.

Hoa xoa xoa tay:

- Be bé cái mồm thôi, phòng bên nghe thấy...

- Nghe thấy thì nghe. Việc gì còn phải giữ thể diện cho nó nữa - Lê vẫn gân cổ.

- Lạ nhỉ! Thế mà phòng mình chẳng biết gì cả - Oanh đuồn mắt, lăm bằm.

Linh nhắc nhở: "Đi ngủ đi, chiều dậy còn ôn Pháp luật. Môn này rụng như sung đấy". Cả lũ tạm dừng "họp chợ mồm", nhưng Lê vẫn cố chỗ sang giường Linh, chất vấn câu cuối cùng:

- Mà biết chuyện từ lâu, sao giờ mới nói? Mà cái Lan

Anh đi đâu giờ vẫn chưa về?

Thủy Lùn càu nhàu:

- Còn đi đâu nữa, chắc lại cặp kè với lão Hoàng. Tao cũng thấy nghi nghi từ lâu rồi.

Linh nằm xuống, lặng im. Chẳng biết Lan Anh về, mọi người đối với nó sẽ ra sao? Còn chị Lành nữa, thi tiếp những môn sau thế nào? Nếu là chị Lành, Linh sẽ cố gắng quên Hoàng càng nhanh càng tốt. Còn nếu là Lan Anh, cô sẽ không bao giờ xử sự thế. Nhưng rồi Linh lại bâng khuâng tự hỏi: Liệu Lan Anh có yêu anh Hoàng và anh Hoàng có yêu Lan Anh thực sự không?

Thi học kỳ xong đã gần Tết. Khoảng thời gian một tháng từ khi thi xong đến khi nghỉ Tết, tụi sinh viên năm thứ tư như Linh được thả lỏng. Những đứa làm luận văn thì lo chạy đến nhà thầy, những đứa không làm luận văn chỉ ngồi tán chuyện tét nhất. Phòng Linh mười người đã bốn đứa trốn về quê. Suốt cả đợt thi, chị Lành cứ đạp xe đi về chứ không ở ký túc. Gặp chị, chị chỉ lặng im, mắt vẫn buồn chan chứa. Lê, Hạnh, Xuân cũng về nhà ngay hôm thi xong môn cuối cùng. Thủy lùn suốt ngày chúi đầu vào dịch sách tiếng Anh thuê, Lan Anh đi suốt, có về đến phòng cũng chẳng nói chuyện gì với ai. Từ hôm cả phòng biết chuyện Lan Anh với anh Hoàng, Lan Anh giận Linh ra mặt. Linh chỉ thẳng thần bảo: "Tao không kể thì chị Lành cũng kể cho mọi người thôi. Chị Lành đã biết thì...". Lan Anh chỉ lẳng lặng bỏ đi. Cả Hoa, cả Xuân và Lê đều kéo Lan Anh ra đầu hành lang nói chuyện riêng, chẳng biết có gay gắt lắm không mà Lan Anh khóc. Cuối cùng nó gọi tất cả mọi người, bảo: "Mọi người đều biết cả rồi, và ai cũng trách tớ. Thế nhưng tớ yêu anh Hoàng và anh Hoàng cũng yêu tớ. Xin đừng bàn tán nữa. Chính tớ cũng khổ tâm lắm rồi". Từ đấy, không ai đá động gì đến chuyện của Lan Anh nữa. Đứa nào cũng trầm trầm, buồn buồn. Linh thêm

được như ngày xưa với những cuộc tranh cãi bất phân thắng bại của mười cái miệng như loa về những vấn đề rất vớ vẩn như cái muối hay cái môi mức canh, dây chun hay là dây co mới đúng. Từng được bao đứa bạn trong phòng tâm sự chuyện riêng, từng an ủi bao người, thế mà giờ đây trong chuyện của mình Linh lại chẳng biết phải chia xẻ cùng ai. Tất cả chỉ xoay quanh chuyện bố mẹ và anh Hùng phản đối mối quan hệ của cô với Hải. Mỗi người có một lý lẽ riêng, nhưng tất cả đều thống nhất ở một điểm: Linh không thể yêu Hải vì Hải ở quá xa. Mẹ còn bảo, các cụ ngày xưa đã có câu: "Con gái mà gả chồng xa. Một là mất giỗ hai là mất con". Linh thuyết phục mọi người mà nước mắt lưng tròng. Lần nào cô cũng phải bỏ dở giữa chừng vì có cảm giác nếu nói thêm mình sẽ khóc òa. Đến anh Hùng, tính nết âm ào, đại khái mà cũng tỏ ra rất cương quyết. Anh bảo: "Tất cả chỉ vì bố mẹ và anh thương em thôi. Em đừng giận. Có thể ngay bây giờ em sẽ đau khổ khi dứt bỏ tình yêu với Hải, nhưng rồi sẽ nguôi. Sau này em sẽ thấy như thế là tốt cho cả hai đứa". Linh định nói: "Vì anh chưa yêu nên anh mới khuyên em như thế". Nhưng rồi cô không đủ can đảm. Có lúc, Linh phản ứng gay gắt: "Bố mẹ đều là nhà sư phạm, sao bố mẹ không hiểu con". Bố buồn bã mất hai ngày, còn mẹ thì khóc. Mẹ chỉ khóc thôi chứ không nói gì hơn. Linh khổ tâm vô cùng. Cô lên trường trong tâm trạng nặng nề, và càng nặng nề hơn khi bắt gặp nỗi buồn trên gương mặt Hải khi anh biết bố mẹ Linh không cho cô về quê anh chơi. Cũng may anh chưa báo trước cho bố mẹ. Mẹ anh đã luôn mơ ước sẽ cưới cho con trai một nàng dâu là cô giáo. Mẹ bảo làm cái nghề ấy là để phúc, để đức cho con cái sau này. Hải không tìm được lời nào hơn để động viên Linh. Anh đau đớn bảo: "Em có dám yêu anh nữa không". Linh chỉ khóc sụt sùi. Nhưng ngay hôm sau, cô đã nhen ngào gọi điện lên cho Hải: "Hay là... anh cứ quên em đi". Hải lặng đi, mãi sau anh mới bàng hoàng hỏi lại: "Em quyết định như thế sao?". Linh "Không" rồi gác máy. Cô đã khóc rất nhiều trước khi nói với anh điều ấy...

Hải gửi thư về liên tiếp, mỗi ngày một lá. Thư nào cũng an ủi Linh vượt qua những nỗi buồn hiện tại. Thư nào cũng khẳng định: "Rồi chúng mình sẽ thuyết phục được bố mẹ em". Linh đọc thư rồi im lặng. Đến khi Hải viết: "Em có biết sự im lặng của em làm anh phát điên lên không? Em cho anh biết quyết định của em đi, dù có phũ phàng đến đâu, cũng còn hơn anh phải sống trong phập phồng, trong cảm giác nặng nề thế này". Thư Linh viết cho anh chỉ có một dòng nhòe nhoẹt: "Mình hãy tạm xa nhau một thời gian, anh nhé". Linh biết, Hải sẽ mất ngủ nhiều đêm trước quyết định này của cô.

Tối thứ bảy, Linh ra khỏi phòng, dặn Oanh: "Ai hỏi, cứ bảo không biết tao đi đâu". Oanh hỏi lại: "Cả anh Hải cũng thế à?". Linh gật. Thủy lùn tròn mắt: "Tao không nghe nhầm đấy chứ?". Linh cắn môi, lắc đầu: "Tao nói thật đấy". Hoa xua tay: "Thôi, đừng tra khảo nó nữa. Cứ đi đi Linh ạ". Linh xuống căng tin ngồi một mình ở chiếc bàn trong góc khuất nhất. Cô linh cảm tối nay Hải sẽ đến. Nếu anh đến, cũng chẳng thể nào tìm ra Linh ở nơi này. Các dãy bàn đông khách, đa số là các cặp trai gái. Nhìn cặp nào cũng tình tứ. Linh cắn môi, ngồi như hóa đá trước ly kem của mình. Chỉ có một mình cô lẻ ra ở đây. Cứ nghĩ đến ánh mắt buồn của Hải, Linh lại thấy nhói nhói trong lòng. Bố giận cô, mẹ khóc, còn anh Hùng thì tỏ ra lạnh nhạt. Thái độ của mọi người khiến cho Linh hiểu rằng cô không thể cố tình làm trái ý mọi người. Có vô lý không khi cô phải dứt bỏ tình yêu của mình để chiều theo ý mẹ cha?

Linh có cảm giác cứ tiếp tục nghĩ lan man thế, đầu óc mình sẽ nổ tung. Cô thôi nhìn ly kem mà dõi mắt ra cửa quán. Cô vừa muốn Hải xuất hiện, lại vừa mong anh đừng đến, đừng tìm thấy cô... Đúng lúc Linh sắp sửa cúi xuống thì Hoa xuất hiện. Ngơ ngác một thoáng, rồi Hoa cũng tìm thấy Linh đang cố thu mình lại sau chậu cây cảnh lập lòe ánh đèn nháy rỏ tiền. Hoa ngồi xuống, khẽ khàng:

- Anh Hải đến tìm Linh đấy!

BẠN BÈ OI!

Im lặng. Hoa cố nhìn vào mắt Linh:

- Hoa bảo anh ấy xuống đây nhé!

Linh lắc đầu, nét mặt như vô cảm nhưng trong lòng lại run lên với ý nghĩ: "Mặc kệ, mình cứ ra với Hải". Hoa tha thiết:

- Nhìn mặt anh Hải tội lắm.

Linh nói như mếu:

- Linh đã dặn rồi cơ mà. Mặc kệ Linh.

Hoa thở dài:

- "Thôi được. Đợi lát nữa, chắc anh Hải cũng về thôi. Hoa ngồi đây với Linh nhé!"

Linh gạt đầu, nước mắt đã chan chứa. Hải ơi! đừng giận em. Giá mà anh biết được em cũng đang đau đớn biết chừng nào...

Chuông đồng hồ buông mười tiếng. Linh kéo tay Hoa về. Hơn hai tiếng, hai đứa ngồi lì một chỗ, chỉ để lặng im. Hoa thì thầm:

- Chắc anh Hải về rồi đấy! Sao cả hai người phải tự đẩy đọa làm gì cho khổ.

- Bố mẹ... Bố mẹ Linh... không muốn...

Hoa đứng sững lại:

- Nhưng tại sao? Tại sao mới được chứ?

- Tại quê anh Hải xa quá...

Hoa toan hỏi thêm, nhưng Linh cúi bước, tỏ ra không muốn tiếp tục câu chuyện. Đến phòng, Linh còn dừng ở cửa tần ngần. Cô sợ Hải chưa về. Nhưng phòng vắng hoe. Ba đứa đã đi ngủ. Thủy lùn giương cặp kính cận thờ ơ:

- Đi đâu về muộn thế? Nhớ khóa cửa đấy.

Hoa lại rủ rê:

- Hay Linh sang ngủ với Hoa cho đỡ buồn?

- "Thôi! Tôi muốn đọc sách một lát đã."

Thực ra Linh còn tâm trí nào mà đọc sách, nhưng cô

muốn ngủ một mình. Cô biết mình sẽ khóc lặng lẽ và nghĩ về Hải thật lâu. Linh đang mang cảm giác mình quá tàn nhẫn với anh. Cô đã từng kể cho Hải nghe về Văn 'em chã', về Xuân. Vậy thì lúc này đây, anh nghĩ gì về cô?

Thủy lùn có sáng kiến cả phòng rông rần về nhà nhau chơi trước khi nghỉ Tết. Đứa nào cũng ngạc nhiên bởi nhiều lần đi chơi tập thể, vận động mãi Thủy mới đi, còn rên rảm về nỗi bao nhiêu bài tập chưa làm. Cô nàng giải thích: "Mình chỉ còn nửa năm học nữa sống bên nhau. Sau này, biết đến bao giờ gặp lại nữa. Coi như đây là lần đi chơi "dối già" tuổi sinh viên". Tất cả nhất loạt đồng ý, trừ Lan Anh cứ đực mặt ngồi ở góc giường không nói gì. Lê hỏi, cô nàng lưỡng lự:

- Thế... đi vào lúc nào?

Thủy lùn hào hứng:

- Bắt đầu chủ nhật tuần này. Nhà ai gần đến chơi trước. Xa quá như nhà Oanh, Xuân thì còn phải tính. Chủ nhật này đến nhà chị Lành, nhé!

Nhắc đến chị Lành, tự dưng tất cả im hẳn, Lan Anh thì ngoảnh đi không nói. Chị Lành không quay lại phòng nữa. Chị ngậm ngùi nói riêng với Linh: "Về phòng bây giờ, chị với Lan Anh khó nói chuyện lắm. Thôi, còn mấy tháng, chị cứ đạp xe đi về cũng được. Trường chị thực tập cũng gần gần thị xã Hà Đông, về nhà có khi tiện hơn". Linh lựa lời an ủi: "Thôi, chuyện kia chị cứ quên hẳn đi. Em biết chị giận Lan Anh, cả phòng đứa nào cũng giận nó, nhưng chẳng ích gì". Chị Lành cười buồn: "Đừng lo cho chị. Mỗi lần ngã là một lần bớt đại cơ mà". Bây giờ cả phòng quyết định chọn ngày chủ nhật tới để "đột kích" nhà chị Lành, chẳng hiểu chị có vui hơn không? Đợi Lan Anh ra ngoài, Thủy lùn nói:

- Liệu Lan Anh có đi cùng không nhỉ?

- Đi cùng... Bây giờ bà Lành với nó có thêm nhìn nhau

đâu mà bày đặt đến thăm nhà nhau. Thôi, cứ để nó ở nhà trông nhà - Lê dài giọng.

- Nhưng lỡ nó muốn nhân dịp này làm lành với chị Lành thì sao? - Oanh vặn vẹo.

- Làm lành? - Lê lại gân cổ - Nó vẫn còn cặp kè với lão Hoàng suốt. Mà kể cũng lạ...

Lê im bật vì Lan Anh đã về đến cửa. Cả lũ hơi ngượng nghịu. Chắc Lan Anh cũng đoán ra mọi người đang nói về mình với thái độ không thiện cảm nên nó lảng lảng về giường ngồi, mặt buồn xò. Hình như từ ngày công khai mối quan hệ với anh Hoàng, nó chưa lúc nào được vui.

Cả phòng chuẩn bị cho chuyến đi thăm nhà chị Lành chu đáo và rộn rịp. Quý phòng được rút ra để mua đủ thứ linh tinh: bánh mì, sữa đặc, hoa quả, mía... Trong dự kiến của mọi người thì trưa chủ nhật sẽ "đập phá" một trận tại nhà chị Lành, chiều chủ nhật sẽ kéo chị lên ký túc xá. Lan Anh từ chối không đi với lý do phải về Hải Phòng, gia đình có việc. Trong thâm tâm, đứa nào trong phòng cũng nghĩ đấy chỉ là một cái cớ để Lan Anh vắng mặt. Nhưng Lan Anh về Hải Phòng thật. Oanh và Xuân còn nhìn thấy Hoàng đến đưa nó ra ga. Về phòng, Oanh ca cẩm mãi rằng nhìn mặt lão Hoàng ghét lắm, đểu lắm, đến nỗi Hoa cũng thấy sốt ruột, phải lên tiếng: "Thì liên quan gì đến tội mình. Lan Anh nó yêu chứ tội mình có yêu đâu". Oanh vẫn ầm ứ: "Nhưng nhìn mặt lão ấy tức chết đi được ấy".

Cẩn bút suốt buổi sáng, Linh vẫn chưa viết xong lá thư cho Hải. Cô viết rồi xé không biết bao nhiêu lần. Đến trưa, trên bàn cô vẫn là một trang giấy trắng với chữ "Anh" chơ vơ. Đúng lúc Linh chống tay vào cằm nghĩ vợ vẫn thì Hương lớp trưởng thò đầu vào phòng, cười hí hửng:

- Có thư này. Đưa một gói kẹo lạc ra đổi đi!

Hương giơ lá thư lên đứ. Tim Linh nhảy lên thon thót. Đúng là thư Hải. Anh có loại phong bì riêng gửi cho cô và chỉ

một mình cô. Linh hồi hộp lắm nhưng vẫn làm ra vẻ ơ hờ.

- Những một gói kẹo lạc cơ à. Thôi, biểu 'sếp' luôn lá thư mang về đọc giải sầu.

Hương chun mũi:

- Đừng thách nhà giàu húp tương nhé. Đây mà mang về đọc thật, khối kẻ lại khóc sung mắt.

Hương liệng lá thư lên giường Linh, nháy mắt rồi ra. Thủy lùn ê a:

- Sao bảo giận nhau kinh lắm cơ mà?

Linh cười, để lá thư trên bàn. Cô muốn mở ngay ra lắm, nhưng biết tại bạn trong phòng đang kín đáo quan sát mình nên thôi. Cô tự nhủ để đến lúc cả phòng ngủ trưa rồi sẽ đọc. Nhưng Linh không nguôi thấp thỏm. Linh chợt lặng người bởi ý nghĩ: biết đâu trong lá thư ấy lại là lời chia tay của Hải? Biết đâu anh lại cảm thấy không cần Linh nữa? Chỉ nghĩ đến đây thôi Linh đã có cảm giác như có một bàn tay vô hình nào đang bóp nghẹt trái tim. Vô lý quá! Cô không thể nào mất Hải. Không bao giờ có chuyện ấy xảy ra.

Linh bóc thư. Chỉ vắn vắn mấy dòng: "Anh phải đi huấn luyện gấp. Xa lắm em ạ. Mà đi những hai tháng cơ. Mình không liên lạc được với nhau rồi. Em nhớ giữ gìn sức khỏe nhé. Thế là năm nay anh phải ăn Tết xa nhà rồi. Lúc nào anh cũng yêu và nhớ em". Linh ngồi bần thần, xót xa. Hải đi đâu? Sao anh không thông báo sớm hơn? Hay anh giận dỗi mà bịa ra chuyện đi huấn luyện? Linh cố hi vọng vào điều đó nhưng trong thâm tâm, cô biết Hải nói thật. Anh chưa bao giờ giận dỗi Linh kiểu ấy. Chợt lóe lên ý nghĩ: "Sao mình không gọi điện cho anh". Nhưng rồi niềm hi vọng của Linh tắt ngấm khi anh chàng trực ban trên đơn vị Hải thông báo: "Anh ấy vừa đi huấn luyện sáng hôm qua chị ạ. Đợt này đi dài ngày". Linh cố vớt vát: "Huấn luyện tận đâu hả anh?". Anh chàng trực ban đã quen với việc đi gọi Hải cho Linh nên cười nho nhỏ: "Xin lỗi chị, em phải bí mật thôi". Linh thần thờ buông máy rồi lồm lũi về phòng.

Anh Hùng lên đón Linh về nghỉ Tết. Anh sưng sốt: "Sao gầy thế?". Lê toang toác: "Nó thất tình đấy!". Anh Hùng bảo: "Mẹ lại xót con gái lắm đây". Anh Hùng rút trong túi ra một nắm phong bao đỏ chóc: "Anh lì xì sớm cho các cô đây". Cả phòng ré lên, vây quanh anh Hùng nịnh nọt: "Thế mới là anh giai chứ". Phát xong, vẫn thấy thừa một phong bao, anh Hùng nhìn quanh rồi à lên: "Thiếu một nhân vật. Lành đâu nhỉ?". Lê cười hì hì: "Về nhà đi cấy cho bu rồi". Anh Hùng trợn mắt: "Sinh viên mà tham công tiếc việc thế à?". Thủy lùn xuê xoa: "Nó nói đùa đấy. Lâu rồi chị Lành toàn đạp xe về nhà thôi". Lan Anh lặng lẽ bỏ ra ngoài. Hoa cầu Thủy. Anh Hùng ngơ ngác: "Có chuyện gì hả? Mất đoàn kết nội bộ à? Linh lấp liếm: "Còn lâu nhé. Anh xếp giúp đóng quần áo này đi".

Lúc đi ăn trưa, anh Hùng trầm ngâm như bận suy nghĩ việc gì quan trọng lắm. Nhiều lần anh nhìn Linh như định nói gì rồi lại thôi. Cuối cùng không thể kìm nén được, Linh tò mò hỏi:

- Anh làm sao thế? Hôm nay em cứ thấy anh khác khác thế nào ấy. Bố mẹ bắt lấy vợ à?

- Mà cứ trêu anh... - Rồi anh hạ giọng - Anh nói thật nhá, anh muốn nhờ mày một việc.

- Việc gì thế?

Anh Hùng ngập ngừng:

- Không... không có gì đâu. Mà Linh này, anh... anh có... có... bạn gái rồi.

Linh reo lên:

- Thật à? Thế mà cứ loay quanh mãi. Chị ấy ở đâu làm gì? Bao nhiêu tuổi? Có xinh không?

Anh Hùng nhún vai:

- Từ từ... Mày làm anh bối thực câu hỏi rồi đấy. Về nhà rồi anh sẽ dẫn mày đến gặp.

- Thế sao nhìn anh khổ sở thế. Yêu vào thì phải tươi tắn lên chứ? - Linh thắc mắc.

Anh Hùng không nói gì, mặt cứ dăm dăm. Mãi sau anh mới dặn.

- Cấm không được nói gì với bố mẹ đấy nhé!

Linh ngạc nhiên, định vặn vẹo, nhưng nhìn vẻ mặt quan trọng của anh nên lại thôi. Tự nhiên anh Hùng hỏi: "Dạo này hai đứa chúng mày thế nào rồi?". Linh lắc đầu kiên quyết: "Không nói chuyện ấy nữa". Anh Hùng chưng hửng nhìn Linh, ôn tồn: "Bố mẹ không đồng ý cho em yêu Hải vì nhiều lẽ lắm. Thứ nhất là xa, thứ hai là hai đứa xuýt xoát tuổi nhau. Mẹ bảo con trai phải...".

Linh gắt:

- Em đã bảo không nói chuyện ấy nữa mà.

- Ừ thì không. Dạo này mày khó tính cứ như bà già.

Đúng như lời hứa, anh Hùng chở Linh đến "xem mặt" người yêu. Linh hí hửng suốt dọc đường. Người yêu anh Hùng nhìn thế nào nhỉ? Chắc là xinh. Anh ấy chúa kén chọn. Điều Linh thắc mắc nhất là thái độ của anh Hùng. Có vẻ anh rất bứt rứt, bần khoản khi phải nói đến chuyện này. Anh Hùng đang giấu Linh điều gì đó. Biết thế mà Linh không dám hỏi.

Hai anh em rẽ vào ngõ nhỏ. Linh thì thảo:

- Chị ấy tên là gì?

- Bạch Vân.

- Tên hay thế chắc là xinh. Bạch Vân là mây trắng đấy - Linh reo lên.

- Tiêu chuẩn đầu tiên của anh không phải xinh... - Anh Hùng làu nhàu.

Linh định vặn vẹo nhưng chưa kịp hỏi, anh Hùng đã dừng lại trước một ngôi nhà nhỏ lợp ngói có hàng rào bằng những thanh tre đan mắt cáo. Linh hơi thất vọng. Cô đã tưởng tượng ra một khung cảnh khác. Những gì hiện lên trước mắt Linh quá đơn giản, xoàng xĩnh. Hiểu được tâm

trạng của Linh, anh Hùng tắc lưỡi:

- Rồi em sẽ mến chị ấy ngay.

Linh chờ một gương mặt khả ái, kiều diễm hiện ra trong khung cửa, nhưng rồi cô lại thất vọng. Chỉ có một người phụ nữ trung tuổi ở nhà. Có lẽ bà ta nhiều hơn mẹ Linh vài tuổi. Ngần ngừ một chút, cô chào "bác", rồi quay sang nhìn anh Hùng dò hỏi. Tự nhiên anh Hùng cũng trở nên lúng túng. Người đàn bà đơn đả mời hai anh em vào nhà nhưng lại không đứng lên đón khách mà cứ ngồi ở giường. Linh ngơ ngác nhìn quanh và ánh mắt chạm ngay một đôi nạng dựng ở góc nhà. "À, ra thế". Anh Hùng mau mắn giới thiệu:

- Đây là Linh, em gái cháu!

Người đàn bà cười:

- Ừ. Cô cũng đoán vậy. Hai anh em nhìn giống nhau ghê. Cái Vân đưa con Hoa đi khám bệnh rồi. Mấy hôm nay nó ho lắm...

Linh toan hỏi "Hoa là ai?" nhưng lại kìm được. Có vẻ anh Hùng đang giấu cô điều gì đó. Căn nhà bé nhỏ xoàng xĩnh này, người đàn bà tật nguyên kia và chị Bạch Vân vắng mặt... chẳng lẽ lại là những gì mà anh Hùng lựa chọn? "Nàng tiên" của anh ấy sống thế này sao? Linh rụt rè hỏi để phá vỡ bầu không khí yên lặng gượng gạo:

- Chị Vân làm nghề gì hả bác?

Dường như có thoáng bối rối sượng sùng lướt qua gương mặt người mẹ. Bà nói rất nhỏ:

- Nó là thợ may, cháu ạ.

Thợ may? Linh lại ngạc nhiên nhìn sang anh Hùng. Anh đột ngột đứng dậy, khoát tay:

- Chúng cháu về đây. Cô nhớ nhắc Vân cho bé Hoa uống thuốc đúng giờ vào.

Người đàn bà vẫn ngồi im trên giường, nhìn theo anh em Hùng bằng đôi mắt ngại ngùng. Chưa ra khỏi cổng, Linh đã

túm áo anh Hùng:

- Anh Hùng, sao lại...

Anh không nói gì, chỉ rở ga xe rõ to. Linh ẩm ức ngồi sau, trong đầu nghĩ ra một lô câu hỏi để vắn vẹo anh Hùng. Nhưng qua gương xe, thấy nét mặt anh có vẻ căng thẳng, cô đành thôi. Rồi Linh thầm nhủ: "Hay anh ấy chỉ đùa mình? Chẳng lẽ anh ấy lại yêu cô con gái người phụ nữ tật nguyền ấy?". Nghĩ mãi vẫn chưa ra câu trả lời, Linh thở dài bảo:

- Em thấy anh có điều gì không ổn đấy.

Anh Hùng buông một tiếng cụt lủn:

- Ừ!

Về nhà. Linh dỗi không nói chuyện gì thêm với anh Hùng. Từ hôm về nghỉ Tết, cô chưa có được tâm trạng thoải mái, nửa do chuyện của anh Hùng, nửa do cô nghĩ nhiều đến Hải. Cứ như là Hải bỗng dưng biến khỏi thế giới này. Không một lần gọi điện. Không một lá thư. Đôi khi, Linh cũng chẳng thể cắt nghĩa được tâm trạng cô khi xa Hải. Cô vừa nhớ mong anh, lại vừa cảm thấy tất cả bình thường như một thói quen. Bố mẹ không hỏi câu nào về Hải, chẳng biết là do tế nhị, không muốn làm Linh buồn, hay vì bố mẹ đã coi như "giải quyết" xong chuyện Hải và Linh. Một hai lần mẹ còn xa xôi nói rằng cô Hoàng hẹn Tết sẽ xuống chơi. Nhắc đến cô Hoàng, Linh nghĩ ngay đến Xuân. Xuân khéo léo và lịch lãm. Rất nhiều lần Linh tự cười mình ngớ ngẩn. Biết đâu Xuân không hề rung động trước cô? Biết đâu những lần anh đến chỗ cô, mời cô đi chơi chỉ để chiều lòng bà mẹ?

Buổi tối ăn cơm xong, mẹ rủ Linh ra phố mua mấy thứ lặt vặt. Linh từ chối. Bố đành đi hộ tống mẹ. Anh Hùng tếu táo đùa: "Trông bố mẹ vẫn rất đẹp đôi". Bố mẹ đi rồi, Linh mãi mê xem phim còn anh Hùng ngồi đốt thuốc liên tục. Đắn đo một lát, anh vớ lấy điều khiển, tắt ti vi, giọng nói đầy vẻ quan trọng:

- Anh có chuyện này...

Chuyện chị Vân phải không? - Linh vờ ơ hờ.

Anh Hùng gật đầu. Linh được thể tấn công:

- Em tưởng em không đáng được nghe? Lúc nào anh cũng úp úp mở mở thì còn kể làm gì.

Anh Hùng dụi điều thuốc, giọng khô khốc:

- Anh dẫn đi xem nên nói với em thế nào.

Linh giương mắt nhìn. Từ trước tới nay, anh nghĩ gì nói vậy, đâu có rào trước đón sau, vòng vo kỹ lưỡng như vậy. Anh Hùng uống một hơi hết chén nước rồi khó khăn cất lời:

- Chị Vân mà anh nói với em rồi đấy, chính là người yêu của anh.

- Em biết rồi, nhưng mà sao nữa chứ?

Anh Hùng nhìn đi nơi khác:

- Còn bé Hoa là con chị Vân.

Linh không thể thốt lên lời nào. Anh nói thật hay đùa? Anh Hùng khẳng định thêm lần nữa:

- Con bé mới năm tuổi, đáng yêu lắm!

Linh vẫn nhìn anh trân trân:

- Anh điên rồi... Hay anh đùa em?

Anh Hùng thở dài:

- Biết ngay là mày lại nói thế. Anh không điên, cũng không nói đùa. Anh yêu chị Vân và tất cả đều là sự thật một trăm phần trăm.

Tự dưng Linh muốn khóc quá. Một lúc sau cô mới hỏi ngắt quãng:

- Thế chị ấy... bỏ chồng à? Hay... chồng chết?

- Không. Vân chưa bao giờ có chồng!

Lại còn thế nữa. Cô không muốn nói thêm với anh Hùng về chuyện này bèn đứng dậy:

- Em đau đầu quá, em đi ngủ đây.

Linh vào phòng trong, anh Hùng ra góc sân ngồi âm thầm trong bóng tối. Linh nhìn ra chỉ thấy đốm đỏ của điều thuốc lá liên tục lóe lên. Cô không thể ngủ được. Tại sao anh Hùng lại yêu một người con gái như thế? Tính nết anh từ trước tới nay Linh rất rõ. Anh giàu lòng tự trọng và vô cùng coi thường những cô gái hư hỏng, đua đòi. Vậy thì tại sao? Linh chợt giận anh Hùng ghê gớm. Chẳng lẽ chị ta có thứ bùa ngải nào làm mê hoặc được anh Hùng?

Linh đạp xe tới nhà Mai, con bạn thân từ hồi cấp hai, rủ đi chơi loanh quanh. Mai học xong phổ thông, thi trượt, ở nhà mở hiệu may. Nó lấy chồng năm ngoài, chưa kịp có con thì chồng đi xuất khẩu lao động bên Hàn Quốc. Nhiều lần Linh trêu: 'Mày thả chồng đi nước ngoài, không khéo mất chồng đấy'. Mai tung từng: 'Càng được lấy chồng mới chứ sao'. Linh đến, Mai hay lôi lên phòng riêng của vợ chồng nó để rủ rỉ chuyện trò. Chồng Mai đi vắng, nhưng Linh cứ thấy ngại ngần khi bước vào phòng. Trên tường là hai bức ảnh cưới to đùng, một bức cô dâu chú rể cười hết cỡ, một bức cô dâu chú rể đang đắm đuối trong vòng tay nhau. Linh đỏ mặt không dám ngắm lâu. Mai cứ lôi tuột Linh lên giường, liến thoắng:

- Ngồi đây, ngồi đây. Tao lấy ảnh "lão Đức" cho mà xem. 'Lão' ấy vừa gửi về tuần trước. Béo ra phết. Trắng trẻo lên bao nhiêu...

Giường Mai gối ngang gối đôi, gối đơn, gối ôm rồi gối bông. Linh lè lưỡi:

- Mày cũng bừa bãi phát khiếp.

Mai cười hì hì:

- Ở có một mình, cần gì phải gọn. Đêm nằm phải bày đủ thứ ra giường cho đỡ nhớ chồng.

Linh đỏ mặt, lảng sang chuyện khác:

- Đi chợ hoa chơi đi. Về nhà mấy hôm rồi tao chưa đi đâu cả...

BẠN BÈ OI!

- Nhưng còn tụi thợ dưới kia. Gần Tết, hàng phải làm gấp lắm. Có năm gần giao thừa rồi vẫn có người chờ lấy quần áo... Mai ngại ngẩn.

Nhưng rồi nó lại tặc lưỡi:

- Thôi, cũng được. Tao chiều mày lắm đấy.

Mai dẫn mấy chị thợ may về đồng hàng cần làm gấp, giọng oang oang ra dáng bà chủ lắm. Xong, hai đứa chờ nhau bằng xe đạp ra chợ hoa. Đường đông nghịt. Chợ hoa lại càng đông nhất là khu bán đào. Mai hét to vào tai Linh:

- Nhà đã có cành đào chưa?

Linh gật đầu. Mai kể:

- Mới đầu tao cũng định mua biếu bà mẹ chồng một cành đào thật đẹp. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cứ biếu cụ vài trăm ăn Tết là êm xuôi...

Hai đứa cứ ngơ ngơ chen đi giữa những dãy hàng hoa. Nhiều người cũng chẳng mua bán gì, chỉ đi chơi như Mai và Linh. Thị xã bé như lòng bàn tay, lại chẳng có chỗ nào vui chơi giải trí nên người ta kéo hết ra chợ hoa. Chưa hết dãy hoa đào, Linh đã gặp mấy đứa bạn học cùng ngày xưa. Cười và chào nhau mỗi cả mồm. Đang bô bô với Mai về hoa đào Nhật Tân, Linh bỗng im bặt. Phía trước là anh Hùng đang hôn hờ bế một bé gái cầm chùm bóng bay đủ sắc màu. Anh chỉ trở vào hàng hoa, nói gì đó, đứa trẻ cười thích thú. Linh đứng sững lại, cảm giác mặt mình đang tái đi. Mai kéo cô, liến thoắng:

- Nhanh lên nào, ở dãy đằng kia có bán hoa Đà Lạt đẹp lắm. Ra mua một ít về cắm...

Nhận thấy thái độ bất thường của Linh, Mai giật giọng:

- Mày làm sao thế?

Linh đưa tay chỉ anh Hùng. Mai nhìn theo, rồi lại nhìn sang Linh, tỏ vẻ không hiểu:

- Anh Hùng à? Sao mày lại...

Linh ghé sát tai Mai, hỏn hển:

- Mà mày có biết anh ấy bế đứa nào không?

Không ngờ Mai rất thản nhiên:

- Có phải cái Hoa con chị Vân không? Mà với anh Hùng cũng quen chị ấy à?

Linh túm chặt tay Mai, rồi rít:

- Mà mày biết chị ta à? Biết cả con chị ta nữa à?

- Ừ, chị ấy làm cho tao mà. Cái chị mặc áo vàng vàng ấy, lúc vào nhà chắc mày không để ý.

Linh lăm bắm: "Thế à?". Tự nhiên chợ hoa trở thành tẻ ngắt, Linh chẳng hứng thú nữa. Cô để mặc Mai lôi mình đi, lát lát lại ngoái nhìn về phía anh Hùng cho đến khi anh mất hút mới thôi. Chen được ra ngoài, Linh mới để ý thấy Mai đã mua được năm hoa hồng môn và hoa đồng tiền Đà Lạt. Trời lạnh mà trán đứa nào cũng lấm tấm mồ hôi. Mai cười nhìn Linh:

- Sao ngơ ngơ thế. Hay là nhớ chàng bộ đội đấy! Gớm, hôm dẫn nhau về không thèm đến tao chơi. Giờ mình đi ăn ốc đi, xong qua thằng Thắng sút xem nó dạo này thế nào. Nghe đâu yêu một em học Đại học Ngân hàng xinh lắm.

Linh ngần ngừ:

- Thôi, về nhà mày đi.

Mai vẫn ồn ào:

- Thôi, không đến nhà Thắng sút cũng được. Tao đang thèm ốc phát điên lên đây này. Mà rủ tao đi chơi bằng được giờ lại đòi về nghĩa là sao?

Linh lại phải theo Mai vào hàng ốc. Nhìn Mai hơn hớn nói chuyện, khêu ốc, Linh đâm thèm cái vô tư của bạn. Từ hồi phổ thông, Mai đã sống thản nhiên như thế. Đắn đo mất một lúc, Linh mới quyết định hỏi Mai về chị Vân:

- Mai này, thế cái chị Vân làm cho nhà mày đấy, chị ta... thế nào?

BẠN BÈ ƠI!

Mai ngừng tay khêu ốc, tròn mắt nhìn Linh:

- Tưởng mày quen chị ấy?

- Không, chị ấy chỉ là bạn anh Hùng.

- Thế hả? Hình thức thì cũng được, xinh xẻo ra phết. Chị ta chăm và khéo tay lắm. Thợ "cứng" của tao đấy. Kể cũng lạ, tao nghe kể rằng chị ta có một quá khứ cũng bất hảo lắm...

Linh vội vã hỏi dồn:

- Nghĩa là thế nào?

- Tao cũng chỉ nghe nói thôi. Về mà hỏi anh Hùng ấy. Chị ta không có chồng, nhưng lại có một nhóc con, chính là cái đứa anh Hùng vừa bế. Chị ấy đưa nó đến nhà tao mấy lần rồi nên tao biết. Con bé cũng xinh phết, mày nhỉ?

- Thế rồi sao nữa, còn gì nữa? - Linh sốt ruột.

Mai dăm nghi ngờ:

- Mày làm gì mà cứ hỏi từng li từng tí...

Linh cố nài nỉ:

- Mày biết gì về chị ấy nữa, kể đi. Có chuyện quan trọng lắm, tao sẽ nói sau. Van mày đấy...

Mai vẫn chưa hết nghi ngờ và thắc mắc. Cô nhún nhả vừa kể vừa theo dõi sắc mặt Linh:

- Thấy bảo đứa con là kết quả của những tháng ngày chị ấy làm gái nhà hàng, khách sạn mãi trên Hà Nội đấy.

Linh giật mình:

- Lại còn thế nữa!

Cuối cùng, trước sự "tra khảo" của Mai, Linh đành nói thật chuyện của anh Hùng, với lời dặn Mai phải giữ kín, không để lộ ra cho ai biết, kể cả với chị Vân. Nghe xong, Mai không tin:

- Có thật không, hay mày tưởng tượng thế?

Linh khổ sở thề thốt:

- 'Thật một trăm phần trăm. 'Tao bịa làm gì, chính anh Hùng nói ra đấy chứ. Anh ấy còn đưa tao đến nhà chị Vân nhưng chị ấy đi vắng.

Mai ái ngại:

- Hình như chị ấy hoàn cảnh lắm. Bố mất sớm, mẹ bị liệt chân... Mà sao anh Hùng lại yêu chị ấy nhỉ? Người như anh Hùng, kiếm đâu chả được vợ. Mà ừ về góp ý với anh Hùng xem.

Linh buồn bã:

- Tính anh Hùng quyết đoán lắm, không lay chuyển được đâu. Mà xem, nếu anh ấy rước về cô vợ là chị Vân, lại thêm đứa con không bố nữa, thì gia đình tao sẽ thế nào.

Mai tỏ vẻ dăm chiêu. Nhưng không đầy một phút sau nó lại tặc lưỡi:

- Từ từ rồi tính. Một mình mày thì làm được gì. Tốt nhất là cứ để cho bố mẹ vào cuộc.

Chờ Mai khêu hết đĩa ốc, Linh sốt ruột kéo bạn về. Cô muốn gặp chị Vân ngay bây giờ, để xem chị ta là người thế nào mà có thể quyến rũ được anh Hùng. Linh muốn nói thẳng với chị ta rằng hãy tránh xa anh Hùng nếu là người tự trọng. Nhưng rồi cô thừa hiểu mình sẽ không đủ dũng khí để nói câu ấy. Cô sợ anh Hùng. Từ trước tới nay anh luôn luôn là người quyết đoán và dám chịu trách nhiệm trước những việc mình làm. Không ai có thể làm anh thay đổi quyết định, một khi anh tin quyết định ấy là đúng đắn... Linh cứ đạp xe vội vã, nghĩ miên man, nhưng khi về đến nhà Mai thì cô chưng hửng. Máy người thợ vẫn hí hục cắt cắt máy máy, chỉ có chị Vân là không thấy đâu.

- 'Tao quên bég đi mất. Hôm nay chị Vân xin về sớm có chút việc - Mai vỗ đầu, à lên.

Linh thất vọng. Cô nghĩ có thể chị Vân, anh Hùng vẫn ung dung dạo phố, cả con nhóc răng sún ấy nữa. Tự nhiên

Linh thấy miệng mình đắng ngắt. Linh đạp xe về trong tâm trạng nặng nề.

Cuối cùng anh Hùng cũng dẫn Linh đến gặp chị Vân, dù nét mặt cô không có một tí ti thiện cảm nào. Cứ nghĩ anh Hùng sẽ phải chần chỉnh Linh trước, kiểu như phải cười tươi lên, phải lịch sự và đon đả vào kéo chị ấy buồn... Nhưng không, anh chỉ im lặng. Vừa vào nhà, con bé Hoa đã vòng tay trước ngực chào cô chú rất lễ phép. Vốn yêu trẻ con, nhưng lúc này mặt Linh vẫn lạnh băng. Chị Vân đoán được phần nào tâm trạng của Linh qua thái độ ấy nên có phần mất tự nhiên. Chỉ anh Hùng là tự nhiên, vui vẻ nhất. Anh bế con bé Hoa, trêu cho nó cười khanh khách rồi ríu rít hỏi han chị Vân. Linh đã bực bội nghĩ thầm: "Sao mà anh lăm mồm thế. Đi đường thì cạy răng không nói lấy một câu". Chị Vân hỏi han chuyện học hành thi cử của Linh, cô cứ trả lời câu một. Mãi sau, lúc chị Vân có vẻ đã vui vui câu hỏi, cô mới "phản công". Câu đầu tiên, Linh hỏi: "Chị làm nghề gì ạ?". Anh Hùng nhìn sang, hơi ngạc nhiên bởi câu hỏi vờ vĩnh của em gái. Đợi chị Vân trả lời xong, Linh tiếp luôn: "Chị làm may lâu chưa?". "Cũng khoảng ba, bốn năm rồi em ạ". "Thế trước kia chị làm nghề gì?". Dường như chị tỏ ra luống cuống. Anh Hùng giận dữ đứng lên: "Íhôi, mình đi về. Lúc khác gặp nhau Vân nhé". Anh phóng xe như bay, Linh gào lên: "Sao lại dùng dùng lời em về thế?". Anh Hùng không thềm nói gì. Đến nhà, mặt anh còn hầm hầm. Mẹ lúi húi dưới bếp, hỏi vọng lên: "Hai đứa đi đâu về thế?". Nghe anh Hùng nện giầy rầm rầm trên cầu thang, Linh biết anh đang rất bực. Cô len lén đi theo, định bụng sẽ nói tiếp chuyện này với anh Hùng. Nhưng chưa để cho Linh kịp mở miệng, anh đã nhìn thẳng vào cô, nhấn từng tiếng: "Anh không ngờ em nhân tâm thế Linh ạ. Anh thất vọng quá khi chọn em là người đầu tiên để bộc bạch chuyện này". Rồi anh xuống nhà, nổ máy phóng xe đi. Tiếng mẹ vọng ra: "Lại đi đâu thế con?". Cô ngồi lặng đi rất lâu. Lời trách móc nặng nề của anh Hùng khiến Linh có cảm giác nghẹt thở. "Có phải mình nhân tâm thật không?

Mình đã không tế nhị khi tiếp xúc với chị Vân. Chẳng gì, chị ta cũng đang là người mà anh Hùng yêu". Ngay lập tức, Linh lại bào chữa cho mình: "Không, không thể chấp nhận chị ta là người yêu anh Hùng. Phải tỏ rõ thái độ để chị ta biết đường mà tránh xa anh Hùng". Rồi Linh lại hoang mang: "Mình có quyền ngăn cản anh ấy không?". Cô cảm thấy đau đầu vô cùng...

Văn "em chã" vẫn đến ám luôn. Cô tỏ ra vô cảm, không còn thấy khó chịu, bực bội như xưa nữa. Có điều nhìn kỹ gương mặt xôi thịt của Văn, cô cứ thấy ghê ghê. Văn "em chã" tỏ ra nhạy cảm: "Em đang có điều gì bận tâm à?". Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, Linh lại đem chuyện anh Hùng ra kể cho hắn nghe với câu hỏi hết sức ngớ ngẩn. Văn "em chã" lắc đầu: "Không, anh sao biết được. Sao anh Hùng em đại thế. Ở cái thị xã này, con gái tử tế thiếu gì". Thấy Linh cứ thờ dài suôn suột, Văn "em chã" xoắn xuýt: "Em có muốn anh giúp không?". Linh thờ ơ: "Anh thì làm được cái gì. Thuê đầu gấu đánh chị ấy chắc? Muốn đi tù à? Mà nếu không thì chắc anh Hùng cũng "xử" anh luôn". Văn cười hì hì thật đáng ghét: "Anh đùa thôi... nhưng biết đâu đấy. Mà sao em cứ lo lắng chuyện người khác làm gì cho đau đầu, mệt thân". Linh giương mắt nhìn Văn "em chã" như nhìn một sinh vật lạ ngoài trái đất.

Tết đã đến ngoài sân. Đêm ba mươi, anh Hùng rủ Vân đi chơi lòng vòng phố xá. Văn "em chã" cũng kiên nhẫn ngồi suốt buổi chiều để rủ Linh đi hái lộc. Cô từ chối có một lần, rồi không nói không rằng, mặc kệ cho Văn lải nhải mãi. Văn ngồi dai đến nỗi bố mẹ Linh phải mời anh ta ở lại ăn cơm tất niên. Một câu mời miễn cưỡng theo phép lịch sự mà Văn ở lại ăn thật. Bữa cơm chợt trở nên tẻ ngắt đối với Linh. Bố mẹ cứ vừa ăn vừa phải đứng lên liên tục vì có học sinh rồi phụ huynh học sinh đến chúc Tết. Linh im lặng, anh Hùng cũng không nói gì, chỉ có Văn "em chã" huyên thuyên đủ thứ chuyện. Ăn cơm xong, thấy Linh thay đồ, Văn "em chã" đã mừng, nhưng thấy anh Hùng cũng chỉnh tề comple cavát, giục già: "Nhanh

lên Linh, gần tám giờ rồi" thì anh ta thất vọng, về luôn. Hai anh em vòng vèo một tí trên mấy phố chính, chỉ thấy người đổ ra đường đông như đi hội. Lát sau anh Hùng rủ: "Đi uống cà phê đi". Linh gật đầu. Lâu rồi hai anh em không đi chơi với nhau thế này. Anh Hùng ngồi đốt thuốc lá liên tục, nói về tình yêu như một triết gia: "Trước đây, có trong mơ anh cũng không thể nghĩ mình sẽ yêu một cô gái lỡ dở khó khăn. Anh tưởng tượng người yêu tương lai của mình phải là người xinh đẹp đảm đang, ngây thơ, trong trắng. Từ khi gặp Vân, anh thấy mến, rồi thấy yêu cô ấy. Vân đã trốn tránh anh đến lúc không thể trốn tránh được nữa, Vân đành nói thật tất cả về mình. Cô ấy nghĩ rồi anh sẽ thất vọng". Linh khẽ khàng: "Thế anh có thất vọng không?". "Có chứ. Anh đã quyết tâm xa rời Vân, nhưng rồi không thể. Anh thực sự yêu cô ấy". Linh ngồi im, không biết phải nói gì với anh Hùng. Chính cô cũng từng khẳng định với anh: "Tình yêu có những lý lẽ riêng của nó" khi anh và bố mẹ tỏ ra không thích cô yêu Hải. Nghĩ đến Hải, Linh muốn ứa nước mắt. Cô luôn mang cảm giác mình có lỗi với anh thật nhiều. Với Hải, bố mẹ không đồng ý. Thế còn với chị Vân của anh Hùng thì sao? Mọi ý nghĩ cứ rối tinh lên. Anh Hùng đốt thêm điếu thuốc, nét mặt dăm chiêu:

- 'Thực ra anh đã lường trước mọi chuyện. Anh nghĩ em sẽ phản đối chị Vân gay gắt.

Linh ngẩng lên nhìn anh:

- 'Thế anh có giận em không?

- Không. Đây là quyền của em. Nhưng...

Linh hiểu anh muốn nói "em không thể ngăn cản được anh". Linh chợt thấy mình yếu đuối và bất lực. Có cái gì đang ngăn cách khiến hai anh em không thể cởi mở như ngày xưa. Đã có lúc Linh cố an ủi mình: "Biết đâu chị Vân tốt thật, đáng yêu thật" nhưng cô vẫn không thể tin vào ý nghĩ ấy. Cô quay sang anh Hùng:

- Anh có chắc là yêu chị Vân thực sự không? Hay chỉ là

chút động lòng? Anh yêu cả quá khứ của chị ấy, cả đứa con của chị ấy?

Linh thấy nét mặt anh Hùng tối lại. Giọng anh khàn đi:

- Em đừng nói thế. Vân có một quá khứ không hay, song anh chỉ nhìn hiện tại, tương lai của cô ấy thôi. Anh yêu con người Vân, yêu sự trung thực, tự trọng của cô ấy. Vân bị hoàn cảnh đưa đẩy nhiều. Ai chẳng một lần làm lỗi. Còn bé Hoa, nó hoàn toàn vô tội. Thôi, sắp giao thừa rồi đây, anh em mình về không bố mẹ mong.

Hai anh em lại lặng lẽ ra về. Lúc rẽ vào ngõ phố nhà mình, anh Hùng mới thở dài bảo Linh:

- Anh muốn nói với em lâu rồi nhưng đắn đo mãi. Thực ra... chuyện của em với Hải...

Linh gạt ngay đi:

- Không nói chuyện đó nữa anh ạ.

Anh Hùng dừng hẳn xe:

- Cứ để anh nói. Bây giờ, anh mới hiểu sự can thiệp của anh, của bố mẹ vào chuyện của em và Hải trước đây là vô lý quá. Anh biết, giữa hai đứa hình như đang có trục trặc. Em không có lỗi gì đâu. Anh nói thế không phải để lấy lòng em cho chuyện chị Vân...

Linh không nói gì thêm, chỉ giục anh về nhà. Giá có Hải ở đây, cô sẽ khóc trong vòng tay anh. Có công bằng không khi Linh bảo vệ tình yêu của mình, lại đi lên án anh Hùng? Nhưng rồi lý trí trong cô lại lên tiếng: Hải của cô đâu có như chị Vân. Hải của cô hoàn toàn tốt đẹp, hoàn toàn xứng đáng với tình yêu. Còn chị Vân... Rồi Linh thấy ân hận bởi có lúc cô đã cố quên Hải đi. Bây giờ nhìn lại mới thấy cái quyết định không gặp nhau mới ngu ngốc làm sao. Chưa bao giờ Linh nhớ Hải cồn cào đến thế...

Mồng hai Tết, Hải gọi điện. Linh không tin vào tai mình khi nghe thấy tiếng anh ồm ồm ở đầu dây đang kia. Linh ghen ngào: "Anh... đang ở đâu vậy?". Hải cười: "Bí mật. Không nói được đâu". Linh cuống quýt như thể sợ Hải buông máy ngay lập tức: "Anh nói đi! Không được bí mật với em đâu. Anh đang ở đâu đấy". "Anh đang ở rất gần em". Linh xịu mặt. "Không đùa đâu. Anh đang đứng ở Bưu điện thị xã Thái Bình đây này. Đến đón anh đi". Linh lạng người một thoáng rồi hấp tấp: "Em ra ngay". Bố mẹ đi chúc Tết, anh Hùng cũng đi, Linh hối hả khóa cửa nhà, dong vội xe ra. Tim cô cứ đập rộn lên. Tại sao anh đến được đây? Sao anh không gọi điện cho cô sớm hơn? Đến lúc nhìn thấy Hải đang chạy tới, Linh buông xe, nhào ngay vào vòng tay anh, quên tất cả xung quanh. Từ lúc ấy, hai đứa chỉ biết có nhau, chỉ nhìn thấy nhau. Ngồi sau xe, Linh vòng tay ôm Hải thật chặt, như thể sợ anh bất ngờ biến mất. "Anh có nhớ em không?". "Sao em hỏi câu thừa thế?". "Nói dối. Nhớ mà không viết thư, gọi điện gì". "Thì không có điều kiện. Xa em, anh cứ như thằng ngớ ngẩn ấy". "Không tin! Thế huấn luyện ở tận đâu hả anh?". "Tít trên rừng cơ. Em lên Thái Nguyên chưa?". "Chưa. Mà anh có giận em không. Giận vì...". "Thôi nào, năm mới nói chuyện cũ làm gì, mình chỉ có vài tiếng đồng hồ bên nhau thôi đấy. Chiều nay anh phải lên xe về nhà. Sáng ngày kia lại phải lên đơn vị". "Sao gấp thế?". "Em còn lạ gì bộ đội bọn anh...". Hai đứa đi lòng vòng quanh thị xã, chuyện trò, hỏi han riu rít. Đến giờ Linh mới thực sự thấy Tết. Có ai ngờ Tết này hai đứa có những phút giây thế này. Lòng vòng chán, Hải bảo Linh về nhà để anh chào và chúc Tết bố mẹ, anh Hùng. Tự nhiên Linh cứ thấy run run. Nhưng nhà vẫn đóng cửa, chưa ai về. Đến lúc Hải phải ra bến xe, bố mẹ Linh vẫn chưa về. Anh tiếc rẻ: "Thế là không chúc Tết bố mẹ em được rồi. Thôi nhờ em vậy". Chẳng hiểu sao Linh lại thở phào nhẹ nhõm. Cô vẫn sợ bố mẹ lạnh nhạt với Hải. Ngày Tết mà có chút muộn phiền len lỏi thì thật không hay. Linh đưa Hải ra bến xe với tâm trạng hụt hẫng. Bến vắng hoe, chỉ có một chuyến xe đang chuẩn bị chuyển bánh đi Hà Nội. Cô chia

tay vội vã và bất ngờ hết như lúc gặp mặt. Hải đi rồi mà Linh vẫn đứng ngơ ngẩn ven đường một lúc thật lâu...

Mồng năm Tết, Linh đã phải vội vã lên ký túc để còn tới nhận trường, nhận lớp thực tập. Lần này lại là Xuân đưa cô đi. Hai mẹ con anh lên chơi nhà Linh từ hôm mồng bốn Tết. Buổi tối, khi Linh đồng ý đi chơi với Xuân, cô Hương tỏ ra mừng rỡ. Chỉ có Xuân không biểu hiện gì. Hai anh em vào công viên xem hội hoa đăng rồi ra quán nước ven đường ngồi trầm ngâm. Linh muốn nói rằng cô luôn coi Xuân như một người bạn thực sự, nhưng rồi chẳng biết bắt đầu ra sao. Đắn đo mãi, Linh mới cất lời:

- Anh Xuân hay đi chơi cùng mẹ nhỉ? Sao không rủ bạn gái đi cùng, để em còn biết mặt...

Xuân cười thật hiền:

- Bạn gái anh đi lấy chồng cả rồi.
- Thế còn người yêu?
- Anh đã làm gì có người yêu? Còn em? Anh nhớ không nhầm là đã có lần em bảo với anh rằng đã có người yêu. Cậu ấy đâu?

Linh quyết định kể tất cả cho Xuân, cả chuyện bố mẹ lên tiếng phản đối tình yêu của cô với Hải. Cô kể với thái độ thành thật, không hề có ý gọi sự cảm thông hay thương xót nơi Xuân. Xuân nghe xong, buột miệng:

- Thế em có quyết tâm yêu Hải nữa không?

Linh nhìn Xuân thăm dò:

- Theo ý anh thì sao?

Xuân dăm chiêu:

- Có được tình yêu đích thực là có được báu vật cho cuộc sống của mình. Nếu em bỏ Hải, chắc gì sau này em yêu được người khác bằng tình cảm thực sự. Tất cả mọi trở ngại trước tình yêu đều trở nên nhỏ bé, anh nghĩ thế.

Linh xúc động:

- Không ngờ anh vẫn vẻ thế. Nhưng thực sự là anh đang đồng viên em rất nhiều đấy.

Bất ngờ Xuân rẽ sang chuyện khác:

- Thật ra em cũng biết mẹ em và mẹ anh đang cố se duyên cho anh và em. Anh giải thích mãi mà cụ chẳng nghe ra. Khổ cho em.

Linh không biết nói gì thêm. Tự nhiên cô thấy Xuân gằn gù lạ kỳ. Chưa gì cô đã vội đề phòng và có lúc mang những ý nghĩ không tốt về Xuân. Tự nhiên Xuân lại bật cười:

- Anh bảo mẹ: Con không thấy mình yêu Linh. Cụ cứ vặn vẹo "Mày không yêu nó ở điểm nào". Anh chịu.

Linh cười theo. Cô nhìn Xuân tin cậy. Hôm nay cô mới thực sự hiểu anh. Lúc cả cô Hương và mẹ Linh bảo Xuân đưa Linh lên trường, cô đã vui vẻ đồng ý. Trước khi đi, Xuân còn kịp nháy mắt với Linh đầy ý nghĩa. Linh thấy cả nụ cười rất tươi của mẹ và ánh mắt đầy ẩn ý của cô Hương.

Phòng Linh còn lại mười người. Chị Lành về nhà, ngày hai buổi đạp đi đạp về bảy kilômét tới trường thực tập. Lan Anh ra nhà bác ở để tiện việc đi lại (nó phải thực tập tận huyện Gia Lâm). Vắng hai người mà không khí trong phòng trầm hẳn. Tới đến, đứa nào cũng chúi mũi vào giáo án và sách giáo khoa. Cả đợt thực tập tám tuần, chỉ phải giảng có mười tiết mà khâu chuẩn bị thật "kinh khủng". Điểm thực tập nhân hệ số mười nên chẳng đứa nào dám lơ mơ. Khách khứa trong phòng cũng vãn hẳn. Phòng cũng không sôi lên dù đang có chuyện sốt dẻo là giữa Hoa và Trung đang có "chiến tranh lạnh". Một đôi được coi là lý tưởng thế cũng rơi vào bi kịch như các đôi bình thường khác. Một tuần hai lần chứng kiến cảnh anh Trung đến ngồi ủ rũ rồi về, còn Hoa khóc lóc khổ sở, Linh cũng thấy thất lòng. Chẳng hiểu sao năm nay, phòng nhiều nước mắt thế. Cái Lê toang toác: "Tao nhớ ông nhà thơ nào viết rằng: *Trái đất ba phần tư nước mắt...*".

Tuy bận bịu nhưng Linh cũng hơi ngạc nhiên khi đã hơn một tuần không thấy bóng dáng Văn "em chã". Hay anh ta đang vì vụ công cán ở đâu để rồi khi về lại tới ba hoa không dứt. Linh tự hỏi không hiểu người như Văn "em chã" sao lại làm giám đốc công ty được, dù là công ty trách nhiệm hữu hạn. Mẹ vẫn bảo ngày xưa Văn học dốt lắm. Biết đâu đã có cô gái khác lọt mắt xanh anh ta? Được vậy thì mừng quá. Nhưng Linh chưa mừng được lâu đã thót tim vì cú điện thoại của anh Hùng. Giọng anh gấp gáp: "Mẹ ồm. Về ngay đi". Linh hốt hoảng: "Em đang đi thực tập mà. Mẹ sao vậy?". "Cứ thu xếp về. Chỉ tại cái thằng Văn béo chó má". Linh càng bàng hoàng: "Sao thế anh?". Nhưng anh đã buông máy. Linh muốn khụy xuống ngay lập tức. Cô không muốn tin có chuyện chẳng lành. Mà sao lại liên quan đến Văn "em chã". Trong lúc rối bời, Linh vẫn đủ tỉnh táo gọi điện đến nhà cô hướng dẫn thực tập xin nghỉ mấy ngày. Chắc giọng Linh hốt hoảng lắm nên cô vội vã đồng ý. Linh cật rập về thu dọn đồ đạc trước sự ngỡ ngác của bạn bè.

Mẹ ồm thật. Linh hốt hải lao vào bệnh viện. Trên đường đi, anh Hùng nhất định không nói gì, mặt đanh lại. Trông anh đen sạm, gầy và già hơn hàng chục tuổi. Đến khi nhào đến bên giường mẹ, Linh mới tạm hoàn hồn. Mẹ tỉnh táo ngồi đấy, đang gọt cam mời một bà già giường bên. Thấy Linh, mẹ nghiêm nét mặt: "Sao con lại bỏ học về thế này?". Anh Hùng nói đỡ: "Con gọi điện cho em đấy ạ". Linh thấy mẹ thoáng thở dài. Cô linh cảm có chuyện gì đó, nhưng chưa tiện hỏi. Anh Hùng loanh quanh một lát rồi về, mẹ giục Linh: "Con cũng về đi, nấu cơm cho bố. Mẹ đỡ nhiều rồi, đang định mai ra viện". Anh Hùng phẩy tay: "Thôi, Linh ở đây với mẹ. Anh nấu cơm cũng được". Anh Hùng vừa ra khuất cửa, Linh đã nắm tay mẹ hỏi dồn: "Mẹ sao thế? Bác sĩ bảo mẹ bệnh gì? Anh Hùng gọi điện làm con hết cả hồn. Sao mai mẹ đã đòi ra viện rồi?". Mẹ bảo: "Mình xuống dưới khuôn viên dạo một lát đi. Dưới ấy nhiều cây cảnh, hoa cảnh đẹp lắm". Đoán rằng mẹ muốn nói

chuyện gì quan trọng. Linh không hỏi thêm mà lặng lẽ đi cùng.

Khuôn viên bệnh viện khá rộng và sạch sẽ. Các dãy cây cảnh được sắp xếp có thẩm mỹ. Ghế đá đặt rải rác khắp nơi. Đang là giờ ăn bữa chiều nên rất ít người đi dạo. Mẹ đứng đĩnh đi từng bước một, hết nhìn dãy vạt tuế lại cúi xuống luống đám cảm tú tím li ti. Liếc sang, Linh biết mẹ đang suy nghĩ rất lung. Cuối cùng, không thể kiên nhẫn thêm nữa, cô phải lên tiếng trước:

- Mẹ ơi...

Mẹ quay sang Linh, giọng nghiêm nghiêm:

- Con biết người yêu anh Hùng là ai không?

Hóa ra là chuyện ấy? Linh không biết trả lời mẹ thế nào. Đắn đo một lát, cô đành nói thật:

- Chị ấy tên là Vân...

Giọng mẹ càng nghiêm khắc hơn:

- Ai bảo con mà con biết?

- Anh Hùng ạ! - Linh ấp úng.

- Thế con còn biết gì về chị ta nữa?

Cô đã linh cảm thấy sự rắc rối. Trong chuyện của cô với Hải, tuy không đồng ý nhưng mẹ không nghiêm khắc đến lạnh lùng như vậy. Phải giận lắm mẹ mới tỏ thái độ thế này. Thấy Linh im lặng, mẹ thở dài đến buốt lòng:

- Mẹ không thể ngờ...

Linh chợt nhớ lời anh Hùng: "Chỉ tại cái thằng Văn béo chó má". Cô buột miệng:

- Anh Văn nói với mẹ phải không?

Mẹ không gật, chẳng lắc, chỉ gay gắt thêm:

- Ai nói thì có gì quan trọng. Cả con nữa, con xem thế mà được à? Yêu ai không yêu, lại đi yêu cái đứa đã có con, rồi đã từng lăn lóc làm gái bán hoa hết nhà hàng này đến nhà

hàng khác. Cái ngữ ấy nó thiết gì đến yêu với đương, tình với nghĩa. Anh con thì xuề xòa, khờ khạo...

Linh sững sốt:

- Anh Văn nói với mẹ như thế thật à?

Nét mặt mẹ càng trở nên rầu rĩ. Tự dưng Linh thấy phần nộ Văn "em chã" ghê gớm. Anh ta đi mách leo đã là quá quắt rồi, lại còn thêm thắt vào câu chuyện thì thật không thể chấp nhận được. Từ khi anh Hùng giới thiệu, Linh vẫn chưa có cảm tình với chị Vân nhưng nay nghe mẹ nói, cô lại có cảm giác Văn "em chã" xúc phạm chính mình. Linh cắn môi, nghĩ mãi không ra câu gì để bênh vực chị Vân, anh Hùng lên án Văn "em chã". Mẹ dịu giọng một chút:

- Mẹ biết chuyện, nói thì anh con lại ương ương dở dở mà rằng: Con yêu Vân, con chấp nhận hết. Mẹ đau đầu quá, gần một tuần chẳng ngủ nghỉ gì được, huyết áp tụt đến chóng mặt.

Ra là thế. Linh cũng không ngờ mọi chuyện lại sớm tới tệ đến thế này. Mẹ thế này chắc bố cũng chẳng xuôi hơn. Linh lựa lời xoa dịu mẹ:

- Thôi, mẹ cũng nên tìm hiểu thêm về chị Vân. Chắc gì những lời anh Văn nói là thật cả. Vả lại anh Hùng đã đòi lấy chị ấy làm vợ đâu. Mẹ đừng lo quá cho một người. Lạnh rồi đấy, mẹ con mình lên phòng đi.

Mẹ quay trở lại phòng, nét mặt dăm chiêu. Đến chân cầu thang, mẹ dừng lại đợi Linh lên cùng rồi nói nhỏ:

- Nó đang đòi cuối năm cưới... Thế mẹ mới đau đầu.

- Thôi, chuyện đâu có đó, mẹ lo gì.

Đưa mẹ về giường, Linh ra góc hành lang nhìn xuống khuôn viên bệnh viện. Cô muốn gặp anh Hùng ngay bây giờ. Linh hiểu anh không dễ dàng từ bỏ chị Vân. Anh đã khẳng định: "Chị ấy là người yêu, là tình yêu thực sự của anh". Còn mẹ, chuyện anh Hùng yêu chị Vân đã trở thành cú sốc khiến

mẹ phải vào bệnh viện. Biết phải làm gì đây? Tự dưng Linh lại nghĩ đến Văn "em chã". Linh thấy mình cũng có lỗi. Chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào, tự nhiên cô lại mang chuyện của anh Hùng kể với Văn. Chắc anh Hùng cũng giận Linh lắm. Giá như gặp Văn "em chã" bây giờ, cô sẽ hét vào mặt hắn: "Đồ tồi tệ, xấu xa. Con trai mà ngồi lê đôi mách". Chẳng hiểu chị Văn đã biết chuyện chưa? Nghĩ đến tình yêu của anh Hùng, cô vẫn thấy có điều gì gòn gợn nhưng những điều Văn "em chã" thêm thắt ton hót với mẹ thì thật tồi tệ. Trách gì mẹ chá héo hắt đi vì âu lo như thế.

Buổi tối, bố vào viện với mẹ, anh Hùng đưa Linh về nhà một lát. Cô đã định đêm nay ngủ cùng mẹ để tỉ tê thêm về chuyện của anh Hùng. Bố cố tỏ ra bình thản như không có chuyện gì nhưng Linh vẫn tinh ý nhận thấy trong ánh mắt của bố một nỗi buồn kín đáo. Cô hiểu trong chuyện này, anh Hùng cũng không thể tìm được sự đồng cảm nơi bố. Vừa đến nhà, anh Hùng đã lao lên gác, để nguyên cả giày, nằm thượt trên giường. Linh mon men kéo ghế ngồi gần. Anh thở dài, rồi quay mặt vào tường:

- Xuống ăn cơm đi, không nguội hết. Anh với bố ăn rồi, bát chưa rửa đâu.

- Em muốn nói chuyện với anh!

Anh hơi cúi, giọng nặng nề:

- Lúc khác. Hôm nay anh mệt quá. Lăn cả ngày ngoài công trường...

Linh vẫn nặng nề:

- Không! Chẳng lẽ anh gọi em về mà lại không chịu nói chuyện với em.

Anh Hùng ngồi bật dậy:

- Chuyện gì nữa? Chẳng lẽ lúc ở ngoài bệnh viện, mẹ còn chưa nói? Mà sao cái thằng béo ị ấy biết. Em kể cho nó nghe phải không?

Linh lí nhí xác nhận:

- Vàng, nhưng không hoàn toàn như thế. Hắn ta thêm chất vào để kể cho mẹ...

Anh Hùng thừ người. Linh biết anh đang rất giận. Cô muốn xin lỗi anh một câu nhưng lưỡi cứng đờ. Biết làm gì để gỡ mọi rắc rối bây giờ? Mãi sau anh Hùng mới dịu lời:

- Em tin làm gì cái thằng béo ấy? Anh cũng đang định thua chuyện chị Vân với bố mẹ. Nhưng không ngờ mẹ biết trước rồi...

- Thế mẹ nói gì với anh?

- Mẹ nổi đóa lên. Mẹ mắng anh. Tìm hiểu mãi anh mới rõ thằng Vân đến thì thật chuyện trò với mẹ. Mẹ không tin Vân là người tử tế...

- Sao anh không thuyết phục mẹ? Rồi dẫn chị ấy đến nhà mình chơi.

Anh Hùng nhăn mặt đau khổ:

- Anh càng thuyết phục, mẹ càng bảo anh đã ăn phải bùa mê thuốc lú rồi. Bố cũng vậy. Mẹ còn bảo anh yêu Vân là tự hạ thấp nhân cách của mình. Cô ấy làm gì nên tội? Hôm trước bà ngoại và dì Lan cũng sang. Dì Lan còn gọi anh là kẻ đi đổ vỏ ốc...

Linh hoang mang:

- Bà ngoại và dì Lan cũng biết chuyện rồi à?

- Tất. Cả dì Phượng, bác Tiến nữa cơ. Người nào cũng đến khuyên anh. Thôi, xuống ăn cơm đi, lát nữa lại vào viện với mẹ. Sáng mai mẹ về rồi. Hôm nay bác sĩ nói mẹ đã ổn định. Chuyện của anh nói sau. Dù sao đi chăng nữa anh cũng không thể bỏ Vân...

Linh lặng nhặng theo sau anh Hùng, nỉ non:

- Anh tính thế nào thì tính, nhưng đừng để mẹ phải vào viện lần nữa. Chờ khi nào mẹ nguôi đã...

Anh Hùng ôm đầu khổ sở.

BẠN BÈ OI!

- Anh cũng có muốn nói nhiều đâu. Nhưng gặp thằng "em chã", anh phải cho nó một bài học.

- Anh định đánh hấn chắc? - Linh lo ngại.

Không ngờ anh Hùng gật đầu:

- Cho nó chừa thói dứng mũi vào chuyện người khác đi. Anh chưa tát thằng ấy thì anh chưa yên.

Linh hoảng hồn túm tay anh:

- Không được! Anh đừng gây sự đánh nhau. Cứ để em nói chuyện với anh ta.

- Em còn chưa chán nói chuyện với cái thằng mặt dày ấy à? Thôi ra ăn cơm đi...

Linh ngồi nhai cơm trệu trạo. Dường như tất cả mọi chuyện chỉ tại cô, chỉ tại một phút lỡ mồm với Văn "em chã". Hơn một tuần không thấy Văn "em chã" lên ký túc xá, Linh đã mừng thầm. Ngờ đâu anh ta lại gây ra vụ này. Cô chỉ hi vọng đêm nay, mình được tâm sự nhiều với mẹ. Biết đâu mẹ sẽ hiểu cô, hiểu anh Hùng hơn?

Buổi tối trong bệnh viện buồn nẫu ruột. Phòng bệnh nào cũng đóng cửa im ỉm vì trời rất lạnh. Mới tám giờ tối, các giường bệnh đã buông màn lạng lẽ. Hai mẹ con Linh nằm nghiêng trên giường bệnh nhân. Cũng may trời lạnh nên không thấy chật chội lắm. Mùi cồn, mùi thuốc sát trùng và một thứ mùi tổng hợp nào đó xộc lên thật khó chịu. Cô khép hờ mi, thì thào:

- Mẹ ơi...

Dường như đoán biết Linh muốn nói chuyện gì, mẹ vỗ nhẹ vào vai cô:

- Thôi, ngủ đi con ạ. Phòng này toàn bệnh nhân, mình phải giữ trật tự cho họ nghỉ chứ.

"Thế nghĩa là mẹ không muốn nói chuyện" Linh nghĩ vậy và nằm im. Nhưng cô không thể không áy náy, băn khoăn về chuyện của anh Hùng. Văn "em chã" đúng là đểu thật. Có lẽ

anh Hùng giận cô lắm. Linh chưa hỏi xem chị Vân đã biết chuyện hay chưa? Nếu biết, chị ấy sẽ nghĩ thế nào? Linh chợt liên tưởng tới mình. Nếu như Hải đưa cô về thăm gia đình, bố mẹ anh không chấp nhận cho anh yêu cô? Nếu cô và Hải cũng phải đối mặt với sự ngăn cấm quyết liệt từ phía gia đình anh? Nghĩ đến đây, Linh lại thấy lo bời bời. Cô chưa gặp gia đình Hải lần nào, dù đã mấy lần anh đề nghị đưa cô về ra mắt. Hải bảo anh đã kể với gia đình về cô. Bố mẹ anh vui lắm. Nhưng biết đâu... Cô cựa quậy rồi ngồi dậy:

- Mẹ ơi, con ra ngoài một lát...

Mẹ nắm tay Linh:

- Buổi tối ở đây cũng không an toàn lắm đâu. Con nằm đây, cố ngủ đi...

Linh lại ngoan ngoãn nằm xuống. Cô nghĩ lan man mọi chuyện, nhiều nhất vẫn là về Văn "em chã". Gương mặt nung núc thịt của hắn với nụ cười đều đều cứ hiện lên ám ảnh. Chị Lành cũng bảo hắn là con người đáng sợ. Văn "em chã" chưa làm gì ảnh hưởng đến Linh ngoài những bức mình thường nhật nhưng bây giờ hắn đã gây ra chuyện tày trời với anh Hùng. Sau này, biết đâu hắn lại dựng lên chuyện gì nữa? Mãi tận nửa đêm, Linh vẫn chưa ngủ được...

Hôm sau, anh Hùng và bố đến từ rất sớm để dọn đồ. Nhìn nét mặt cố làm ra vẻ bình thản của anh, Linh hiểu anh cũng đang khổ tâm lắm. Trong lúc chờ bố đi làm thủ tục xuất viện, Linh kéo anh ra đầu hành lang, hỏi:

- Đêm qua anh không ngủ à?

Anh Hùng cố nặn ra một nụ cười:

- Mày thành bảo mẫu của anh rồi à?

Linh cắn môi, mi mắt đã rơm rớm. Chắc anh Hùng giận lắm nên mới có kiểu đối đáp thế này. Có thể anh không còn tin cô nữa. Nghĩ đến đây, chỉ chút nữa là Linh òa khóc. Thấy mắt em gái đang ầng àng nước, anh Hùng dịu giọng:

BẠN BÈ OI!

- Tại em hay hỏi vớ vẩn. Coi như không có chuyện gì đi. Hôm nay lên trường thôi, mẹ khỏe rồi. Đang thực tập, nghỉ nhiều không tốt đâu.

Linh nắm tay anh, nghiêm giọng:

- Nhưng anh phải hứa với em là sẽ thật bình tĩnh cơ. Kể cả khi gặp Văn "em chả". Anh đừng làm tất cả tội tộ thêm. Rồi có thể mẹ sẽ hiểu...

Anh Hùng lại cười nhếch mép:

- Anh hy vọng thế!

Mẹ vừa về, anh Hùng lại xách xe đi. Anh bảo: "Con đang chỉ đạo thi công sân chơi cho trẻ con. Gấp lắm". Nhìn anh hồi hả, Linh hiểu công việc chỉ là cái cớ. Tự dưng cô thấy sợ. Cô lên trường rồi, nhà còn có ba người, lại bất đồng quan điểm thế thì sẽ ra sao? Mẹ và bố thì cương quyết, còn anh Hùng lại khẳng khái bảo vệ tình yêu. Linh không biết nên đứng hẳn về phía ai bây giờ. Kể ra ai cũng là người có lý. Ăn trưa xong, cô thu xếp đồ đạc lên trường, anh Hùng vẫn chưa về. Mẹ tiễn cô ra cổng, buồn buồn bảo:

- Con cố mà thực tập cho tốt. Đừng lo gì cả.

Linh cúi đầu "vâng" khẽ rồi đi. Cô định ở nhà thêm một hai ngày nữa, rồi đạp xe đến chỗ Mai. Cô muốn chia sẻ chuyện này với nó, thậm chí muốn gặp chị Vân, dù trong đầu vẫn chưa biết mình phải nói với Vân những gì. Nhưng, suy nghĩ thêm chút nữa, cô lại quyết định lên trường. Ngồi trên ô tô rồi, Linh vẫn mang cảm giác của kẻ chạy trốn. Từ nhỏ, cô chưa bao giờ phải sống trong trạng thái đó...

Vừa ở trường thực tập về đến ký túc, Linh đã thấy Văn "em chả" đứng dưới sân nhà A6, trên tay là một bó hồng ngồn ngộn. Cảm giác bực bội chột bùng lên. Hôm nay, lớp cô thực tập quá mất trật tự bởi trò lấy băng keo dán đuôi nhau của mấy tên con trai quý sự. Đã thế, lúc về xe của cô còn bị xì hơi.

Thật thiếu đất xe một quãng mới tìm được hàng sửa. Lũ học trò lại cứ chào ran ran hai bên đường. Đi qua công viên Thủ Lệ, cô đã cố gắng đạp xe thật chậm để trút bỏ hết bức dọc. Thế mà về đây còn nhìn thấy Văn "em chã". Từ hôm mẹ ốm, cô chưa gặp hắn. Cô nghĩ sẽ có lúc chủ động mời Văn đến để nói chuyện đàng hoàng. Cô sẽ làm rõ trắng đen về vụ hắn ton hót với mẹ cô chuyện của anh Hùng. Trong đầu cô còn sắp xếp cả những điều cần nói với Văn. Nhưng bây giờ nhìn thấy hắn, Linh thấy tất cả bay biến sạch, chỉ còn lại nỗi căm giận. Văn "em chã" trông thấy Linh thì xun xoe chạy lại:

- Anh chờ một tiếng rồi! Sao về muộn thế?

- Chờ làm gì? Anh về đi. Tối nay đến đây tôi có chuyện muốn nói. Còn bây giờ tôi đang mệt.

Linh cảm cúi bước. Được vài bậc cầu thang ngoảnh lại thấy Văn leo đèo theo, cô rên lên:

- Anh về đi cho tôi thở với. Mười hai giờ trưa rồi, cả phòng còn phải ăn, ngủ, anh hiểu không?

Rồi cô chạy một mạch lên tầng bốn, dừng lại thở hổn hển một hồi mới bước vào phòng. Phòng vắng teo. Ba đứa đang trùm chăn ngủ kỹ. Lũ còn lại chắc đi ăn hoặc đi đến trường cho kịp tiết dạy chiều đầu tiên. Thấy động cửa, Hoa choàng dậy, ló đầu ra, rồi lại dúi vào chăn ngủ tiếp. Linh buông cặp, ngồi thừ người dưới giường Lan Anh. Cô thấy quá mệt mỏi và không muốn làm bất cứ việc gì nữa, kể cả việc xuống bốn tầng cầu thang để mua một cặp lòng com. Nghĩ ngợi một lát, cô trèo lên giường mình, cởi áo khoác và tung chăn nằm xuống. Cô muốn thả lỏng hoàn toàn...

Buổi tối, Văn "em chã" đến thật. Hắn ních mình trong bộ comple cứng ngắc, đen sì. Cái Lê cứ toang toác gào: "Trông anh Văn y như là chú rể ấy. Chỉ thiếu có bông hoa cài áo nữa thôi". Văn cười tít mắt nhìn Linh. Linh nhìn sang Hoa như phân trần. Lúc chiều đi ăn com, Hoa bảo: "Tối nay xuống căng tin ngồi với tao nhé". Cô đã gật đầu. Chắc chắn Hoa có điều gì

đó muốn giải bày. Thời gian gần đây, nó và anh Trung cũng đang có vài trục trặc nho nhỏ nhưng hình như không quá hệ trọng. Cả phòng biết chuyện nhưng không quá để ý. Sau chuyện của chị Lành với Lan Anh, dường như mỗi cá nhân trong phòng sống co mình lại hơn. Linh không hiểu vì sao lại thế, nhưng cô thấy chính mình cũng bớt sôi nổi và chan hòa với bạn bè. Hay tại thời gian này bận bịu quá, đứa nào cũng bị cuốn vào một núi công việc và những âu lo ở trường thực tập nên không thể sống hết mình với nhau như trước?

Cô quay sang Văn:

- Mình xuống dưới kia nói chuyện.

Cả phòng kinh ngạc nhìn nhau. Đây là lần đầu tiên Linh chủ động đi chơi với Văn. Không hiểu có sự kiện gì mà lạ thế? Lê hơi rất âu lo:

- Hay là nó lại chuyển sang thích lão Văn?

Thủy lùn trề môi:

- Mà điên à? Nó yêu anh Hải như mày yêu lão Vinh ấy. Bố bảo bỏ cũng không bỏ đâu.

Lê cười hì hì:

- Tao thì thế, nhưng biết đâu cái Linh nó lại...

Linh đi nhanh. Văn lút cút theo sau. Cô muốn dứt điểm chuyện với Văn càng nhanh càng tốt. Có lẽ Văn cũng ngạc nhiên khi cô chọn góc quán khá vắng. Chưa để Văn kịp nói gì, cô đã gọi hai ly cà phê đen không đường. Văn trở mặt:

- Em uống làm sao được?

- Vì sao? - Linh nhìn xoáy vào Văn.

Văn cười như để lấy lòng:

- Đáng lắm, để anh đổi ca cao nhé!

- Không cần. Có đáng bằng chuyện tôi sắp nói không?

Linh cũng không ngờ rằng mình có thể lạnh lùng và dứt khoát đến thế. Có vẻ Văn ngạc nhiên thực sự. Linh không thèm nhìn mặt nhưng lại rất để ý đến giọng thảng thốt của

hắn.

- Có chuyện gì hở em?

Hai phin cà phê được mang ra. Cô nhả từng chữ một, chậm rãi:

- Tôi muốn nói về chuyện của anh Hùng. Ai khiến anh mách lẻo mẹ tôi về chuyện anh Hùng yêu chị Vân? Ai xui anh thêm bớt, điêu ngoa thế?

Văn "em chã" bật lên như lò xo:

- Thì ra là chuyện ấy? Anh...

Linh vẫn không ngẩng lên:

- Anh ngồi xuống, kéo thiên hạ đổ xô đến bây giờ. Anh lợi lộc gì trong chuyện này? Mà tôi hỏi thật, ai bảo anh rằng chị Vân hư hỏng thế này, lẳng lơ thế kia? Anh biết chị ấy từ bao giờ?

Văn "em chã" phẫn nộ:

- Sao em lại trách anh? Thì chính em kể, than thở với anh rằng không muốn anh Hùng yêu chị ta. Anh đã bảo anh sẽ tìm cách giúp em...

Tự dưng Linh thấy cổ họng mình đắng nghét, dù cô chưa nhấp chút cà phê nào. Văn "em chã" được đà lấn tới:

- Anh chỉ giúp em thôi, thế mà em lại...

Linh to tiếng:

- Tôi khiến anh giúp bằng cách đe hèn ấy à? Tôi muốn nói với anh rằng, anh đều hơn tôi tưởng rất nhiều. Từ giờ đừng bao giờ anh đến nhà tôi, đến phòng tôi nữa. Và anh cũng đừng giở cái trò "buôn dưa lê" ấy ra với ai...

Văn "em chã" còn đang ngẩn tò te thì Linh đã đứng dậy ra về. Đến chân cầu thang, cô mới tự hỏi không hiểu Văn "em chã" có nhớ trả tiền cà phê không. Cô thấy như vừa trút được gánh nặng. Thấy Linh đẩy cửa vào, Thủy lùn hỏi băng quơ một câu "Sao lâu thế" cho có chuyện rồi lại chúi mũi vào sách. Tự nhiên

Linh ước được vô tư như Thủy. Gần bốn năm ở chung phòng, chưa lần nào cô thấy Thủy phải khóc vì bất cứ chuyện gì. Những lúc nó nhăn nhó khổ sở nhất là những lúc trót quên một từ tiếng Anh nào đấy. Có vẻ Thủy chẳng bận tâm đến bất cứ điều gì ngoài sách vở. Như thế không hiểu có tốt không?

Tổng kết một tháng rưỡi thực tập, cả phòng hò nhau liên hoan, dù đứa nào cũng đang bận bù đầu vì một đồng tài liệu làm luận văn. Cả phòng đều đạt điểm thực tập loại giỏi và đứa nào cũng bị sút cân. Cả Lan Anh và chị Lành đều về phòng, nhưng chị Lành chỉ loanh quanh có nửa ngày rồi lại đi, ai giữ cũng không được. Nói đến chuyện liên hoan, chị bảo: "Ừ, cứ liên hoan đi. Nhưng có khi chị không có mặt đâu. Chị về nhà để còn viết luận văn cho kịp. Đã được chữ nào đâu, thầy lại giục nhiều...". Không giữ được chị, khí thế trong phòng có vẻ giảm đi. Lê hói cứ toang toác: "Bà Lành cũng cố chấp quá, mất cả vui". Lan Anh cứ bần thần ngồi ở xó giường, đến lúc được phân công chịu trách nhiệm mượn xoong nồi mới nháy dưng lên: "Tao biết mượn ở đâu được? Cứ ra quán là xong, nấu nướng lịch kịch lắm". Oanh lại gào lên: "Không được. Mà chạy sang nhà thầy Bình ấy, nhà thầy khối xoong nồi. Ra quán thì còn gọi gì là liên hoan". Khâu bàn bạc mất đứt gần một tiếng đồng hồ, đủ các món sơn hào hải vị được đưa ra để trưng cầu ý dân. Cuối cùng kết luận lại ở món bình dân nhất, dễ làm nhất là bún sườn. Đã tạm ổn thì tự nhiên Lê hói lại khởi ra: "Thế chúng mày có uống bia không?". Cả phòng lại ào ào mỗi người một ý. Linh ngần ngại: "Uống làm sao được...", nhưng Xuân và Lê lại rất hăng, đòi mua cả rượu vang. Thực đơn lại được nối thêm hai món là năm lít bia và hai chai rượu vang. Bàn bạc xong tất cả ào ào mỗi đứa một việc. Lê lôi Linh và Thủy lùn ra chợ, vừa đi vừa bô bô: "Tao mà là bà Lành thì chẳng việc gì tao phải tránh mặt cái Lan Anh. Nó không tránh mặt mình thì thôi. Mình có lỗi gì?"

... Hì hục nấu nướng suốt gần một tiếng đồng hồ, cả phòng đã có món bún sườn bung và chả nem rán. Không có mâm nên bát đĩa được bày hết dưới nền nhà. Lê ngồi cắt nem, lát lát lại ré lên: "Không được nếm" mỗi khi có đứa nào đó đi qua thò tay bốc một miếng. Không khí nhộn nhịp hẳn. Lan Anh và Thủy ngồi rửa rau sống, chẳng hiểu ma xui quỷ khiến thế nào Thủy lại buột miệng bảo: "Ờ, giá hôm nay có cả chị Lành thì phòng mình đủ cả". Lan Anh cứ tảng lờ, vờ như không nghe thấy. Lúc ăn, Oanh trịnh trọng khui chai rượu vang, tuyên bố: "Uống rượu trước, uống bia sau. Mỗi đứa phải uống tối thiểu là một ngụm". Hoa giấy náy: "Thôi, ai uống được thì uống, đừng ép". Lê hùng hồn đứng lên: "Không được, phải uống chứ. Máy khi phòng mình liên hoan. Từ giờ đến lúc ra trường chắc chỉ được liên hoan lần nữa thôi đấy. Phải uống". Rồi nó dúm cho Oanh chiếc cốc Liên Xô to tướng: "Đừng có rót vào chén, rót vào cốc đây này, rồi chuyển tay nhau uống kiểu vòng tròn ấy". Cốc rượu được rót ra, chưa kịp uống thì có tiếng ới ới gọi từ tầng một: "Lan Anh phòng 418 xuống nghe điện thoại". Lan Anh hốt hải đi ngay. Oanh hạ cốc, bảo: "Chờ nó tí". Thế nhưng mười phút trôi qua vẫn chưa thấy Lan Anh trở lại, sốt ruột quá Lê hói giục ầm lên: "Thôi, cứ ăn đi. Chắc lại lão Hoàng. Chuyện trò gì mà lâu thế không biết. Oanh, đưa rượu đây". Lê gương mẫu, uống trước một ngụm, mặt tỉnh bơ: "Rượu này còn nhẹ hơn bia ấy mà. Ngọt lắm". Chuyển tay nhau vừa được hai vòng thì chai rượu hết nhãn. Oanh lại nhanh nhẩu cầm chai thứ hai, Linh ngần ngại: "Thế thôi. Đừng uống nữa. Chai ấy để lại". Có lẽ chưa uống rượu bao giờ nên mặt Thủy lùn bắt đầu đỏ lựng lên. Cô nàng giành chai rượu từ tay Oanh, vói tay đút tót vào gằm giường: "Ừ. Thế thôi. Còn cả lũ bia kia kia". Cả phòng ào ào ăn uống. Vẫn chưa thấy Lan Anh về. Linh buông bát: "Hay để tao chạy xuống gọi nó?". Oanh lắc đầu: "Kệ nó. Nghe xong nó sẽ lên". Vừa lúc ấy Lan Anh bước vào. Lê vừa gào lên: "Nghe điện gì mà lâu thế" đã vội im bặt bởi mắt Lan Anh đang mọng nước. Nó chỉ kịp nghen ngào: "Cả phòng cứ tự nhiên. Tớ không ăn đâu" là lao vào giường nằm, òa lên

nước nở. Cả mười đứa ngơ ngác buông bát đũa, nhìn nhau rồi nhìn Lan Anh. Linh lên giường, vỗ về: "Mày làm sao thế? Ai gọi điện đấy? Có phải bố mẹ không?". Lan Anh không trả lời, cứ khóc như mưa, mặt vùi trong gối. Cả lũ còn lại xúm quanh giường, mỗi đứa hỏi một câu, câu kính có, âu lo có. Lê Lắm bầm: "Chán thật. Đạo này phòng mình hơi một tí thì có người khóc". Kiên nhân dỗi dành mãi mà Lan Anh không nín, Linh đành đứng lên, nói khe: "Thôi, kệ nó. Tụi mình ra ăn tiếp đi. Khóc chán rồi nó thôi". Tất cả lại lục tục về chỗ, cầm bát đũa, nhưng khí thế ăn uống đã bay biến sạch. Những cốc bia nằm chỏng chơ chẳng đứa nào buồn động đến. Thủy lùn buột miệng rên rầm: "Ăn liên hoan mà cứ như là ăn cỗ đám ma ấy. Tao chẳng muốn nuốt nữa". Bữa liên hoan kết thúc sớm hơn dự định rất nhiều. Thức ăn còn thừa phải đến hai phần ba.

Tối thứ bảy, Hải đến phòng Linh từ rất sớm. Anh bảo đi nhờ được xe máy của một người bạn nên không phải chờ ô tô. Linh đánh rơi cả chiếc ca mức nước khi nghe tiếng Hải, dù cô biết trước là tuần này anh sẽ đến. Lần nào gặp nhau, cô cũng thấy mình luống cuống như thế. Lần này Hải có vẻ gầy hơn trước. Linh gặng mãi anh mới thú nhận là mình vừa bị cảm lạnh tuần trước, phải nằm trạm xá mất ba hôm. Cô giận dỗi: "Thế mà cũng phải giấu em. Em hiểu rồi, mấy lần em gọi điện lên không gặp anh là lúc anh phải nằm trạm xá chứ gì?". Hải xuê xoa: "Ôm vợ vẫn thôi. Mà anh khỏi rồi còn gì".

Tối, hai đứa đi dạo trong khuôn viên ký túc. Tìm mãi mới được một chiếc ghế đá còn trống. Hải kéo Linh ngồi xuống rồi ôm cô thật chặt. Linh xấu hổ cúi mặt. Yêu nhau nhưng mỗi lần gặp, cô chỉ toàn cùng Hải đi loanh quanh thế này. Cả khu vực trường, chẳng có chỗ nào khác giành cho những cặp yêu nhau ngoài khuôn viên đèn cao áp sáng trưng này. Hải đã liêu lĩnh hôn Linh ở những góc khuất có thể: chân cầu thang, sau gốc cây, đầu nhà xe...

Chia tay Hải ở cổng ký túc, Linh chạy nhanh lên phòng.

sơ cửa cầu thang đóng. Hơn ba tiếng bên nhau trôi vèo qua thật nhanh. Về đến cửa phòng đã thấy Thủy lùn và Oanh đứng cười nhả nhở. Linh chợt dạ: "Chúng mày cười cái gì thế?". Oanh hí hửng: "Hôm nay tao đã đầu độc cái Thủy!". Cô ngơ ngác: "Đầu độc cái gì?". Thủy hí hí: "Nó bắt tao xem phim tâm lý xã hội. Nhưng chán quá, chỉ có hình, không có tiếng. Linh chợt hiểu. Cô nhìn nhanh xuống khuôn viên. Chỗ cô và Hải vừa ngồi lại ở vị trí dễ quan sát nhất từ cửa phòng. Linh lao đến đấm Oanh "Á à... lữ đểu". Oanh cười rũ ra: "Xin thể là chúng tao chẳng nhìn thấy gì cả". Thủy đế theo: "Ngoài mấy cú hôn nhau rất ngoạn mục. Nhìn tụi mày, tao bắt đầu thích yêu rồi đấy!". Hai đứa kia hí hửng kéo nhau vào phòng. Linh còn đứng lại ngoài hành lang rất lâu. Liệu giờ Hải của cô đã về đến nhà trọ của bạn anh chưa? Lúc này, đêm mới thực sự về trong ký túc. Điện cao áp dưới sân còn sáng, nhưng đường đi lối lại vắng hoe. Mọi âm thanh lắng lại, chỉ còn tiếng ghi ta bập bùng văng ra từ đâu đó. Linh quay đầu nhìn vào phòng, mấy giường đã buông màn kín mít. Hoa ngồi thừ người trước cuốn sổ - chắc là nhật ký. Còn Lan Anh lại đi đâu đó chưa về. Giờ này chưa về thì chắc hẳn nó vắng cả đêm luôn, vì cổng ký túc đã khóa rồi. Dạo này Lan Anh hay đi vắng qua đêm. Có hỏi thì cô nàng nói là ra nhà bác ở. Cái Lê thì thảo: "Hay từ đó đi đâu với lão Hoàng" nhưng chính Linh lại gạt đi. Từ trước tới nay, đã bao giờ Lan Anh yêu đến lú lẫn như thế đâu. Lê vẫn tỏ vẻ không tin... Linh trở vào phòng. Thủy lùn đã ngồi dí mũi vào sách, miệng lầm bầm như phù thủy niệm chú. Linh mắc màn nhưng chưa muốn ngủ. Cô còn nghĩ về Hải thật nhiều...

Viết đến dòng cuối cùng của luận văn, Linh thở phào nhẹ nhõm mang đến nộp thầy. Thầy ngạc nhiên hỏi: "Sao nhanh thế? Lại làm qua quýt, phải không?". Cô trố mắt: "Không ạ! Thầy xem giúp em xem có còn phải sửa chỗ nào không?". Thầy Du hướng dẫn Linh làm luận văn nổi tiếng là nghiêm khắc và nghiêm túc. Chỉ một sơ xuất nhỏ cũng khiến thầy phạt ý. Thầy đã giao việc, hẹn ngày mà bị trễ, thế nào sinh viên cũng bị phê bình gay gắt. Thầy thường bảo: "Ai không có

trách nhiệm với công việc thì đó chính là người vô trách nhiệm với cuộc sống và tương lai của mình. Đó là người bỏ đi. Biết tính thầy nên Linh không dám lơ mơ như tụi trong phòng. Chúng nó có thể chơi dài trong lúc làm luận văn, để những ngày cuối lại cuống cuống ghi ghi chép chép. Khi Oanh hỏi "Xong đề cương bước hai chưa?" Linh bảo đã hoàn thành luận văn, chẳng đứa nào chịu tin. Đến khi nhìn xấp giấy A4 dày cộp, chi chít chữ viết tay của Linh, đứa nào đứa nấy đều lè lưỡi, ré lên: "Sao mà mày làm nhanh thế?". Lê bảo: "Thầy Du ộp mày quá ộp trâu cày. Giữa tháng 6 mới bảo vệ luận văn, giờ đã viết xong, thế hai tháng còn lại mày định làm gì?". Linh tư lự "Tao về nhà. Có nhiều việc ở nhà lắm". Tưởng nói chơi, ai ngờ cô phải về thật, về nhà ngay sau cú điện thoại đầy nước mắt của mẹ: "Con ơi, anh Hùng con bỏ việc, đi Tây Nguyên rồi". Linh hoảng hồn, chẳng kịp hỏi mẹ xem có chuyện gì xảy ra. Cô đến xin phép thầy Du rồi quáng quàng về phòng xếp đồ. Đang thương lượng với Hoa, nhờ nó đưa ra bến xe thì may sao Xuân lại lò dò đến phòng. Anh bảo "Có đợt công tác ở Thái Bình. Thế em có muốn về nhà không?". Linh rối rít đi ngay. Trên xe, Xuân hỏi: "Chuyện tình yêu dạo này thế nào rồi". Linh lơ đãng "Tình yêu nào ạ?". Kỳ thực cô đang rối ruột bởi chuyện ở nhà. Thấy thái độ lạ lùng của Linh, Xuân gặng mãi. Cô ngập ngừng một lát rồi cũng kể. Xuân nghe nhưng im lặng. Mãi một lúc lâu sau anh mới khe khẽ: "Chắc cũng chẳng đáng lo như em nghĩ đâu. Đừng cuống quá". Linh chỉ biết thở dài.

Anh Hùng vào Tây Nguyên thật nhưng không phải anh bỏ việc mà chỉ xin phép nghỉ một thời gian. Mọi chuyện rắc rối vẫn xoay quanh tình yêu của anh và chị Vân. Bố mẹ thuyết phục, khuyên răn, đe nẹt anh Hùng, bắt anh bỏ chị Vân không được, mẹ bèn dùng "hạ sách" là gọi chị Vân đến nhà nói chuyện. Rồi sau câu chuyện ấy, chính chị Vân là người chủ động chia tay với anh Hùng. Chỉ bỏ làm may, đưa mẹ và con bé Hoa vào tận trong Tây Nguyên, nơi có chú bác họ hàng gì đó, để tìm kế sinh nhai. Anh Hùng như người phát rồ. Anh chỉ hỏi mẹ đúng một câu: "Mẹ đã gặp Vân nói chuyện phải không?". Mẹ "ừ". Anh

không hỏi gì thêm, cứ lặng lẽ thu xếp công việc rồi một hôm đột ngột thông báo: "Con vào Tây Nguyên. Con đã xin nghỉ ở cơ quan rồi. Con phải tìm bằng được Vân đưa cô ấy ra ngoài này. Con xin lỗi bố mẹ, nhưng con chỉ yêu cô ấy". Thế là anh đi. Mẹ khóc ầm lên, nhưng không giữ được anh. Linh về, mẹ kể lại mà vẫn còn khóc. Cô buồn buồn hỏi: "Thế mẹ nói với chị Vân những gì? Có gay gắt không? Chị ấy cũng có lỗi gì đâu. Anh Hùng nhà mình yêu chị ấy chứ". Mẹ lau nước mắt: "Gay gắt gì đâu. Mẹ chỉ phân tích cho nó hiểu rằng thằng Hùng nhà mình còn tương lai, không hợp với nó. Với lại... - Mẹ ngập ngừng một lát - Rồi nó hỏi: "Thế cháu phải làm gì?". Mẹ chỉ bảo: "Cháu hãy chủ động xa thằng Hùng ra. Cô biết ơn cháu lắm". Linh cau mày: "Sao mẹ lại làm thế?". Giọng mẹ nghe thật náo lòng: "Lại đến lượt con về để cật vấn mẹ phải không? Hay mẹ già rồi, làm gì cũng sai? Bố mẹ lúc nào cũng chỉ muốn tốt cho anh em chúng mày". Linh hiểu rằng mình không nên nói gì thêm vào lúc này, đợi cho mẹ nguôi ngoai đã. Cô lên phòng anh Hùng lục tìm chìa khóa mở ngăn bàn, và cô đã thấy lá thư mới nhất của chị Vân chỉ vắn vện bốn chữ "Anh đừng tìm em". Chắc anh Hùng đau khổ lắm. Cô hiểu tính anh, không bao giờ thay đổi, đã quyết làm là làm bằng được. Chẳng biết anh đã tìm được chị Vân chưa? Mẹ xin nghỉ dạy mấy ngày, lấy lý do là ốm. Ngày nào mẹ cũng ngồi trực bên máy điện thoại, chắc mong anh Hùng gọi về. Lần nào chuông reo, mẹ cũng như vồ lấy máy rồi lần nào cũng đầy thất vọng. Mẹ hốc hác đi nhiều, còn bố lặng lẽ như cái bóng. Linh sợ những buổi tối mẹ ra ban công ngồi khóc thầm, bố bất động bên bàn làm việc. Cuốn giáo án của bố vẫn mở, tay bố vẫn cầm cây bút, nhưng rõ ràng ông đang nghĩ đi đâu. Linh hét ra lại vào làm lui, chỉ một tiếng động khẽ cũng khiến cô giật mình. Cô lại thấy giận anh Hùng. Chị Vân đi, có đáng cho anh bỏ việc đi tìm không? Còn gia đình thế nào, chắc anh chẳng may may nghĩ đến, nên mới không gọi điện về. Lẽ ra trước lúc đi, anh phải báo cho cô một tiếng, đằng này... Từ xưa tới giờ, anh luôn bộc bạch với Linh mọi chuyện. Hay giờ

đây anh sợ cô về hòa với bố mẹ, chống lại anh và chị Vân. Cứ lần thần nghĩ ngợi thế, đôi lúc Linh cũng thấy nhẹ lòng. Chiều nay, ăn cơm xong, bố đột ngột đề nghị: "Lát nữa, con đi với bố được không?". Linh ngơ ngác: "Đi đâu hả bố?". "Đi chơi thôi". Cô nghi ngờ: "Đi chơi? Sao tự dưng bố lại rủ con đi chơi?". Bố chậm rãi: "Để bố con mình nói chuyện". Linh cảm nhận thấy tầm quan trọng của câu chuyện nên chuẩn bị đi ngay. Cô hỏi: "Bố có uống cà phê không, để con đưa bố đến quán cà phê tụi con hay vào". Bố ừ hử: "Đâu cũng được. Quán nào vắng và yên tĩnh càng tốt". Hai bố con chọn một bàn nhỏ quay ra mặt hồ lung linh ánh đèn. Bố mở lời khó khăn: "Con có biết bố định nói gì không?". Linh rụt rè: "Chuyện anh Hùng à?". "Ừ, và cả con nữa". Cô giật mình: "Con thì có chuyện gì đâu bố?". Bố xòe lửa châm điếu thuốc. Linh lại ngạc nhiên. Bố có hút thuốc lá đâu? Tại sao hôm nay... Bố bảo: "Thói quen hút thuốc của bố có từ thời ở chiến trường. Từ ngày đứng trên bục giảng, bố không hút thuốc nữa. Chỉ khi có chuyện gì căng thẳng...". Sợ bố lại lan man sang chuyện khác, Linh vội vã quay về chủ đề chính của câu chuyện: "Bố có giận anh Hùng không?". "Giận à? Bố muốn hôm nay nói chuyện nhiều với con cũng vì lẽ đó. Hình như các con và bố mẹ chưa thực sự hiểu nhau. Nhà mình có bốn người, nhưng chia làm hai thế hệ. Các con không còn nhỏ nữa. Hồi anh Hùng con mới sáu tuổi, tính nết cẩn thận như con gái, làm việc gì cũng hỏi trước hỏi sau, bắt bố mẹ chỉ dẫn tỉ mỉ. Có lần bố đang soạn bài, anh con đứng cạnh hỏi nhiều quá, bố cáu, quát: "Sao cái gì con cũng hỏi thế? Cứ tự làm đi xem nào". Bị quát bất ngờ, anh con khóc òa. Bây giờ, có những việc các con tự làm, tự quyết định, không cần hỏi ý kiến bố mẹ hoặc không nghe theo sự "chỉ đạo" của bố mẹ, thì bố mẹ lại thấy bất ngờ, hẫng hụt quá. Bố chợt nhận ra nghịch lý: khi các con còn bé, bố mẹ muốn các con tự lập, trưởng thành; khi các con trưởng thành, bố mẹ lại muốn các con luôn tuân theo mọi sắp đặt của mình. Con cũng ủng hộ anh con trong chuyện tình cảm có phải không?". Bị bố hỏi bất ngờ, Linh túng túng: "Cũng không hẳn thế, bố ạ. Nhưng

con nghĩ...'. Bố nhìn Linh, khuyến khích: 'Con cứ nói đi. Hôm nay bố rất muốn nghe con nói hết mọi điều. Bố cũng thấy mình có lỗi, bởi có lẽ từ lâu rồi, bố ít lắng nghe tâm sự của các con'. Được bố động viên, Linh thành thật: 'Bố đừng nói thế! Bố mẹ chẳng có lỗi gì đâu! Anh em con làm bố mẹ phải lo nghĩ nhiều, nhưng theo con, bố mẹ quá cứng rắn và khắt khe với anh Hùng, chị Vân. Mới đầu, biết chuyện, con cũng buồn và thất vọng. Chị Vân không được toàn vẹn như điều con muốn có ở người yêu anh Hùng. Nhưng rồi con lại nhận ra họ yêu nhau thực sự. Như thế đâu phải là có lỗi hả bố? Bố đã gặp chị Vân chưa?'. Bố lắc đầu: 'Chưa, bố chỉ nghe qua lời mẹ con'. Linh sôi nổi hẳn: 'Đấy, lẽ ra bố và mẹ phải tiếp xúc với chị ấy trước khi ra quyết định ngăn cấm anh Hùng. Bố ạ, thực ra nghĩ về tình yêu của anh Hùng với chị Vân, con vẫn thấy có gì gòn gợn. Con không thể mang tâm trạng thoải mái, vui vẻ được. Nhưng làm sao mà cấm anh ấy yêu được? Riêng chuyện anh Hùng bỏ đi tìm chị Vân đã bộc lộ rõ rằng anh rất yêu chị ấy'. 'Yêu hay nó tìm cách chống lại bố mẹ hả con?'. Linh mở to mắt nhìn bố: 'Bố mẹ nghĩ thế thật à?'. Bố cô ngáp ngừng: 'Bố không biết nữa. Có điều... đúng là bố chưa hiểu hết các con. Hôm nay bố còn muốn nói với con chuyện nữa, cậu Hải bạn con ấy mà... Chắc con cũng giận bố mẹ. Điều duy nhất khiến bố mẹ ngần ngại là cậu ta ở quá xa. Rồi sau này con ra trường sẽ thế nào? Nhân tiện có chuyện của anh Hùng con, bố hiểu, không thể lấy quyền làm cha mẹ mà ngăn cản các con. Có điều bố vẫn chưa rõ lắm về cậu ta...'. Bao nhiêu hồi hộp đang nghẹt trong tim tan dần, Linh hít một hơi thật sâu rồi từ từ thở ra. Có đúng là bố nghĩ thế không? Có lẽ nào mọi chuyện được giải quyết một cách chóng vánh, êm xuôi thế? Hải ơi, nỗi lo của chúng mình đã trở thành mây khói. Không muốn bố thấy rõ nét mặt hân hoan của mình, Linh vội quay đi ngắm cảnh xung quanh, trong lòng đang len lỏi một niềm vui. Bố đang quấy thìa canh trong cốc cà phê. Linh quay lại, toan ngăn bố đừng uống nhiều, kéo mất ngủ, cô bỗng dừng lại trước dáng ngồi, nét mặt như đau

khổ của ông. Cô lắp bắp: "Bố... bố vẫn buồn vì mọi chuyện phải không?". Không hẳn là buồn, nhưng bố thấy rõ là các con đã ra khỏi vòng tay của bố mẹ. Dù điều đó có ý nghĩa tích cực đi chăng nữa, bố vẫn hụt hẫng. Mai sau, ở vào tuổi bố mẹ bây giờ, anh em các con sẽ hiểu". Linh cầm tay bố và tự dưng cô muốn khóc. Mai sau, anh em cô vào tuổi bố mẹ bây giờ thì tất cả những gì của ngày hôm nay sẽ ra sao? Bố mẹ lúc bấy giờ sẽ ra sao? Linh chợt thấy thương bố mẹ da diết. Nếu con gái mình sau này cũng khăng khăng đòi yêu một anh chàng tận xứ xa xôi, chấp nhận rời bỏ thật xa ngôi nhà của bố mẹ... Linh sợ mình sẽ khóc mất. Cô giục bố ra về kèm một lời an ủi lửng lơ: "Bố mẹ đừng lo..."

Anh Hùng về, đột ngột như hôm tuyên bố ra đi, mặt tươi hơn hớn. Nhìn bộ dạng ấy, Linh đoán chắc anh đã lòi được chị Vân về. Mẹ nói dối: "Sao anh không đi luôn đi, còn mò về làm gì?". Anh cười hì hì: "Thôi mẹ! Mẹ vẫn giận con à? Thế bây giờ con phải làm gì cho mẹ hết giận? Mẹ bắt con quỳ cả ngày cũng được, mẹ bắt con phải nằm sấp cho mẹ đánh đòn như ngày xưa cũng được. Bây giờ con xin chịu cả roi mây lẫn roi tre". Mẹ phì cười "Chỉ được cái dẻo mồm. Nhìn có khác gì thổ phỉ không? Con Linh đi đun cho anh nồi nước tắm". Rồi mẹ cầm làn ra cổng. Chắc mẹ lại đi chợ, mua cái gì về nấu cho anh. Đợi mẹ đi khuất, anh Hùng tót ngay xuống bếp: "Mày về bao giờ thế? Ở nhà, bố mẹ có nói gì anh không?" Linh cố làm ra vẻ dăm dăng: "Nói gì? Anh thì ai dám nói gì? Tự nhiên lại gây ra biết bao là chuyện". Anh Hùng véo tai Linh rõ đau: "Vớ vẩn. Mày biết gì? Lại còn định lên lớp anh mày". Linh cong môi: "Không biết gì... Hôm nọ em vừa nói chuyện người lớn với bố đấy". Tự dưng anh Hùng trở nên nghiêm túc: "Chuyện gì?". "Thì còn chuyện gì vào đây nữa". Nét mặt anh thoáng chút căng thẳng. Anh

hỏi dồn: "Thế hả? Thế bố nói gì? Cả mẹ nữa? Bố mẹ bức lắm phải không?". Linh tủm tỉm: "Không biết. Chưa thấy qua đâu mà cứ tra khảo hết chuyện nọ đến chuyện kia. lại còn phải đun nước tắm phục vụ nữa chứ. Anh định mua chuyện bí mật này bằng cái gì". Anh Hùng tươi ngay nét mặt: "Tiền là cùng chứ gì? Đúng là cô giáo có bản chất... con buôn". Rồi anh biến thật nhanh ra sân, huýt sáo rộn lên. Linh cố hỏi vót vát thêm câu nữa: "Chị Vân có về cùng anh không?". "Không". "Chỉ nói điều! Không về cùng mà anh lại hí hửng thế kia! Đã thế đừng hòng mà moi được chuyện gì từ em nữa nhé". Anh Hùng lại phải quay vào nịnh nọt, săn ve: "Nói thật chứ bốn à. Chị ấy về sau. Mà thôi, có gì tối nói chuyện. Ờ không, tối nay anh phải đến nhà ông giám đốc Công ty. Khoảng năm giờ chiều nhé...". Linh lăm bắm một mình: "Lại rủ đi cà phê cà pháo chứ gì? Thêm vào".

Bố tổ chức họp gia đình. Lần này không khí đã bớt căng thẳng đi rất nhiều. Bố với mẹ ngồi ở bàn uống nước, Linh ôm con mèo ngồi cuộn trong chăn ở giữa giường. Qua một đợt ám áp tưởng chừng hè sang đến nơi rồi, bây giờ trở lại rét nàng Bân. Anh Hùng dường như sốt ruột, hết ngồi xuống lại đứng lên. Đến khi bố nói vào chuyện anh mới chịu ngồi xuống cạnh Linh, đưa tay treu con mèo như thể đang vô tư, vô tâm lắm. Bố nói ngắn gọn về chuyện anh Hùng tự động nghỉ việc đi tìm chị Vân mà không xin phép bố mẹ là không được. Con cái dù có lớn vẫn phải sống theo khuôn phép gia đình. Rồi bố nhấn mạnh: "Chuyện của con với Vân, bố mẹ đã nhìn nhận lại. Tuy không hoàn toàn thoả mái, nhưng bố nghĩ đó là quyết định của con. Từ bây giờ, bố mẹ tôn trọng quyết định ấy". Mắt anh Hùng sáng lên, anh bắm vào cánh tay Linh như ngầm bày tỏ sự hân hoan. Rồi đến lượt mẹ nói, mẹ dài dòng hơn bố, nhưng vẫn chốt lại ngắn gọn vấn đề. Anh Hùng chẳng biết đáp thế nào, cứ lặng im, mãi sau mới nói được một câu khôn ngoan:

"Chúng con sẽ không làm bố mẹ thất vọng và đau đầu thêm nữa đâu". Không hiểu anh muốn nói "chúng con" nào? Anh và Linh hay anh và chị Vân? Tưởng mọi chuyện đã xong xuôi, Linh toan đuổi anh Hùng ra để bật ti vi thì ngờ đâu mẹ lại quàng sang chuyện của cô với Hải: "Anh em chúng mày cứ đẩy bố mẹ vào tình thế buộc phải chấp nhận. Con Linh còn mấy tháng nữa là ra trường, yêu đương như thế thì định tính làm sao? Có phải cái gì cũng đơn giản, cũng theo ý mình đâu cơ chứ. Mỗi đứa một quê như thế... Bố mẹ lo là lo cho chính bản thân chúng mày...". Anh Hùng ra về ta đây, quay sang hỏi Linh: "Thế chúng mày có định lấy nhau không? Đã nghĩ ra kế hoạch gì rồi?". Linh chỉ cười cười. Hải đã từng vẽ ra tương lai: Linh ra trường, sẽ xin về dạy gần nơi anh đóng quân. Rồi hai đứa sẽ cưới nhau ngay lúc Linh được đi làm. Anh bảo phải chấp nhận xa cả hai quê thôi. Thậm chí anh còn xông xáo đến trường cấp ba ở đó đặt vấn đề xin việc cho cô. Ông hiệu trưởng cũng hứa hẹn nhiều điều tốt đẹp. Ở cái vùng ít nhiều heo hút ấy, giáo viên vẫn đang thiếu. Linh tự cảm thấy trong chuyện lo lắng cho tương lai, mình còn quá thụ động. Thậm chí cô còn không dám nghĩ sâu xa đến ngày ấy, bởi lúc nào cũng canh cánh nỗi lo bố mẹ mình và bố mẹ Hải không đồng ý. Đã bao lần Hải phải trấn an: "Cuộc sống của chúng mình do chúng mình quyết định là chủ yếu. Các cụ không cản đâu, em đừng lo". Có những lúc Linh chỉ muốn mặc kệ tất cả nhưng cứ nghĩ đến việc mất Hải, Linh lại thấy cuống cuống. Bây giờ, biết bố mẹ không còn cứng rắn như trước nữa, cô thấy tự tin hơn và nghĩ nhiều hơn về trách nhiệm của mình với tình yêu. Hóa ra từ trước tới nay, cô phó mặc tất cả cho Hải. Trách gì anh chẳng có lúc buồn. Tự nhiên Linh lại cảm thấy ân hận hối tiếc.

Nghe Linh trình bày kế hoạch sau khi ra trường, mẹ khẽ thở dài: "Con có tin là mình chịu đựng được cuộc sống

như thế không? Lập nghiệp ở một nơi hoàn toàn xa lạ như thế chẳng dễ dàng gì đâu con ạ". Linh quả quyết: "Con sẽ cố. Mà chắc cũng không nghiêm trọng như mẹ nghĩ đâu". Tự nhiên cô thương mẹ da diết.

Lan Anh phải vào bệnh viện. Cả phòng cuống lên vì tin ấy. Cả tuần không thấy Lan Anh về phòng, chiều thứ bảy có điện thoại báo nó đang nằm trong phòng cấp cứu. Thủy lùn đi nghe điện về chỉ nhớ chính xác được tên bệnh viện, còn khoa nào, tầng nào thì nó cứ ù ờ: "Chẳng nhớ nữa. Hình như bà bác sĩ gọi. Bà ấy nói nhanh lắm". Đến khi Linh hỏi: "Thế nó bị làm sao? Tình hình sức khỏe có nguy hiểm không". Thủy lùn cũng vẫn ù ờ: "Tao... tao quên mất, không hỏi". Lê gắt toáng lên: "Có thể mà cũng quên. Mà chẳng được tích sự gì cả". Thủy tự ái: "Sao mày không xuống mà nghe?" làm Linh lại phải dàn hòa: "Bây giờ còn đứng đấy cãi nhau à? Phải vào bệnh viện xem nó ra sao chứ? Quái nhỉ, nó ở nhà bác, thế mà lúc vào viện lại không có ai à?". Tất cả cứ cuống cuống. Lê bỏ không về quê nữa, dù nó khổ sở rên rầm: "Thế nào lão Vĩnh cũng tức tao cho mà xem". Thủy lùn lăm lăm: "Góm chết, gác tình yêu lại một lần xem nào...". Đứa nào cũng tưởng tượng ra tình trạng bi đát của Lan Anh: "Chắc nó bị ô tô hay xe máy đâm vào!". "Có khi bị gãy chân gãy tay gì cũng nên". Cứ mỗi đứa một phách. Ra đường, cả lũ đạp xe như ma đuổi. Linh gào: "Từ từ thôi, không lại vào nằm cạnh cái Lan Anh đấy". Đến bệnh viện, mất nửa tiếng chạy ngược chạy xuôi mới tìm được phòng cấp cứu Lan Anh nằm. Cái Lê mau mồm hỏi bác sĩ: "Nó bị sao đấy ạ? Có nguy hiểm không?". Bà bác sĩ chừng năm mươi tuổi nghiêm giọng: "Các cô là sinh viên hả?". Thủy lùn háp tấp: "Vâng, bạn cùng phòng tụi cháu đấy. Nó bị tai nạn giao thông hở cô?". Bác sĩ lạnh lùng: "Sảy thai do ngã xe" rồi đi thẳng. Chưa có cái tin nào gây bàng hoàng hơn cái tin

này. Cửa phòng cấp cứu chỉ còn cách khoảng dăm mét, nhưng chân đứa nào cũng như bị chôn chặt xuống đất. Lê thì thảo: "Hay là nhầm với ai khác". Linh khoát tay: "Tội mình cứ vào đi rồi sẽ rõ. Tuyệt đối không đứa nào nói gì về chuyện vừa nãy nhé!". Những bước chân trở nên rón rén hơn. Đúng Lan Anh rồi, tái xanh và bất động trên tấm ga trắng. Chai huyết thanh đang rỏ từng giọt. Một chị y tá đang ngáp dài ở giường đối diện. Thấy mấy đứa đến, chị ta hỏi "người nhà hả" rồi đứng lên đi ra, không quên ném lại một câu câu nhàu: "Giờ mới đến. Chưa làm thủ tục nhập viện đâu". Lan Anh khép hờ mắt nhưng không ngủ. Cả tội vây xung quanh ồn ào. Nó mở mắt ra, rồi bất chợt khóc òa như tử thân. Hai vai rung lên bần bật, cả ống dây truyền huyết thanh cũng rung theo. Hoa hốt hoảng: "Thôi, đừng khóc nữa, tuột mũi kim ra kia kìa. Bác sĩ vào thì chết...". Thủy lùn và Linh rón rén ngồi xuống cạnh Lan Anh. Linh vỗ về: "Không sao đâu. Nín đi. Có gì đã có tội tao rồi". Linh chẳng biết phải nói thêm câu gì. Dường như Lan Anh không biết làm gì hơn là khóc. Linh thấy có điều gì như là thất vọng, như là đổ vỡ. Lan Anh ơi! Có đúng là chuyện tày trời ấy hay không? Không khí căng thẳng bao trùm. Hoa cố "giải thoát" khỏi tình trạng đó bằng một đề nghị tế nhị: "Thôi, dẫu sao Lan Anh không nguy lắm là may rồi. Để Thủy với Linh ở đây, tội mình ra kia xem thủ tục, viện phí thế nào". Chưa đứa nào kịp ra khỏi phòng thì bà bác sĩ lúc nãy lại vào, cau có: "Ra bớt ngoài kia đi. Ai cho các cô vào phòng cấp cứu đông thế này". Cái Lê quay sang vót vát: "Bạn cháu có bị nặng lắm không cô?" "Không. Mất nhiều máu nên bị choáng. Có chữa mà đi đứng không cẩn thận gì. Hay cố tình ngã?". Đoạn bà nhìn xoáy vào Lan Anh: "Có chồng chưa?". Thế là rõ. Lan Anh cắn môi tưởng chừng như bật máu, còn Linh nghe nghèn nghẹn nơi lồng ngực. Thủy lùn mở to mắt kinh ngạc. Lũ còn lại lặng lẽ kéo nhau ra khỏi phòng. Đến khi bà bác sĩ ngắt dây truyền huyết thanh, tiêm

cho Lan Anh một mũi và ra khỏi phòng thì chính Linh bật khóc nghẹn ngào: "Tại sao thế hả Lan Anh? Có thật là như vậy không?". Lan Anh lại òa lên: "Đừng hỏi gì nữa. Tao muốn chết...". Thủy lùn đứng phắt dậy, nghiêm giọng: "Sao mày ngu ngốc thế? Mày tưởng chết dễ lắm sao?". Rồi nó lại ngồi xuống, nói như sắp khóc: "Mày liệu thế để làm gì? Lão Hoàng đâu?". Nhắc đến Hoàng, Lan Anh ngoảnh mặt vào tường, người run lên: "Đừng nhắc đến lão ấy nữa". Linh vỗ về: "Mày nói thật với chúng tao đi, chính Hoàng gây ra chuyện này phải không? Anh ấy biết chưa?". Linh hiểu ra tất cả. Chắc hẳn Hoàng đã "quất ngựa truy phong". Cô thấy giận sôi người, giận Hoàng bạc tình, đố kỵ, giận Lan Anh buông thả, cả tin. Lan Anh đã từng bị nhìn nhận là cơ hội, là đứa nhân tâm. Thế mà giờ đây, nhìn Lan Anh quần quai thế này, lòng đứa nào cũng như xát muối...

Chiều tối, chỉ có mình Linh ở lại với Lan Anh. Thủy và Hoa cũng muốn ở lại nhưng phòng bệnh không còn chiếc giường trống nào. Hai ca cấp cứu nữa được đưa vào phòng của Lan Anh. Linh ngồi thu lu trên giường, nắm lấy bàn tay Lan Anh, thủ thỉ: "Cố ăn chút gì nhé. Bác sĩ bảo mạch còn chìm lắm, huyết áp hạ". Lan Anh lại ứa nước mắt "Không. Tao chỉ muốn chết thôi. Thật đấy Linh ạ". "Mày cứ vớ vẩn. Sống khó, chứ chết khó gì. Sao mày tiêu cực thế?". "Tao hận lão Hoàng". Linh ngồi lặng đi, cô hiểu rằng mình không nên động vào nỗi đau của bạn lúc này. Chẳng hiểu tại sao nó lại nông nổi thế. Từ trước tới nay, Lan Anh luôn nổi tiếng là thực dụng và tính toán. Thế mà lần này...

Đêm, thấy Lan Anh nhắm mắt, tưởng cô nàng đã ngủ, Linh lặng lẽ mắc màn rồi nằm xuống bên cạnh. Ngờ đâu Lan Anh khẽ xoay người lại: "Tao thấy nhọc nhã, ề ề quá... Chúng mày cứ khinh bỉ, cứ nguyên rủa tao đi". Linh nói át: "Ai khinh bỉ, nguyên rủa mày cho mệt xác. Ngủ đi, làm nhảm thế để làm gì?". Lan Anh im lặng được một lát, rồi lại

nặng nề cất lời: "Chị Lành đã...". "Chưa. Chị ấy có ở phòng đâu mà biết". "Thế thì...". Lan Anh toan nói nữa thì bị Linh bịt chặt miệng. Cô thì thảo: "Tao nói lần cuối nhé: ngủ đi. Ngủ đi mà lấy lại sức khỏe. Mà có muốn bị hoãn tốt nghiệp hay không". Lần này, Lan Anh chịu nằm yên. Linh muốn ngủ lắm mà không nổi. Cô lại nhớ đến cái đêm ở với mẹ trong bệnh viện. Mẹ vào viện cũng chỉ vì chuyện tình yêu của anh Hùng, chị Vân. Bây giờ sóng gió đã tạm yên trong gia đình cô. Hôm trước anh Hùng gọi điện khoe rằng mẹ đã bảo anh đưa chị Vân đến nhà chơi. Nhưng rồi anh lại mở ngoặc thêm một câu: "Thái độ của mẹ còn nặng nề, guồng ép lắm". Linh bảo: "Thì anh cứ đặt mình vào địa vị của mẹ mà xét xem. Ai có thể quay ngoắt 180° dễ dàng thế?". Anh Hùng chỉ cười hì hì: "Hiểu rồi. Đừng có thuyết giáo nữa". Thế nhưng khi về phòng, Linh lại tần ngần nghĩ không hiểu anh Hùng có buồn vì những điều cô vừa nói hay không?

Nghĩ đến chuyện Lan Anh, Linh lại mừng cho chị Lành. Rũ bỏ được con người như Hoàng là quá may mắn. Không hiểu khi biết chuyện của Lan Anh, chị sẽ nghĩ thế nào?

Buổi sáng, Linh mở mắt, nhìn sang bên cạnh và chợt lạnh người khi chỗ nằm của Lan Anh trống trơn. Linh hoảng hồn, vụt nghĩ đến chuyện tồi tệ nhất. Biết đâu trong lúc rối trí, Lan Anh lại liều lĩnh lần nữa. Cô hấp tấp lao ra cửa và thở phào khi thấy Lan Anh đang đứng tựa lưng vào cột, nhìn xuống sân bệnh viện. Cô khẽ khàng đi lại. Lan Anh không ngoảnh ra, nhưng đoán tiếng dép đang lại gần là Linh nên hỏi nhỏ "Không ngủ nữa à?". "Không? Mà mày ra đây làm gì sớm thế? Đỡ chưa? Muốn đi đâu sao không gọi tao dậy?" Lan Anh vẫn dăm chiêu: "Cả đêm tao có ngủ đâu. Nhìn mày ngủ ngon mà thèm. Tao ra đây từ bốn giờ sáng cơ". Linh tròn mắt: "Ra làm gì? Vớ vẩn. Vẫn nằm trong phòng cấp cứu mà mày liều thế!". Lan Anh thở dài: "Nói thật, lúc mới ra đây, tao cứ nhìn xuống dưới sân kia, tự hỏi: Không biết lao từ trên

tầng ba xuống cái sân xi măng ấy có chết không? Rồi tao muốn lao xuống lắm". Linh lại hốt hoảng: "Mày điên? Vào phòng đi. Chỉ được cái nghĩ quẩn". Lan Anh cười nhẹ: "Mày yên tâm. Giờ thì tao nghĩ lại rồi. Đúng lúc tao muốn chết nhất thì tao lại nhìn thấy đám người nhà bệnh nhân kia kia. Đấy, dưới gốc cây phượng đấy. Họ khổ sở thế mà vẫn chấp nhận để thăm nuôi người bệnh. Tao lại nghĩ còn bao nhiêu người trong cái bệnh viện này đang cố gắng bám víu vào cuộc sống, đang thu hết sức tàn mà sống, thì có gì tao phải từ bỏ cuộc sống?". Linh thở phào nhẹ nhõm: "Đúng thế. Suy cho cùng sống được mới là khó, chứ chết khó gì". Mặt Lan Anh chợt đánh lại, nó vừa nói vừa nghiêng răng: "Mà chắc tao chết thì lão Hoàng sẽ cười thầm. Những đứa vốn ghét tao sẽ cười thầm. Còn lâu con Lan Anh này mới ngu ngốc thế. Được rồi, còn tao, còn thằng cha ấy, đời còn dài lắm...". Thấy Lan Anh bị kích động, Linh lại đâm hoảng. Cô cố lôi Lan Anh về phòng. Bất chợt, Lan Anh gục đầu vào vai cô nức lên: "Mày có khinh tao không hở Linh? Phòng mình nữa. Biết đâu chuyện này vỡ lở...". Linh cuống quýt trấn an: "Mày cứ tin đi, ngoài phòng mình ra, không ai biết chuyện đâu. Không đứa nào nghĩ xấu cho mày đâu...". Lan Anh nức to hơn: "Tao có đẹp đẽ gì mà đòi mọi người nghĩ tốt về mình. Linh ơi!". Linh đỡ Lan Anh về phòng, bước chân xiêu vẹo vì Lan Anh cứ chực đổ vào người cô. Về phòng, tỉ tê mãi, Lan Anh cũng kể đầu đuôi. Lan Anh khẳng định mình yêu Hoàng thật sự, chứ không hoa lá như những anh chàng trước. Nó còn định đưa Hoàng về ra mắt gia đình. Yêu thật nên nó không để phòng gì cả. Ngay cả khi Hoàng quá đà trong quan hệ, Lan Anh cũng tự nhủ: "Đằng nào cũng sắp ra trường. Mà ra trường thì có lẽ hai đứa sẽ cưới ngay". Hoàng hứa hẹn thề thốt đủ điều làm Lan Anh tin chắc tình yêu của mình là đích thực. Đến khi biết cô có thai, Hoàng làm mặt lạnh, khuyên đi phá, rồi dở trò: "Anh đi xem bói, thấy tuổi anh và tuổi em khắc nhau lắm. Thầy bảo số em sẽ sát anh. Em thông cảm, họ nhà anh có mỗi anh là

trai". Lan Anh uất nghẹn. Nài nỉ, khóc lóc không xong, cô nổi đóa lên nói thẳng với Hoàng sẽ đến tận cơ quan anh ta tố cáo. Ai ngờ anh ta cười nhạt: "Mời em. Xin thưa, sếp anh chính là chú ruột anh. Sếp cao hơn nữa là ông bác họ. Em thích làm con kiến đi kiện củ khoai à? Mà ai làm chứng cái thai trong bụng em là của anh? Anh bảo em lẳng nhăng với kẻ khác rồi đổ tội cho anh thì sao? Em có dám chờ đến ngày đẻ nó ra, rồi đưa đi xét nghiệm ADN không? Lúc đó em cũng sẽ mất tất cả, còn anh, đã chẳng mất gì, có khi còn được thêm đứa con". Lan Anh nghẹn họng. Cô muốn tát vào cái bản mặt nhon nhon của Hoàng lắm, nhưng không thể. Cuối cùng, cô chỉ biết rửa hấn "khốn nạn". Nghe Lan Anh kể xong, Linh âu lo hỏi: "Thế chuyện mày ngã xe là vô tình hay cố ý?". "Cố ý đấy. Tao không muốn mang trong mình cái dòng máu gã khốn nạn ấy". Linh thì thảo: "Mày liều quá. Thế... nó được mấy tháng?". "Chưa đầy hai tháng". Linh thấy lòng nhoi nhói. Có vẻ lúc này trong đầu Lan Anh, tất cả đang dần dần ổn định, bão tố đang lắng lại phần nào. "Thế ai đưa mày vào bệnh viện? Mà sao mày không vào quách từ đầu, lại bày đặt ngã xe làm gì. Lỡ lại gãy chân gãy tay thì khốn nạn". "Một lão xích lô đưa vào. Mà đừng nói chuyện này nữa. Nó qua rồi...". Linh ngồi im. Lan Anh xòe tay, ngắm nghía kỹ lưỡng các đường chỉ tay rồi rắm. Mất máu nhiều, da nó xanh rớt. Bất ngờ Lan Anh quay sang, ngáp ngừng hỏi: "Chị Lành... có... ở phòng không?". Linh lắc đầu: "Không, chị ấy vẫn về nhà. Bây giờ phải làm luận văn, chị ấy không lên phòng cũng có lý". Khóe mắt Lan Anh lại dấp dính nước: "Nghĩa là chị ấy chưa biết chuyện. Tao.. tao...". Linh lại phải gạt đi: "Thôi, chuyện đó nói sau. Mày nằm nghỉ đi".

Hai đứa vừa nhắc đến chị Lành thì một lát sau chị đến. Thủy lùn, Xuân, Oanh đi cùng với nét mặt âu lo. Vừa thấy chị, Lan Anh quay vội mặt vào tường. Linh cũng thấy hồi hộp trước tình huống khó xử này. Đã bao nhiêu ngày, chị

Lành và Lan Anh xem nhau như không quen biết. Chị Lành đặt túi hoa quả lên chiếc kệ nhỏ đầu giường khẽ gọi: "Lan Anh!". Lan Anh quay lại òa lên: "Chị ơi! Sao chị lại thăm em?". Rồi nó cứ thế tu tu khóc như trẻ con phải đòn oan. Những bệnh nhân cùng phòng đổ dồn mắt nhìn. Chị Lành ngồi xuống, vỗ về: "Thôi, có gì mà phải khóc". Lan Anh càng nức to hơn: "Em... em ngu quá, chị ơi". Chị Lành vẫn dịu dàng "Không cần nói chuyện ấy lúc này. Nín đi. Cố mà bồi dưỡng cho khỏe. Coi như không có bất cứ chuyện gì xảy ra". Linh, Thủy, Oanh, Xuân thở nhẹ nhõm. Trước chị Lành, dường như Lan Anh còn nguơng nguợng. Ngồi chơi một lúc, chị Lành khua cả Linh lẫn Thủy, Oanh, Xuân ra về. Chị bảo: "Cứ để chị ở đây trông Lan Anh cho. Chúng mày về đi mà viết tiếp luận văn. Chị viết gần xong rồi, còn mỗi cái kết luận. Mà bác sĩ có nói bao giờ ra viện được không?". Lan Anh lí nhí: "Mai". "Ừ, tốt rồi, thôi mấy đứa về đi". Xuống đến cầu thang, Thủy lùn thì thảo: "Công nhận bà Lành nhà mình xử sự rất chi quân tử!". Oanh đâm chiêu: "Thì làm thế nào khác được. Cái Lan Anh đang thế, chẳng nhẽ lại...". Thủy lùn gật gù: "Mà cũng may cho bà Lành đấy. Ngày ấy không có Lan Anh nhảy vào, bà ấy cứ ngây thơ yêu cái lão Hoàng khốn nạn thì...". Xuân lườm Thủy: "Nói thế mà cũng nói. Mày cứ làm như ai cũng như Lan Anh ấy. Tao nói thật nhá, bây giờ thì thấy thương nó thật, nhưng suy cho cùng cũng đáng đời cơ. Ai bảo nó thoáng quá, dễ dãi quá, vớ được anh nào cũng cặp kè. Cứ sống như nó thì không lão Hoàng cũng dính lão khác". Linh lên tiếng: "Nhưng tội một cái là các lão trước, nó chỉ yêu chơi bời, giờ xác định yêu anh Hoàng thực sự thì lại...". Xuân vẫn gay gắt: "Mày đừng ngây thơ. Người như Lan Anh thì hoặc là chẳng bao giờ yêu ai thực sự, hoặc là ai cũng yêu thực sự. Phải nói trắng ra là nó sống buông thả". Thủy lùn thở dài: "Cũng tại chúng mình một phần, thấy thế từ năm thứ nhất mà chúng mình không đấu

tranh mạnh mẽ, cứng rắn hơn...". Thủy nói xong, đứa nào cũng im lặng. Linh cũng nguerng nguerng nhận ra lời Thủy có lý. Dường như thời gian gần đây, đứa nào trong phòng cũng bận rộn lo cho mình, chẳng quan tâm đến ai khác. Giá như tất cả "để mắt" tới Lan Anh nhiều hơn thì biết đâu...

Lan Anh ra viện, chị Lành lại khăn gói lên phòng. Chị bảo "để sống nốt những ngày cuối của đời sinh viên". Cả lũ nhao nhao bắt chị phải làm "lễ nhập phòng" bởi tách khỏi phòng đã lâu. Tưởng đùa cho vui, ai ngờ chị gật đầu: "Ô kê ngay, kết hợp với việc mừng Lan Anh "tai qua nạn khỏi". Thủy lùn nhúm dậy hỏi ngay: "Thế ai chủ chi?". Chị Lành bảo: "Lùi tâm đóng góp. Còn bao nhiêu tao chịu tất. Thế ăn mặn hay ăn ngọt?". Mấy đứa đập hòm rầm rầm "Ăn mặn, ăn mặn chứ, bù vào cái hôm đi thực tập về, cả phòng liên hoan, chị vắng mặt". Dạo một vòng quanh phòng "quyên góp", chị Lành về chỗ đồ tiền ra, lẩm nhẩm đếm rồi gào to: "Tha hồ xông xênh nhé. Có khi tao chẳng phải bù thêm xu nào. Thế ăn món gì?". Lan Anh lại gào rất to: "Lại ăn bún chả đi". Tất cả lại ào ào phân công nhau từng việc. Chị Lành bảo: "Chị với Lan Anh đi chợ nhé!". Cái Lê bô bô: "Gớm, sao bây giờ thân nhau thế. Chẳng bù cho những lúc...". Thủy lùn gấp sách, vươn vai: "Nói như mây ấy. Phải khép lại quá khứ đau thương để chung sống hòa bình và hướng tới tương lai chứ. Cứ cố chấp thì có mà...".

Nhưng rồi nó lại gật gù: "Công nhận bà Lành nhà mình rất tốt tính nhé. Mai sau, thằng nào được làm chồng bà ấy thì phúc to bằng cái đình. Tao thấy tụi con trai chọn người yêu mà chỉ thiên về nhan sắc là rất ngu". Linh cười "Mây lại triết lý rồi. Cứ như đã yêu nhiều lắm ấy".

Cả phòng đang đến cao trào ăn uống thì lại nghe ời ời

dưới sân: "Linh phòng 418 xuống nghe điện thoại". Lê trợn mắt: "Lại điện. Cứ lúc ăn mới gọi. Nhanh lên đấy nhé, đừng có đi rồi mất hút". Thủy lâu bầu: "Chắc anh Hải gọi. Hôm nay chủ nhật mà không xuống được...". Linh vội vã mở cặp sách, lấy hai nghìn đồng rồi hối hả chạy xuống cầu thang, thậm chí bản khoăn không hiểu ai gọi. Bố mẹ hay Hải? Mà không, tối hôm qua Hải gọi rồi. Lúc cầm máy cô vẫn thờ hờn hển. Giọng bố bên kia đầu dây: "Linh hả con? Thứ tư tuần tới con có bận không?". Cô hồi hộp: "Không ạ! Bây giờ con có phải đi học đâu. Luận văn thì viết xong rồi. Có chuyện gì cơ bố?". "À, nhà mình đi dạm ngõ cho anh Hùng". Linh bật lên: "Chị Vân ạ?". Bố cười: "Thì còn ai nữa". "Thế mẹ con... Mà sao... nhanh thế?". "Nhanh gì? Anh con già đến nơi rồi, lo vợ con cho nó yên đi. Mà này, con đưa cả Hải về nhé. Bảo nó là bố mẹ mời. Thôi, chào con". Linh ngẩn ngơ buông máy, lòng rộn lên nỗi hân hoan. Đưa cả Hải về? Có nghĩa là...? Cô lập cập đưa tiền cho chị chủ máy, chạy ra cửa, rồi lại quay vào rồi rít: "Chị ơi, cho em gọi lên Sơn Tây với, lát nữa em đem tiền xuống". Cô hồi hộp bấm dãy số đã thuộc lòng, hồi hộp chờ giọng Hải phía bên kia...

N.T.V.N

**NGUYỄN
THỊ
VIỆT
NGÀ**

*Đón đọc tủ sách
“TUỔI MỚI LỚN”*

LỐI ĐI DƯỚI LÁ

**Tập truyện đầu tay của
NGUYỄN THỊ THUYẾT MAI**

(Long An)

Phát hành

thứ sáu 04-3-2005

1200500180006

Giá: 6000đ